

BOJEVNICA SVETLOBE

*S filmskega
platna
je stopila
v resničnost!*

Slovenska

ELEKTRA

Silvester Vogrinec

SILVESTER VOGRINEC

SLOVENSKA ELEKTRA

Bojevnica svetlobe

ABV Ptuj

Silvester Vogrinec
SLOVENSKA ELEKTRA:
Bojevnica svetlobe

Izdala: Akademija bojevniških veščin Ptuj

Naslovnica: Robert Vogrinec

Lektorirala: Darinka Rojko Pičerko

Tisk: DesignStudio d. o. o., Maribor

Ptuj, 2013

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-311.2

VOGRINEC, Silvester
Slovenska Elektra : bojevnica svetlobe / Silvester
Vogrinec. - Ptuj : ABV, 2013

ISBN 978-961-92706-3-9

268409856

SLOVENSKA ELEKTRA

BOJEVNICA SVETLOBE

Silvester Vogrinec

Prolog:

OGENJ

*Ni večjega ognja od strasti,
ne močnejšega prijema od sovraštva,
ne gostejše mreže od utvare,
ne večje reke od hrepenenja.*

(Dhamapada, budistični tekst)

Oh, to je bilo nevarno blizu! je pomislila in se nagnila nazaj.

Udarec je švignil proti njenemu nosu, vendar je ni dosegel.

Sodniki so mirovali. Nihče ni dvignil zastavice. To je bilo dobro.

Polonca, zberi se! si je prigovarjala. *Zdaj obstaja samo ta trenutek in nič drugega!*

Ha, lažje reči, kot storiti!

Misli so ji begale na vse strani, tako kot udarci, ki se jim je poskušala izogniti.

Celo življenje se trudiš uresničiti svoje sanje. Nič ti ni podarjeno. Boriš se za vsak milimeter uspeha. Celi svet je proti tebi. Potem pa si naenkrat tam, na vrhu. Oziroma, tik pod vrhom – in boj še traja, je premlevala, čeprav je vedela, da ji misli škodijo, da upočasnjujejo njene reakcije, ji kvarijo tajming.

Želela sem biti najboljša! Neustrašna! In zdaj sem tukaj, v finalu svetovnega prvenstva v karateju, na drugem koncu sveta, v vroči Jordaniji.

Svetovno prvenstvo WKF za kadete in mladince v Amanu, glavnem mestu Jordanije. Tekmovanja se je udeležilo 81 držav z 1214 nastopajočimi. Otvoritvene govore so imeli Antonio Espinos, predsednik svetovne zveze karateja, Hasan Al-Jabiri, jordanski premier in Ahmed Fazil, predsednik nacionalne karate zveze.

Polonca je nastopala v kategoriji borbe posamezno za mladinke. To je bila starostna skupina, ki je vključevala dekleta med 18. in 19. letom. Mladinke so se borile v treh težnostnih kategorijah: lahki – 51 kg, srednji – 58 kg in težki + 58 kg. Polonca je tekmovala v srednji kategoriji. V tej skupini so bile punce najhitrejše, najbolj eksplozivne in so imele najlepšo tehniko. To je bila najtežja skupina.

Seveda, je pomislila Polonca, kam drugam pa bi mene vtaknili, če ne v središče orkana!

Nizozemka je znova napadla. Sledila je bliskovita serija treh ročnih udarcev v glavo, prsi, glavo. Polonca se je izmaknila in ji ni ostala dolžna. Napadla je s tehnikama *džako zuki*, direkt z zadnjo roko in *kizami zuki*, direkt s prvo roko. Tarča: obraz nasprotnice. Toda Nizozemka se je umaknila. Vse uspešne ročne tehnike so bile nagrajene z eno točko ali *juko*. Za dve točki ali *vazari* je bilo potrebno zadati brco v nasprotnikovo telo. Tri točke ali *ipon* si dobil za izvedeno brco v glavo ali tehniko zoper tekmovalca na tleh, ki je bil vržen ali je sam padel. Napadi so bili omejeni na sedem ocenjevalnih predelov: glava, obraz, vrat, prsi, trebuh, hrbet in obe bočni strani telesa. Zmagal si v razmerah, ko je bilo osem točk razlike, ko si imel večje število točk ob koncu borbe, na podlagi glasovanja sodniškega zbora ali zaradi diskvalifikacije nasprotnika.

Tako sem se trudila, da bi prišla na vrh, zdaj pa ne vem, če si tega res želim, jo je prešinilo.

Kdo je zdaj z mano? Kje ste moje prijateljice?! Kje si ti, Mare?! In ne samo tukaj, zdaj, v Jordaniji. Kje ste?! Vsi so me zapustili! ... Ali pa sem jaz njih?!

»Hura!« je vzkliknil trener nizozemske reprezentance.

Agnees Hertog je dvignila obe roki v zrak. Nato se je postavila na štartno pozicijo.

Modre zastavice so švignile proti Nizozemki, ki je nosila modri pas. En tekmovalec je imel zavezan rdeči pas in

se je imenoval *aka*, drugi pa modrega in je bil označen kot *AO*.

»Čudan zuki juko!« je objavil sodnik v borišču, medtem ko so ostali trije sodniki, ki so sedeli ob stranicah *tatamija*, spustili zastavice.

Nizozemka je dobila eno točko. Sodnik je s svojo objavo povedal, da si jo je prislužila za uspešno izveden ročni udarec v telo.

Polonca je pogledala proti semaforju ob borišču. Sekunde so se odštevale in drvele proti nuli. Boj je trajal dve minuti. Čas je kazal 1:21. Na semaforju se je izpisal rezultat, na modrem polju 1, na rdečem je ostalo 0.

Še imam čas, je pomislila, ampak pamet v glavo!

Sodnik je izdal povelje za nadaljevanje boja.

Tekmovalki sta takoj zavzeli *fudo dači*, borbeni položaj, in začeli poplesavati na stopalih. Na trenutke sta se približali druga drugi, hip zatem sta se oddaljili. Čakali sta, nato pa z gibanjem tipali, provocirali in iskali priložnost za napad.

Drage prijateljice, Klementina, Anja, Silva, kje ste ljube sošolke? je pomislila Polonca.

Pred očmi so se ji zvrstili nasmejani obrazi dolgolasih deklet.

Tako si želim, da bi bile ponosne name! Nikoli vam nisem povedala, da mi je vsak trenutek z vami neskončno dragocen. Naše druženje v šoli, med odmori, ko hodimo na malico v Petico ali celo, ko vas spremljam na čik pavzo, čeprav sama ne kadim in sovražim cigarete ... Zdaj vas pogrešam. Pravzaprav vas že dolgo pogrešam. Šport mi je vzela ogromno prostega časa. Ah, kaj šport, Mare je bil tisti. Zaradi njega sem se na koncu odmaknila od vseh.

Polonca in Agnees sta v naletu trčili druga v drugo. Prijeli sta se za kimone in zgrmeli na tla. Toda nobena ni izvedla udarca, ki bi prinesel točko. Medtem ko sta vstajali, je

Polonci pred nosom zaplapolal Nizozemkin vranje črni čop. Tudi sama je svoje dolge rjave kodre spela skupaj, da je niso motili med bojem.

Da, Mare me je odtujil od prijateljic, se je namrdnila Polonca. Moja prva, največja in edina ljubezzen! Lepi Mare, za katerim so norela vsa dekleta na šoli. Junaški Mare, šampion karateja. Neustrašni Mare, redar v diskoteki. In od vseh bejb, ki so ga oblegale, si je izbral prav mene. In potem nebesa! Vsak trenutek sva preživela skupaj, zaljubljena do ušes.

Novi direkt je švignil nevarno proti glavi. Polonca se je komaj izmaknila.

Nato pa streznitev, šok. Mare me je zapustil in zlomil srce. Kaj mi je bilo tega treba?!

Preplaval jo je obup.

»Bravo!« so se razlegli kriki iz vrst nizozemske reprezentance, ki je na tribuni navijala za svojo tekmovalko. Polonco je zaskelala bolečina med rebri. Za trenutek ni mogla dihati. Sesedla se je na kolena. Videla je samo temo in v glavi ji je šumelo.

Kaj se je zgodilo? je tuhtala. *Moja zadnja misel je bil Mare.*

Pristopil je glavni sodnik. Prijel jo je pod roko, vendar je odklonila njegovo pomoč. Sama je hotela vstati. Ne, ona že ni nobena šleva.

Sodnik jo je še vedno gledal, ko se je postavila v borbeni položaj. Nato je izrekel: »Čudan mavaši geri vazari!«

Nizozemka je prejela dve točki za polkrožno brco v telo.

Kako ji je to uspelo? se je spraševala Polonca. Nazadnje se je spominjala njene brce v glavo, toda to je blokirala. Zgleda, da je Nizozemka prvo brco izvedla kot *finto*, nakar je z isto nogo še enkrat udarila Polonco v rebra. To je bila zelo zahtevna, atraktivna tehnika. Očitno njena nasprotnica

do finala ni priplavala po žlici juhe. Sicer pa sta obe morali do boja za najvišje odličje premagati vsaka po pet nasprotnic. V srednji kategoriji je nastopilo 38 tekmovalk. Polonca je v prvem krogu s 4 : 0 deklasirala neizkušeno Indijko Bahuto Sekar. V drugi borbi je premagala Američanko Sidney Taylor s 3 : 1. Američani niso blesteli v svetovnem amaterskem karateju, boljši so bili v profesionalnih *point* tekmovalnjih. V tretjem krogu se je soočila z izkušeno Kazahstanko Nadejdo Khupovets in jo po borbi, polni preobratov, porazila s 5 : 4. V polfinalah je naletela na dvakratno svetovno prvakinja, Britanko Alice Moore. Angleži so bili karate velesila, saj so dali največ posamičnih in ekipnih svetovnih prvakov. Toda prekaljena Britanka je imela kup težav z neznano tekmovalko iz Slovenije. Pri nerešenem izidu 1 : 1 so v zadnjih sekundah boja Alice popustili živci in premočno je udarila Polonco na nos. Pritekla je kri. Sodniki niso imeli druge izbire, kot da Britanki izrečejo kazen za premočni kontakt in razglasijo zmago Slovenke z 2 : 1. Za Alice očitno to ni bil njen dan. Pregorela je v preveliki želji po zmagi. To se je dogajalo tudi največjim šampionom. Polonca se je tako prebila do finala, kjer se je spopadla z nizozemsko šampionko, ki je bila svetovna viceprvakinja in zmagovalka dveh svetovnih pokalov. Polonca si niti v sanjah ni mislila, da bo prilezla tako visoko. In zdaj je bila tukaj, v boju za zlato kolajno. Le-ta se ji je sicer izmikala, ampak tudi srebrna medalja bo čisto okej. Tako visoke uvrstitve nihče ni pričakoval od nje.

Polonca je pogledala na semafor. Rezultat 3 : 0 za modro tekmovalko. Čas 0:32.

Oh, kaj sploh lahko naredim v pol minute? Kako naj nadoknadim to gromozansko razliko? Nizozemka se bo zdaj samo izmikala in čakala na konec borbe. Svoje je že naredila. Toda ne bom se kar vdala! je sklenila in navalila na nasprotnico.

Zgodilo se je tako, kot je pričakovala. Nizozemka je zavzela neugodni bočni položaj, se nagibala nazaj s telesom, da je povečala razdaljo med njima in dvigovala prvo nogo za mavašije, s katerimi jo je držala proč od sebe. Polonca je besno napadala, toda brez uspeha.

Presneto, Mare! se je jezila. Zakaj si se dovolil preslepiti trapasti Maji, plavolasi barbiki?! Saj si vedel, da je moja najhujša sovražnica! Odkar sem prišla v klub, so mi Maja, Urška, Nika in Laura nagajale. Te šminkerice, gimnazijke, že niso hotele med sebe sprejeti vaškega dekleta iz poslovne šole.

Sodnik je prekinil akcijo, vendar ni dodelil točke.

In zdaj sem sama! Naj odneham? Saj mi tako zmanjkujе časa. Za koga naj se sploh še borim?!

Potem je pred očmi zagledala ljubeč, zgaran obraz babice Frančiške, zavrt v ruto.

Matika! Ti me edina razumeš! Edina me imaš iskreno rada! ji je poskočilo srce. Vedno si me spodbujala, mi pomagala. Še zdaj so tvoje molitve z mano. Čutim jih! Ti si mi svetovala, naj se naučim borilnih veščin, če hočem iti v policijsko šolo. Rekla si, da mi bo to koristilo pri vpisu. Ti veš, kaj je dobro zame.

Polonca je živela sama z babico na gruntu. Starša sta se ločila, ko je bila še majhna. Mamica Marina je odšla delat v Avstrijo, kjer se je kasneje poročila, sestra Helena pa je študirala v Ljubljani. Tako sta se babica in vnukinja silno navezali druga na drugo ter skrbeli za domačijo. Polonca je vedno takoj po šoli odhitela domov, da je postorila vse, kar je bilo potrebno.

V Polonci se je prebudila nova odločnost.

Matika, ne bom odnehala. Za tebe se bom borila do konca!

Zadnje sekunde so neustavljivo drvele proti nuli.

... 0:06 ... 0:05 ... 0:04 ...

»Polonca, zruši jo!« je vzkliknil njen trener.

Pogledala je proti Robertu Resniku, selektorju slovenske reprezentance in strokovnemu vodji Akademije bojevnih veščin Ptuj. To je bil človek, ki ga je globoko spoštovala. Ko ga je prvič videla v klubu, medtem ko je vodil trening, se ji je zdel neverjetno visok. Morda zato, ker so bili okrog njega otroci, juniorska skupina. Toda kasneje se je izkazalo, da je predvsem velik človek. Zanesljivo je vodil vsak njen športni korak in jo branil celo pred klubskimi kolegicami. Za to mu je bila neizmerno hvaležna. Tudi v reprezentanci se je znašla zaradi njegove odločitve, ki so ji nekateri nasprotovali, še posebej zato, ker je izgubila živce na kvalifikacijskem turnirju. Resnik je budno spremljal njen boj in ji občasno zaklical navodila. Imel je nezmotljiv čut za pravilno tehniko in taktiko.

Torej ni razloga, da ga ne bi poslušala. In to je storila povsem nagonsko.

... 0:03 ... 0:02 ...

Nizozemka je stegnila nogo za brco *mavaši geri*, saj je nadaljevala s strategijo zavlačevanja. Polonca je zgrabila njen kimono in jo spodnesla z drugo nogo.

... 0:01 ...

Agnees je bila na tleh. Preden je začela kriliti z rokami, da bi si zakrila obraz, ji je Polonca zadala bliskovit direktni udarec *džako zuki* v glavo. Nato je odskočila od nasprotnice in se postavila za črto.

Ali je bila dovolj hitra? Kdaj je sodnik vzkliknil »*jamé*« za konec akcije? Bodo upoštevali njeno tehniko, ki je bila vredna tri točke? S tem bi se rezultat izenačil in potreben bi bil podaljšek.

Vznemirjenje v dvorani je doseglo vrhunec. Na tribuni niso vzklikali samo slovenski in nizozemski reprezentantje, ampak tudi številni gledalci in ostali tekmovalci. Vsa pozornost je bila usmerjena na centralno, peto borišče, ki je bilo

pol metra dvignjeno od ostalih štirih tatamijev.

Vsekakor finale vreden svetovnega prvenstva!

In kaj je to pomenilo za Polonco? Se je njen boj šele prav začel?

Prvi del:

ZEMLJA

*Če se vrneš h koreninam,
najdeš smisel,
a če se ženeš za videzom,
zgrešiš bistvo.*

(Sosan, učitelj zena)

1.

Bila je nedelja. Budilka je zazvonila ob 04.45.

Polonca je odprla oči in se zazrla v rumene zvezde, ki so se fluorescentno svetile nad njo. Toda to niso bile zvezde na nebu, ampak na lesenem stropu njene mansardne sobe.

Sedla je na rob postelje, se pretegnila in zazehala.

Še bi lahko spala. Zvečer je dolgo gledala televizijo, zdaj pa je bila utrujena. Spanja nikoli ni imela dovolj. Svoje sanjske počitnice si je zamišljala kot dolgo zimsko spanje. Želela si je biti Trnjulčica, da bi lahko spala celo večnost.

Bilo je vroče poletje, zato je imela na sebi samo majico, a še ta se ji je prilepila na kožo. Hitro jo je zamenjala z drugo, rdečo, z motivom Miki Miške. To je bila njena najljubša majica. Dobila jo je pred šestimi leti. Najprej ji je bila prevelika, nato pa je zrasla vanjo. Kupila ji jo je mamica, in sicer na Madžarskem, kjer so veliko nakupovali, ker so bili izdelki tam mnogo cenejši.

Oblekla si je spodnji del rdeče trenirke in se zazrla po sobi. Luči ni prižgala, saj je ni potrebovala. Sobo je poznala kot lastni žep. Tudi v temi je natančno vedela, kje se kaj nahaja. Soba je bila ozke pravokotne oblike. Ko si vstopil noter, je nasproti vrat stala miza, za katero je po navadi pisala domačo nalogo. Na mizo je gledalo majhno okno, ki je bilo edini vir svetlobe v mračni sobici. Desno od vrat je bila

ob steno potisnjena postelja z nočno omarico. Ob vznožju postelje je na mizici stala škatlasta televizija s sobno anteno, ki je lovila pet programov in dajala popačeno sliko, prekrito s snežnimi pikami. Ampak Polonca se je nanjo tako navadila, da motenj ni več zaznavala. Nad posteljo se je s stropa strmo spuščala streha, ki je bila obdana z ladijskim podom. Na njej je bilo poleg umetnih zvezd zalepljenih še nekaj posterjev z romantičnimi motivi zaljubljenecv, ki so se objemali v soju mesečine. In seveda, obvezni poster črnolasega Davida Hasselhoffa v odprti srajci, nad katerim se je navdušila, ko je gledala TV serijo *Knight Rider*. Posterje je dobila od sošolk. Izvirali so iz nemške revije *Bravo*. Levo od postelje se je nahajala omara, prekrita z aforizmi in pesmimi. Najljubši ji je bil verz Toneta Pavčka, ki se je glasil: »Na svetu si, da gledaš Sonce. Na svetu si, da greš za Soncem. Na svetu si, da sam si Sonce in da s sveta odganjaš – Sence.« Ta pesem je bila njeno vodilo. Nalepila si jo je na vhodno stran vrat. Na notranji strani vrat pa je visel filmski plakat *Dvojna pravica* s Tommy Lee Jonesom in Ashley Jud. Filma sicer ni videla, vendar ji je bila naslovnica všeč. In to je bil edini plakat, ki ga je kdaj koli dobila.

Smuknila je iz sobe. Na hodniku je prižgala luč. Levo od sobe je bila kopalnica. Na hitro si je v mrzli vodi splahnila obraz, si nataknila cikle in zdrvela po stopnicah.

Zunaj je bilo sveže, temno jutro. Čeprav je poleti sonce zgodaj vstajalo, ob tej uri še ni pokukalo na plan.

Preden je Polonca osvojila črni pas v karateju, postala šampionka in mojstrica za nože *sai* ter so jo mediji razglasili za *Slovensko Elektro*, je bila preprosto vaško dekle, ki je odraščalo nedaleč od Vitomarcev. Njihova hiša se je nahajala sredi hriba, s panoramskim razgledom na rodovitne njive, zelene travnike in visokorasle gozdove.

»Muc, muc!« je poklicala.

Na pragu so jo pričakali trije mucki, sivkasti Tigerček, bela Rikica in črnobeli Taček.

»Ste že kaj lačni?« jih je vprašala.

Mucki so glasno zamijavkali.

V posodice jim je nalila mleko in nasula brikete. Tigerček je samo ovohal hrano, skočil Polonci na hrbet ter se ji ovil okrog vratu. Bil je njen ljubljencek, ki jo je spremljal na vsakem koraku.

Od hiše sta zavila levo proti gospodarskemu poslopju.

Razlegel se je pasji lajež.

»Mir, Boby!« je ukazala črnemu psu, mešančku, ki je pridiral, pripet na verigo, in mahal z repom. Tigerček se je s kremplji oprijel Polonce, da jo je zbolelo. Frcnila ga je po tački, da je umaknil kremplje. Nežno ga je pobožala ter mu zašepetala, naj se ne boji.

Boby je bil še mlad kuža, razigran in neubogljiv, ampak dober čuvaj. Pred njim so imeli deset let nemško ovčarko Piko. Na leto je skotila po deset malih psičkov, ki jih je Polonca neutrudno cartala in jim iskala bolhice.

Levo od hleva se je pod streho nahajal prostor, kjer so imeli shranjeno slamo, voz, koruznjak, sode z zrnjem in lestve. Desno od hleva pa je bila drvarnica z orodjem. Odprla je majhna vratca in spustila kokoši na prosto. Imeli so petnajst kokoši in enega rdečega petelina, ki je z glasnim kikirikanjem navdušeno pozdravljal nov dan.

Polonca je vsako jutro pred poukom odšla v hlev in poskrbela za živino. Na glavo si je poveznila modro šilt kapo, da se ji lasje ne bi preveč navzeli vonja po *štali*. Tega dne ni bilo nič drugače, čeprav je bila nedelja in konec njenih poletnih počitnic. Zaključila je osnovno šolo. Na Ptuju bo začela obiskovati srednjo ekonomsko šolo, poslovno smer. To je pomenilo dodatno jutranjo uro vožnje z avtobusom.

V hlevu sta bila dva prostora. V prvem so se nahajali

dve kravi, teliček, sedem kozic in tri svinje, v drugem pa so bili zajci. Najprej je očistila prostor okrog krav, nato pri pujsih in nazadnje še pri kozicah. Z grebljico je zvozila iztrebke v kanale. Nato je vzela vile in vse vrgla skozi zadnja vrata na gnoj v jamo. Kravam in kozicam je dala krmo, svinjam pomije in rdečo peso. Šekasti kravici je bilo ime Liska, drugi Rdečka, telički pa Jagoda. Starejši kozici sta bili Megica, ki je imela tri mlade kozice, in Rogica, ki je skotila dve kozici. Ker je Megici zmanjkalo mleka in je Rogica zbolela, je Polonca na stekleničko hranila vseh pet mladičkov. Bili so pravi mali dojenčki in bi brez njene pomoči zagotovo poginili. Pujsi so bili roza barve in niso imeli imen.

Sedla je k Liski, da jo pomolze. Krava je žvečila krmo, medtem ko je Polonca vlekla za vime, da je mleko brizgalo v vedro. Včasih je navihano pogledala k pujsom in jim špricnila mleko. To jim je zelo ugajalo, tako da so željno nastavljali gobčke. Nato je pomolzla še Rdečko in se primaknila k Megici. Ko je molzla kozico, ji je Tigerček zlezal v naročje.

»Boš še ti malo mlekca?« ga je vprašala.

Muc je komaj čakal, da bo tudi on deležen hrane. Šprickala mu je mleko v gobček, da ga je slastno požiral.

Kozica pa je bila silno ljubosumna na Tigerčka. Ko je mucek čepel Polonci na rami, ga je vedno poskušala ugrizniti za rep. Včasih ji je uspelo in tedaj je Tigerček zbežal ven. Potem pa je začel spodvijati rep pod sebe, tako da ga ni več dosegla. Ampak občasno je pozabil na previdnostni ukrep in kozica je urno šavsnila po njem.

Ko je opravila v prvem prostoru, je šla k zajcem. Pona-vadi so imeli od pet do deset dolgouhcev. Največji je bil ata Riki, sestrin ljubljencek. Helena ga je strašno razvajala, saj je pogrešala živali. Študij v Ljubljani jo je tako zaposloval, da je domov prihajala samo vsaki drugi ali tretji vikend.

Riki je bil edini zajček, ki je prosto tekal po dvorišču in okoli hiše. Včasih se je zavlekel h kokošim, ampak vedno se je vračal v svoj prostor.

»Dovolj je bilo, Tigerček,« je rekla Polonca.

Mucek je še vedno držal odprti gobček in mižal od ugodja. Pobožala ga je po glavi, da se je predramil iz zamaknjene, transcendentalnega stanja nirvane, ki bi mu ga zavidali še tibetanski modreci.

S Tigerčkom na rami je skrbno zaprla vrata hleva za seboj.

Za slovo ju je še enkrat nalajal Boby.

Urno sta se napotila proti hiši, kjer jo je babica že čakala z zajtrkom, s toplim čokoladnim mlekom in kosom kruha. V hlevu se je ponavadi zadržala okoli tri četrt ure, toda danes je trajalo nekoliko dlje. Zaradi tega bo morala pohiteti, kajti mudilo se jima je k jutranji maši ob sedmih. V cerkev, ki je bila oddaljena okrog pet kilometrov, sta hodili peš. Nazaj grede je babico ponavadi peljal Mohorov Lujzek, ki je bil *molek* in je vedno v avto vzel kakšno starejšo vaščanko. Za Polonco ni bilo prostora, zato je domov tekla po bližnjici. Včasih je celo prehitela avto.

Na pragu je odložila mucka in ga še enkrat pogladila po glavi.

»By by, Tigerček, se vidiva kasneje.«

Mucek je glasno zamijavkal. Nejeverno je gledal za Polonco, nato pa sedel na predpražnik, na katerem je pisalo »*Dobrodošli*«.

2.

»Kako ti je šlo?« je vprašala Polonca.

Črnelaska je zajela sapo, potem pa se je iz nje usul plaz.

»Joj, kako zaguljena je slovenščina! Včeraj sem se ves popoldan učila, ampak danes nisem nič vedela. Ne vem, če bom ta test pisala pozitivno. Mama bo ponorela!«

Klementina je bila njena najboljša prijateljica. Imela je dolge, valovite, vranje črne lase, ki so ji padali čez okrogli obraz z močno našminkanimi ustnicami. Bila je bolj majhne rasti in srednje postave. Polonci so bile vseč njene čokoladno rjave oči. Klementina se je zelo rada ličila. Celo med poukom se je pod mizo šminkala in pudrala. Med odmori je dežurala na wc-ju pred ogledalom in si popravljala ličila. Oblačila se je na pol športno, na pol šminkersko. Rada je nosila čevlje z visokimi petami. Fantje so bili nori nanjo. Imela je celo četo oboževalcev.

»Stara Bizjačka tako dolgočasno predava, da me vedno uspava. Pri njenih urah si nič ne zapomnim,« je nadaljevala Klementina. »In kakšna je že razlika med besedno umetnostjo in neumetniško književnostjo?«

»Besedna umetnost uporablja besedo za svoje umetniško izrazno sredstvo, medtem ko neumetniška književnost rabi besedo samo za informativne, politične, filozofske, verske in druge namene,« ji je pojasnila Polonca. »Na primer k prvi spadajo romani, k drugi časopisi.«

»Fak! Mislim, da sem napisala ravno obratno!« se je razburila prijateljica.

Klementina je bila doma iz Kungote pri Kidričevem. Imela je pet bratov in sester. Živeli so z mamó, ki je delala pri Šmidu v Boxmarku d. o. o., največjem kidričevskem zasebnem podjetju.

»Hojla! Kako vama je šlo?« ja Polonca vprašala Anjo in Silvo, ki sta jima pristopili. To sta bili še dve prijateljici in sošolki. Med odmori so se sestajale na balkonu srednješolskega centra, ki je gledal na notranjost velike šolske avle.

»Ful je bilo težko!« je zastokala Anja. Bila je tako visoka kot Polonca, okoli meter sedemdeset, in vitke postave. Gladki, temno rjavi lasje so uokvirjali njen obraz ostrih potez in rjavih oči. Anja je bila iz Maribora. Ker tam niso imeli poslovnih smeri, se je v šolo vozila na Ptuj. Imela je starejšega brata. Njen ata je delal kot vzdrževalec na golf igrišču, mama pa je bila zaposlena v tajništvu fakultete za strojništvo.

»Katera ve, kako delimo književnost glede na njeno vrednost?« je hotela vedeti Silva. »Ali je to mišljeno, da se deli na prozo in poezijo?«

Silva je bila majhne rasti, tako kot Klementina. Imela je dolge, valovite, rjave lase, okrogli obraz in modre oči. Doma je bila iz Šturmóvcev, vasi, ki je spadala pod Videm. S Klementino sta bili v osnovni šoli sošolki. Imela je dva starejša brata. Mama je bila gospodinja, ata pa je bil upokojen. Silva je bila najmlajša v družini.

»Ne glej mene,« je odvrnila Klementina, »vprašaj Polonco. Ona je nora na književnost.«

Polonca se je nasmehnila, si popravila dolge, svetlo rjave kodre, pomežikala z dolgimi trepalnicami, da so se ji zaiskrile smaragdno zelene oči, sklenila roke ter oponašala učiteljico Bizjakovo.

»Drage moje dame, to bi pa že morale vedeti! In ne, go-

spodična Silva, vaš odgovor ni pravilen. Književnost se deli na visoko ali tako imenovano klasično književnost ter nižjo ali trivialno. Prva zajema besedila, ki vsebujejo velike spoznavne, moralne in estetske vrednote, predvsem pa odlike pravega umetniškega dela ...«

»Šit!« se je razburila Silva.

»Nižja književnost, oziroma popularna, zabavna in množična, kot ji še drugače rečemo, pa nima večjih vrednot ali umetniških odlik.«

»Piflarka!« je zabrusila Klementina in ji pokazala jezik.

»Kdo pa je piflar pri angleščini?« ji ni ostala dolžna Polonca.

»Hej, nehajta!« ju je prekinila Anja. »Raje se zmenimo, kam bomo šle za novo leto?«

Dekleta so se spogledala.

»Res je, nič se še nismo pogovarjale o tem,« se je strinjala Klementina.

»Najprej moramo praznovati moj rojstni dan,« jih je spomnila Silva.

»Točno!« je vzkliknila Anja. »Ti slaviš naslednji torek!«

Silva je v zadregi prikimala.

»Saj mi ne rabite kupovati nobenih daril. Samo rada bi vas nekam peljala.«

»Seveda,« je rekla Klementina in jo prijela za roko, »veš, da bomo šle. Imaš že kaj v načrtu?«

Silva se je zamislila, nato pa predlagala: »Lahko bi šle na pico v Pivnico.«

»Odlično!« so se strinjale.

»Ste opazile, na kakšne nenavadne datume imamo rojstne dneve?« se je oglasila Polonca.

Debelo so jo pogledale.

»Anja ga ima 08. 08., Silva 12. 12., jaz pa 07. 07. Edino Klementina ima rojstni dan ...«

»23. 06.!« jo je dopolnila črnolasa prijateljica.

»Seveda, ti moraš biti nekaj posebnega,« jo je dražila Polonca in se zasmejala.

»Ej, punce, kaj pa novo leto?« je vztrajala Anja. »Kam bomo šle?«

»Ja, v Saloona vendar!« je bila odločna Klementina.

Saloon je bila diskoteka v bližini srednješolskega centra. Po četrty uri popoldan se je tam že pilo in plesalo. Mladi so po cele dneve viseli v Saloonu. Med tednom je bil odprt do desetih zvečer, v petek in soboto pa do treh zjutraj.

»Joj, jaz ne bom mogla,« se je plaho oglasila Silva. »Domači me ne bodo spustili. Mogoče drugo leto.«

Klementina je vprašajoče pogledala Polonco.

»Jaz bom tudi doma. Sestra pride iz Ljubljane, mamica iz Avstrije, pa moje drage Matike ne bi mogla pustiti same na silvestrovo.«

»Anja, kaže, da sva ostali sami,« se je vdala Klementina.

»Hm, mene so sosede povabile na Lent v Maribor,« se je obotavljala Anja. »Če bi šle vse skupaj v Saloona, bi bila za, tako pa še ne vem.«

»No, krasno! Nazadnje bom še sama ostala.« se je jezila Klementina.

Polonca jo je objela čez ramena.

»Ti zagotovo ne boš sama,« ji je rekla. »Že prvo minuto v Saloonu te bodo oblegali frajeri.«

Klementina je pomislila, hip zatem pa se ji je razjasnil obraz. Polonca je imela prav.

»Ampak ti moraš še pred novim letom priti k meni na obisk.«

»Obljubim!« ji je zagotovila Polonca.

3.

»Vzemi čips.«

Klementina ji je ponudila skledo s pečenim krompirčkom.

Polonca je ugriznila v slani čips. Segla je po kozarcu kokakole in naredila požirek. Nato sta se zleknili na kavč. Noge sta dali na mizo.

»Tole je rajsko,« je zavzdihnila Polonca.

»Končno si pri meni!« je bila vesela Klementina.

Polonca je držala obljubo in obiskala prijateljico v Kungoti. Klementina je živela v petsobnem stanovanju nad trgovino z živili. Sobo si je delila z leto starejšo sestro Slavico, ki je obiskovala srednjo tekstilno šolo v Mariboru, kjer se je učila za šiviljsko modelarko. V sosednji sobi sta bivala njen osemletni bratec Marko in desetletna sestra Zvonka. Najmlajši bratec, dveletni Jakec, je še vedno spal pri mami.

»Kje so tvoji?«

»Slavica je na vajah za maturantski ples. To pomeni, da bo zelo, zelo pozna. Mama, Jakec in Zvonka pa so v Mariboru po nakupih. Edino Marko je doma. V svoji sobi je na računalniku, tako da naju nihče ne bo motil.«

»Kakšen film si bova ogledali?«

Polonca je hotela vzeti v roke ovitek od DVD-ja, vendar jo je Klementina prijela za roko.

»Veš, nisem ti še povedala, ampak sploh ne morem verjeti, da sem v srednji šoli našla tako dobro prijateljico, kot si ti.«

»Tinča, a hočeš da se razjocem od sreče?!«

Prijateljici sta se objeli. Ker so se jima oči res zasolzile, sta se zasmejala.

»Raje povej, kateri film si izbrala,« je prva prekinila zadrego Polonca.

Klementina ji je izročila DVD, na katerem je pisalo Daredevil.

»To pomeni Drzni vrag,« je pojasnila črnolaska. »Igra ga Ben Affleck. Torej film nikakor ne more biti slab.«

Na naslovnici je na vrhu strehe stal maskirani junak, oblečen v rdeče oblačilo. Družbo mu je delala rjavolaska v črnih usnjenih hlačah z dolgimi noži v rokah.

»Jennifer Garner,« jo je identificirala Klementina. »Saj jo poznaš. Igra v tvoji priljubljeni TV-seriji Alias. Tam je agentka CIE Sidney Bristow.«

Polonca je prikimala. Jennifer ji je bila zelo všeč, še posebej pa njeno filmsko poznavanje borilnih veščin.

»Film je pravzaprav izbral Marko. Rekel je, da nama bo zagotovo všeč.«

»Okej, potem pa ga zavrti.«

Klementina je vstavila zgoščenko v DVD-player ter nastavila podnapise. Ugasnila je luč. Filmska čarovnija se je lahko začela.

Prijateljici sta se udobno namestili.

Spremljali sta zgodbo dečka po imenu Matt, ki je živel z očetom boksarjem Jackom Murdockom, znanim kot »Vrag« oziroma »Devil«. Jack bi moral nekega dne predati borbo. Ker tega ni storil, ga je mafija ubila. Matt je doživel nesrečo, zaradi katere je izgubil vid. Toda radioaktivna snov, ki

mu je poškodovala oči, je povzročila, da so njegova ostala čutila začela delovati z nadčloveško ostrino. Matt je postal odvetnik, ki je čez dan zastopal zatirane, ponoči pa se je prelevil v Daredevila, neustrašnega junaka, ki je vzel pravico v svoje roke in se potikal po temnih, mestnih ulicah kot maščevalec krivic. Njegova največja nasprotnika sta bila gospodar podzemlja Kingpin in plačani morilec Bullseye.

»Oho, poglej, zdaj pride Elektra,« je pripomnila Klementina.

In res, sledila je scena, v kateri sta se spoznala Daredevil in Elektra. Matt Murdock je s sodelavcem sedel v restavraciji in začutil, kako je v prostor vstopila izjemno lepa, mlada ženska. Odločil se je, da bo izvedel njeno ime. Stopil je do mize, kjer se je zatopila v časopis, in jo prosil za sladkor. Odvrnila mu je, naj si ga sam vzame, saj ni slep. Ko ji je povedal, da res ne vidi, je dvignila pogled in v zadregi ugotovila svojo zmoto. Podala mu je sladkor, vendar mu ni razkrila imena. Ko je zapuščala restavracijo, ji je sledil. Prijel jo je za roko in ji rekel, da mora nujno izvedeti njeno ime. Toda lepotica ni imela posluha za njegovo osvajanje. Med njima se je razvil spektakularen boj na otroškem igrišču. Na koncu je Matt Murdock obsedel na klopci z njeno nogo pod brado, ki jo je držala iztegnjeno v bočni brci *joko geriju*.

»Moje ime je Elektra Natchios,« je odvrnila in se nasmehnila.

Ko je Matt prišel do sape, jo je vprašal, ali mora vsak moški prestati takšno preizkušnjo, da izve njeno ime.

»Poskušaj me vprašati za telefonsko številko,« je odgovorila Elektra.

»Vau, kakšna frajerka!« je vzkliknila Polonca.

Klementina se je strinjala.

Nato sta se Matt in Elektra zaljubila. Toda Bullseye je ubil njenega očeta, krivdo pa naprtil Daredevilu. Elektra se

je sklenila maščevati. Ena najboljših scen v filmu je bila, ko je Elektra z noži ob glasbeni spremljavi trenirala zoper viseče boksarske vreče. Na koncu je Elektra sprevidela, da je njen Matt v resnici Daredevil in da je pravi morilec Bullseye. Toda bilo je prepozno. Daredevila je sama ranila, da ji ni mogel pomagati, Bullseye, ki ga je igral Colin Farrell, pa jo je ubil. Seveda se je Daredevil maščeval tako Bullseyu kot Kingpinu, toda Elektre ni mogel rešiti.

»Odlično! Zelo dober film,« je bila navdušena Polonca. »Najbolj mi je bila všeč Elektra.«

»Meni tudi! Kako dobro je izgledala v črnem kostumu in škornjih.«

»Pa kako jih je vse nabrcala! In tisti njeni noži! Fantastično jih je sukala.«

Polonca je zamahnila po zraku ter oponašala Elektrine gibe.

»Tudi Marko je čisto nor nanjo. Veš, da ima cel kup stripov o Elektri?«

»A res? Daj, pokliči ga!«

Klementina je šla po brata. Čez čas sta se pojavila z naročjem tiskovine.

»Vedel sem, da vama bo film všeč,« je ponosno izjavil deček.

»Sedi k meni!« mu je velela Polonca. »Pokaži, kaj vse imaš.«

Marko in Klementina sta pred Polonco razgrnila goro stripov. Nekateri so bili luksuzno opremljeni, barvni, v trdih platnicah, na bioglos papirju, v angleščini. Drugi so bili v hrvaščini, natisnjeni na časopisnem papirju.

»Škoda, da Elektra na koncu umre,« je rekla Polonca.

»Ja, ampak v stripu preživi. Tudi pri 20th Century Foxu so se odločili, da bodo posneli nadaljevanje. Elektra bo dobila svoj celovečerec,« je povedal Marko.

»Super!« se je razveselila Polonca. »To si bomo pa v ki-

nu ogledali.«

»V stripu je Elektra *kunoiči*, ženska *nindža*, ki so jo izurili za plačano morilko,« je dejal Marko. »Njen zaščitni znak je rdeči kostum in par nožev *sai*«.

»Sai?«

»Ja, tako se jim reče.«

»Kul!«

»Lik Elektre si je izmislil Frank Miller. Prvič se je pojavila v stripu Daredevil. Natisnila ga je izdajateljska hiša Marvel Comic Groups, ki je zaslužna za številne super junake. Najprej je bila partnerka in ljubimka Daredevila, s katerim se je večkrat skregala zaradi svoje dejavnosti kot *kunoiči*. Potem je njen lik dobil samostojni strip, vendar se je pojavljala tudi v drugih stripih kot družabincea Wolverineja v *Možeh X*, Spidermana in v raznih stripovskih serijah.«

»Ti pa res veš vse o Elektri,« ga je pohvalila Polonca. Marko je zamahnil z roko, kot da to ni nič.

»Hočeš vedeti, katere veščine obvlada?« jo je vprašal.

»Seveda.«

»Izurjena je v japonskih in kitajskih borilnih veščinah ter tajskem boksu. Poleg nožev *sai* obvlada še *katano*, samurajsko sabljo in trodelne *nunčake*. Zelo spretno meče smrtonosne kovinske zvezde *šurikene*. Kondicijsko je zmeraj v top formi, kot olimpijska atletinja. Izvrstna je tudi v gimnastiki in plavanju.«

Polonca je bila navdušena.

»Hej, ali veš, da si ti neverjetno podobna Elektri?!« je rekel Marko in si jo z zanimanjem ogledoval.

»Oho, hvala, mali šarmerček.«

Polonca se mu je očarljivo nasmehnila.

»Prav ima!« se je strinjala Klementina. »Kako, da tega nisem že prej opazila?! Polonca, ti si izrezana Elektra!«

Marko se je zamislil.

»Edino, kar ti manjka, je poznavanje borilnih veščin,« je pripomnil.

»Joj, to sem si vedno želela!« je vzkliknila Polonca. »Hotela sem iti na policijsko šolo in sem sanjerala o tem, da znam borilne veščine. Samo ne vem, kje bi se jih lahko naučila.«

Marko jo je prijel za roko in povlekel za seboj.

»Nič lažjega,« je rekel, »poglejmo na računalnik.«

4.

Telovadnica osnovne šole Dr. Ljudevita Pivka Ptuj je imela vhod za šolo. Že ko je stopila skozi prva nihajna vrata, je zaslišala krike, ki so glasno odmevali. Rahlo se je zdrznila. Šla je po hodniku do drugih vrat. Bolj ko se je približevala telovadnici, močnejši je bil hrup. Toda ni šlo za navadno kričanje, temveč za kontrolirano vzklikanje.

Obstala je pred vhodom v dvorano. V notranjosti je videla skupino desetih dečkov in deklic, oblečenih v bele kimone. Pred njimi je stal visoki mojster, ki je v stoječem položaju izvajal ročne udarce in glasno štel po japonsko. Skupina ga je oponašala in zakričala ob vsakem sunku s pestjo.

»Začnite vaditi *kate*!« jim je velel. »Naredite novo kato, ki jo imate za polaganje in ponovite še ostale. Jaz bom prišel k vsakemu, da vas popravim.«

»Da, *sensej*!« so odgovorili v en glas.

Kasneje je izvedela, da *sensej* pomeni učitelj, trener.

»Pozdravljena,« jo je nagovoril *sensej*.

Preplaval jo je občutek strahospoštovanja, da je kar otrpnila. O tem človeku si je vse prebrala na internetu, zdaj pa je stal pred njo.

»Lahko vstopiš v telovadnico in sedeš na klop,« jo je prijazno ogovoril. »Ali čakaš koga od mlajših karateistov?«

»N-ne,« je komaj izdabila. »J-jaz bi se rada včlanila.«

»Potem pa malo počakaj, da zaključim trening s to skupino.«

Prinesel ji je kup revij in jih položil zraven nje. Začela je listati po Budo Senseju. To je bila slovenska revija, ki je predstavljala različne borilne veščine, kot so karate, džudo, aikido, kungfu, tajski boks, nindžucu, mečevanje, džudžucu in druge. V njej so bile objavljene novice s tekmovanj, strokovni članki, nastanek in razvoj posameznih veščin, tehnike in šole borilnih veščin, zanimivosti. Revijo je izdajala Akademija bojevnških veščin Ptuj. Prav to društvo ji je priporočal Marko, ko sta raziskovala klube na Ptuj. Natančno sta preučila njihovo spletno stran. Izvedela sta, da Akademija deluje že več kot 20 let, da goji japonske borilne veščine, karate, aikido in samurajsko mečevanje ter da je izšolala številne mojstre in šampione.

Najprej sta prebrala, da je *karate* borilna veščina, ki temelji na udarcih z rokami in brcah. Izraz je pomenil »prazna roka«. Veščino je utemeljil Gičin Funakoši. Izvirala je z otoka Okinave, njeni zametki pa so segali k indijskemu menihu Bodidharmi in kitajskemu samostanu Šaolin. Tekmovanja v karateju so se odvijala v dveh disciplinah, katah in borbah. *Kata* je pomenila vzorec ali formo povezanih tehnik napada in obrambe zoper namišljenega nasprotnika. Karate *kumite* pa je predstavljal praktično uporabo tehnik v programiranem sparingu in prostem boju. Karate sicer še ni bil olimpijska disciplina, vendar je imel v WKF (World Karate Federation) dobro organizirano svetovno zvezo, ki je bila priznana s strani Mednarodnega olimpijskega komiteja. Nato sta si ogledala še videoposnetek, na katerem so karateisti izvajali bliskovite in eksplozivne tehnike s tekmovanj. Polonca je poznala tudi nekatere filmske junake karateja, kot sta bila Chuck Norris in Jean Claude Van Damme.

Kliknila sta na naslednjo ikono, kjer je sledila predstavi-

tev *aikida*. To je večšina, ki temelji na prijemih, vzvodih in metih. Beseda aikido pomeni »pot harmonije«. V 20. stoletju jo je oblikoval Morihei Uješiba. Aikido ni šport, zato nima tekmovanj. Sestavljen je iz *taidžuca* ali tehnik goloroke samoobrambe in *buki vaze* ali tehnik z orožjem, predvsem s palico in z mečem. Najbolj znani holivudski zvezdnik, ki je zaslovel kot mojster aikida v akcijskih filmih, je Steven Seagal. Na videoposnetku so mojstri z neverjetno lahkoto in krožnimi gibi izvajali spektakularne mete, padce in tehnike aikida.

Zadnja prezentacija je vključevala samurajsko mečevanje, ki je sestavljeno iz treh veščin, *iaidoja*, *kendžuca* in *kenda*. *Iaido* je borilna veščina bliskovitega potega samurajske sablje *katane* iz nožnice ali *saje*, z namenom premagati napadalca z udarcem meča. Katana simbolizira bojevnikovo dušo in velja za najboljši meč na svetu, *samuraji* pa slovijo kot najbolj neustrašni bojevniki v človeški zgodovini. Veščino je utemeljil Hajašizaki Džinsuke Šigenobu v začetku 17. stoletja. Na posnetku je mali, debeli mojster brez naglice, sproščeno izvajal kato z dolgim mečem, ki je žvižgal pri vsakem zamahu. V *kendžicu* sta se mečevalca pomerila z izvlečenimi meči. Veščina je uporabljala leseni meč ali *boken*, in sicer dolgi meč ali *daito*, kratki meč, *šoto*, ter oba meča skupaj ali *nito*. Za največjega japonskega mečevalca je veljal Mijamoto Musaši, imenovan *Kensej* ali *Svetnik meča*, ki je živel na prehodu iz 16. v 17. stoletje. Videoposnetek je prikazoval dva starejša mojstra, ki sta z vzklikanjem izmenično izvajala tehnike napada in obrambe. *Kendo* pa je športna, tekmovalna oblika mečevanja v prostih bojih z votlim bambusovim mečem, *šinajem*, in pod zaščitno opremo imenovano *bogu*. Veščina se je oblikovala v 18. stoletju. Svetovna prvenstva organizira IKF (International Kendo Federation). Na videoposnetku so se vrstili odlomki iz bojov, bliskoviti napadi modernih samu-

rajev, pospremljeni z glasnimi kriki.

Doma se je Polonca poglobljeno lotila raziskave o borilnih veščinah in na internetu preučila vse informacije, ki so jo zanimale. Na youtube je neutrudno gledala številne posnetke, dokler ni bila povsem prepričana, kaj je tisto, kar jo najbolj zanima.

»Še enkrat, zdravo. Jaz sem Robert Resnik.«

Dvignila je pogled z revije. Segla je v ponujeno roko, jo stisnila ter rahlo zardela.

»Jaz sem Polonca.«

Tudi podatke o Robertu Resniku si je natančno prebrala. Bil je nosilec črnega pasu šeste mojstrske stopnje ali 6. DAN, ter mojster karateja, aikida in samurajskega mečevanja. Z borilnimi veščinami se je ukvarjal skoraj trideset let. Bil je trener 1. razreda in mednarodni inštruktor, *renši*. Po poklicu je bil učitelj zgodovine in šolski knjižničar. Na Ptujju je organiziral čez 40 tekmovanj, občinskih in državnih prvenstev, ligaških tekmovanj ter domačih in mednarodnih turnirjev, tako v karateju kot mečevanju. Aktiven je bil tudi kot funkcionar. Bil je predsednik Kendo zveze Slovenije, nato IKKZS (Iaido, kendžicu, kendo zveze Slovenije), tekmovalne komisije KZS (Karate zveze Slovenije), podpredsednik komisije za pasove pri KZS, predsednik sodniške komisije Iaido zveze Slovenije, predsednik strokovno – tehnične komisije ZSMS (Zveze samurajskega mečevanja Slovenije) itd. Napisal je romana Karate bojevniki in Gladiator, s katerima je utemeljil literarno smer romana o borilnih veščinah. Bil je glavni urednik revije Budo Sensej, biltena Slovenski karate in pomočnik urednika hrvaške revije Samurai. Zelo znan je bil tudi kot demonstrator borilnih veščin na raznih športnih prireditvah. Njegova biografija se je nadaljevala še in še.

Zdaj pa je stal v živo pred Polonco in se ji prijazno smehljal, visok, svetlih las in modrih oči.

»Katera borilna veščina te zanima?« je vprašal.

»Rada bi obvladala nože sai.«

»Aha. No, mi tudi delamo s sai, vendar šele za črni pas v karateju. Sai so del veščine kobudo. Od modrega pasu pri karateju dodajamo po eno kobudo orožje, na primer nunčake, palico, tonfo, sai.«

»Zadnjič sem gledala film Daredevil. Elektra me je čisto obnorela z noži.«

»Vem, kako je to. Mene je svoj čas navdušil Bruce Lee,« je odvrnil Robert in se zamislil. »Takole se zmeniva, po novem letu se pridruži začetniški skupini karateja, poleti pa lahko v okviru individualnih, privatnih treningov začneš vaditi s sai. Brez osnov karateja nožev ne moreš obvladati.«

Polonca je izvlekla urnik treningov na Akademiji, ki ga je natisnila z interneta. Društvo je organiziralo vadbo petkrat tedensko. Od ponedeljka do četrтка so bili treningi od 17.00 do 21.00 ure, v soboto pa od 10.00 do 12.00 ure. V karateju sta imeli juniorska in seniorska začetniška skupina treninge dvakrat tedensko, tekmovalna oziroma nadaljevalna skupina pa trikrat tedensko. Samurajsko mečevanje je imelo tri treninge na teden, aikido pa štiri.

»Malo sem pogledala na urnik,« je rekla Polonca. »Hodila bi ob ponedeljkih in sredah od šestih do devetih h karateju, aikidu in mečevanju.«

»Koliko si stara?«

»Petnajst let. Hodim v prvi letnik poslovne šole na SŠC-ju.«

»Potem pa je v redu, ker se lahko pridružiš seniorski začetniški skupini v karateju in imaš vse tri veščine eno za drugo.«

»Tako sem tudi upala.«

Robert ji je podal list papirja.

»Izpolni vpisni obrazec in mi ga prinesi po novem letu.

Upam, da boš pri nas našla to, kar iščeš.«

»Prepričana sem, da bom!«

»Okej, potem pa dobrodošla na Akademiji bojvniških veščin.«

5.

»Joj, punce, ne morem verjeti, da se pripravljamo na maturantski ples,« je bila vznemirjena Anja.

»Zadnji dve leti sta minili kot šus!« se je strinjala Klementina.

»Ampak velja, da bomo po tretjem letniku vpisale še dodatni dveletni program?« je preverjala Polonca.

»Seveda!« so bile odločne.

»Ali že imate obleke za ples?« je vprašala Silva. »Jaz je še nimam.«

»Meni jo bo mama zašila,« je povedala Klementina.

»Meni jo je ata kupil,« je rekla Anja.

»Jaz dobim sestrično obleko,« je dejala Polonca, »ampak mi je prevelika. Vedno moram nositi Helenina oblačila. Sem pravi Videk, ki nosi srajčico za svojimi bratci in sestricami tako dolgo, dokler mu ne razpade.«

»Videk je na koncu dobil novo srajčico,« je pripomnila Silva.

»Žal to ni pravljica, temveč moje življenje.«

Prijateljice so obmolknile. Prva je spregovorila Anja.

»Polonca, za kateri pas boš polagala v klubu?«

Polonci se je razvedril obraz.

»Za zelenega.«

Dve leti je že zavzeto trenirala borilne veščine. Poleti si

je našla dodatno delo, da si je lahko plačala privatne treninge s sensejem. Zdaj je relativno dobro obvladala nože in poznala dve sai kati. Poleti bo poskusila tudi z glasbeno kato.

»Hej, pogledjte, kdo gre!« je vzkliknila Anja.

Prijateljice so se nagnile čez ograjo šolskega balkona.

Trije fantje so hiteli po avli.

»Aleš! Moj Aleš!« je poskočila Klementina.

Visoki, atletsko grajeni srednješolec z rjavimi kodrastimi lasmi in v tesnih kavbojkah je odločno korakal. Spremljala sta ga mali, debeli, rdečelasi Leon in srednje visoki Miha, ki je bil suh, črnih las in otroškega videza. Fantje so obiskovali tretji letnik strojne šole.

Ponavadi so tipi zalezovali Klementino, toda pri Alešu je bilo drugače. Sicer se je spogledoval s Klementino, vendar je ni direktno osvajal. Tega ni mogla razumeti, kajti ni bil ravno sramežljiv tip. Zato ga je zasledovala ona. Enkrat je tako zavzeto hitela za njim, da je padla po stopnicah. Vsi njegovi prijatelji so jo videli telebniti. Kakšna sramota! Poslej se je tistih stopnic izogibala v širokem loku.

»Le kam se jim mudi?« je vprašala Anja. Njej je bil všeč Miha. Nasplošno je norela za *bejbifejsi*, fanti z otroškimi obrazi. Največkrat so to bili *skejterčki*, ki so se vozili z rolkami. Nosili so kape z nazaj obrnjenimi šilti ali pa trenirke s kapucami.

»Punce, akcija!« je ukazala Klementina. »Gremo!«

Polonca je potegnila za rokav Silvo, ki ni bila najbolj navdušena nad tekanjem za fanti. Silva je bila najbolj sramežljiva in nekoliko zaprta vase. Nosila je zobni aparat, zaradi katerega se je počutila kot grda račka, čeprav to sploh ni bila. Na začetku prvega letnika se je zaljubila v fanta, ki so mu pravili Ježek, ker je bil na kratko postrižen. Večkrat sta se med odmori opazovala z balkona na balkon. Toda nobeden ni upal narediti prvega koraka. Zato se je Polonca odločila posredovati. Šla je k Ježku in mu rekla, da se ji zdi,

da mu je všeč njena prijateljica, ker jih vedno gleda. Ježek ji je pritrdil. Polonca mu je poslala Silvo. Obema je bilo tako nerodno, da se skoraj nista pogovarjala. Potem je Polonca vprašala Ježka, kakšna se mu zdi Silva, on pa ji je odvrnil, da je ves čas opazoval črnolaso Klementino. Oh, to je bila zadrega! Polonca je osvojila zelo pomembno lekcijo. Spoznala je, da je posredovanje pri ljubezenskih zadevah silno nehvaležna stvar.

Dekleta so stekla za fanti, ki so zapustili šolo.

»Misliš, da gredo na čik?« je Anja vprašala Klementino.

Črnolaska je skomignila z rameni in pospešila korak.

»Zdravo, Klementina!« ji je zaklical mimoidoči dijak.

Vlado! Grozen tip! Le kako ji je bil kdaj koli všeč?! Klementina mu ni odzdravila. Bili so časi, ko je norela za njim. Potem si je kupila rjave čevlje s črno črto, da bi mu bila še bolj všeč. Tepec pa ji je rekel, da so takšni kot sendvič, in če ima še kaj kečapa za zraven. No, ta zgodba je bila zagotovo končana.

Fantje so zavili na ozko pot, ki je vodila med zgradbo srednješolskega centra in delavnicami, v katerih je imela strojna smer praktični pouk.

»Proti gimnaziji gredo,« se je oglasila Polonca.

Klementina je prikimala.

Pred dvoriščem gimnazije, na katerega so se z leve strani spuščale široke stopnice, so fantje obstali. Dlje niso šli. Aleš je potegnil iz žepa cigarete, čeprav je bilo kajenje okrog šole strogo prepovedano. Očitno je na nekoga želel narediti vtis. Tudi Leon in Miha sta prižgala.

»Koga čakajo?« je zanimalo Anjo.

Klementina si je nervozno grizla ustnico.

»Bomo videli,« je rekla Polonca.

»Pst! Da nas ne bodo slišali!« jih je posvarila Silva.

Kmalu zatem so se na stopnišču pojavile tri vitke, dolgonoge gimnazijke. Bile so lepo oblečene in urejene, kakor

da bi stopile iz modnega časopisa. Nosile so čevljičke z visokimi petami in minikrila, ki so poudarjala njihove dolge noge. Najlepša je bila plavolaska modrih oči z dolgimi kodri, ki so ji v slapu padali do ritke. Druga je imela valovite, črne lase, tretja pa gladke rjave lase. Z ličili so si poudarile trepalnice in obrvi. Ustnice so imele našminkane z diskretnimi barvami, vendar so jih premazale z bleščilom. To so bile Maja, Nika in Laura, največje šminkerice na gimnaziji. Vsi so jih poznali.

»Hej, Maja, a boš potegnila?« je zaklical Aleš in ji pomolil cigareto.

Plavolaska ga je zaničljivo ošvrknila s pogledom.

»Nika, boš raje mojega?« se je oglasil Miha in se prijel za mednožje.

Punce so jih strupeno pogledale. Brez besed so šle mimo. Laura se je obrnila in jim pokazala sredinec.

»Oho, moj je večji!« se je zarežal Leon. »Pridi, ti pokazem!«

Fantje so še dolgo strmeli za gimnazijkami in vpijali njihov vonj.

»Kakšne bejbe!« je zavzdihnil Aleš. »Vse bi naredil, samo da bi imel eno od njih.«

Miha in Leon sta se strinjala.

»Toda, ali nismo malo preveč direktni?« je čez čas vprašal Leon.

»Ma ne, lepotičke imajo rade konkretne tipe,« je odvrnil Aleš. »Stavim, da jih na gimnaziji nihče ne upa osvajati. Saj veš, kaj pravijo, dekleta ljubijo barabe!«

»Ja, bo že držalo.«

Fantje so ugasnili cigarete in se odpravili nazaj. Klementina, Anja, Polonca in Silva so se urno vrnile v šolo. Ustavile so se šele na balkonu, kjer so lovile sapo.

»Ste videle, naši tipi zalezujejo gimnazijke?!« je zavzdihnila Anja.

»Fak!« je vzkliknila Klementina. V obraz je bila čisto rdeča.

»Punce, nič se ne sekirajte, s takšno taktiko ne bodo daleč prišli,« jih je tolažila Polonca.

»Ampak treba je priznati, da mrhe fantastično izgledajo,« je pripomnila Silva.

»Ha, kaj še! To je samo make up in podloženi modrčki! Vse na njih je lažno!« je besnela Klementina.

Dekleta so obmolknila.

»Ne vem, kako se je vam zdelo, ampak jaz sem se počutila kot uboga Pepelka ob bogatih, zlobnih polsestrah,« je dodala Anja.

Oglasil se je šolski zvonec, ki je najavil konec glavnega odmora.

Klementina je pogledala Polonco, ki je samo skomignila z rameni, kakor da bi hotela reči, da ne morejo nič storiti.

»Ti jih poznaš, kajne?« jo je vprašala prijateljica.

Polonca je prikimala.

»Presnete barbike!« se je jezila Klementina.

6.

»Mala, ali si ti tudi tako neotesana kot tvoji sošolci?«

V tesni slačilnici so jo obstopile štiri karateistke. Dobrodošlico v višji, tekmovalni skupini si je čisto drugače zamišljala.

»Ti je muca snedla jezik?!«

Maja, Nika in Laura niso bile samo lepotičke v visokih čeveljčkih, ampak nevarne mojstrice karateja. Njihova četrta prijateljica je bila velika rdečelaska Urška. Vse štiri so se ponašale z naslovom ekipnih državnih prvakinj. Maja je bila najuspešnejša tekmovalka, saj si je naslov državne prvakinje v posamezni konkurenci izborila petkrat, trikrat v srednji in dvakrat v absolutni kategoriji. Nika je bila dvakrat državna prvakinja v lahki, Urška pa trikrat v težki kategoriji. Večno druga Laura se je ponašala z dvakratnim naslovom podprvakinje v absolutni in srednji kategoriji. Maja je imela največ medalj z mednarodnih nastopov, od tega kar sedem odličij s svetovnih pokalov in bron z evropskega prvenstva.

»Torej?!« so silile v Polonco.

»Ne vem, o čem govorite.«

»Saj smo te videle zadnjič, kako si nas s prijateljicami opazovala, medtem ko so se tvoji sošolci norčevali iz nas.«

Urška ji je pomolila pest pod nos in ji zagrozila: »Naj ti

osvežim spomin?!«

»Ja, vem koga mislite,« je odvrnila Polonca, »samo, ti fantje hodijo na strojno šolo, jaz pa na ekonomsko. Nič nimam z njimi.«

»Kako naj vemo, da jih nisi ravno ti nagovorila, da nas nadlegujejo?!« ji je zabrusila Nika.

»Nisem. Prisežem!«

Urška jo je grobo sunila, da je zletela k Maji. Ta jo je odrinila v Niko.

»Punca ne zna pri miru stati!« se je zasmejala Nika in jo pahnila k Lauri.

Polonci je zavrela kri. Še nihče ni z njo tako grdo ravnal. Dekleta so morda res bila močnejša in spretnejša od nje, ampak naslednja bo dobila pest na nos.

»Hej, kaj se dogaja?!«

Na vratih slačilnice se je pojavil Robert Resnik.

»Nič, sensej,« se je zlagala Urška. »Samo preverjamo, kako pogumna je naša nova članica.«

»In ugotavljamo, ali ženske sodimo za štedilnik ali smo lahko enakopravne moškim v borilnih veščinah,« je rekla Maja.

Trener je sedel na klop in jim pokazal, naj mu sledijo.

»No, če vas muči ta dilema, vam lahko povem, da je bilo bojevanje v preteklosti res domena moških, vendar so se skozi zgodovino pojavljale tudi ženske, ki so glasno opozorile nase,« je začel Resnik.

Dobro je vedel, koliko je ura, vendar je vseeno nadaljeval.

»Takšne so bile na primer Amazonke iz antične Grčije, ki so se udeležile znamenite trojanske vojne. Boudica, britanska bojevnica je bila poveljnica keltskega plemena Iceni, ki je v 1. stoletju pred našim štetjem skoraj premagalo rimsko vojsko, ki je takrat vladala Britaniji. Potem Ivana Orleanska, francoska narodna junakinja, ki je komaj sedemnaj-

stletna vodila kraljevo vojsko v stoletni vojni. Nato Locen, bojevница iz plemena Apačev, ki je živela v 19. stoletju. Bila je sestra slavnega poglavarja Victoria in njegova desna roka. Mnogokrat je rešila svoje pleme, ker je znala dobro predvideti premike sovražnikove vojske. In nenazadnje Calamity Jane, ki je bila razvpita strelka in mejaška z Divjega zahoda ter življenjska sopotnica slavnega revolveraša, Divjega Billa Hickoka.«

»Kaj pa mojstrice borilnih veščin?« je vprašala Nika.

»O ja, tudi takšne so bile,« je povedal. »Na primer Tomoe Gozen, samurajska bojevница, ki je veljala za odlično mečevalko in lokostrelko. Živela je na prehodu iz 12. v 13. stoletje in je sodelovala v znameniti Gempejski vojni. Pravijo, da je bila izjemno lepa, dolgolasa, svetle polti in nad vse očarljiva. Bila je *konkubina*, ljubica velikaša Jošinake Minamota. Jošinaka je popolnoma zaupal v njene sposobnosti, zato jo je pošiljal v izvidnico na sovražnem terenu. V sporu za oblast med najmočnejšima samurajskima klanoma Taire in Minamoto, je Jošinaka osvojil Kjoto in si zaželel, da bi postal vodja družine Minamoto. Toda njegov bratranec Joritomo Minamoto, poznejši *šogun*, vojaški vladar Japonske, se s tem ni strinjal. Nad Jošinako je poslal svojo vojsko. Sledila je bitka pri Avazu, v kateri se je Tomoe Gozen zelo izkazala. Na žalost pa je bil njen *daimjo*, fevdalni gospodar Jošinaka poražen in je izgubil življenje.«

»Kaj je bilo s Tomoe?« je zanimalo Majo.

Čeprav so dekleta na začetku navedla lažen razlog za izgred, so sedaj z zanimanjem poslušala, kaj jim je pripovedoval trener.

»V *Heike monogatari*, zapisu o *gempejski vojni*, je zabeleženo, da jo je v bitki pri Avazu premagal daimjo Vada Jošimori. Postala je njegova žena. Ko je Vada umrl, je šla med redovnice in končala v samostanu Ečizen.«

»Še veste za kakšno mojstrico, sensej?« je hotela vedeti

Laura.

»Seveda.« je odvrnil trener in si popravil kimono.

»Druga takšna izjemna ženska je bila Čijome Močizuki. Bila je *kunoiči*, ženska nindža.«

Trener se je nasmehnil Polonci in pripomnil: »Tako kot Elektra, ki je bila sodobna *kunoiči*.«

Dekleta so jo zavistno pogledala.

»Čijome je živela konec 16. stoletja v provinci Koga, kjer se je nahajal sedež nindž. Bila je žena Močizuki Nobumasa, zemljiškega gospoda. To je bilo krvavo obdobje stoletnih vojn, imenovanih *segoku džidai*. Ko je njen mož padel v bitki pri Nagašinu, je skrb zanjo prevzel slavni vojskovodja ŠingenTakeda, ki je bil stric njenega moža. Za Takedo je ustanovila najbolj razširjeno in učinkovito mrežo nindža agentk, ki so delovale po celi Japonski. Novačila je mlada dekleta, ki so bile sirote, prostitutke ali žrtve državljanske vojne, ki je pustošila po deželi. Tem puncam je dala novo priložnost v življenju. Po nekaterih podatkih naj bi zanjo delalo od 200 do 300 deklet. Danes je na Japonskem Čijome junakinja številnih videoigric.«

»Katero še poznate, sensej?« je bila nestrpna Nika. Popravila si je dolge, vranje črne lase in ga tako, kot ostale, gledala z odprtimi usti.

»Jonamine Čiru je bila znana okinavska mojstrica borilnih veščin in inštruktorica na kraljevem dvoru v 19. stoletju. Rodila se je v premožni trgovski družini. Slovela je po izredni lepoti. Pogosto je izzvala na dvoboj razne mojstre. Nihče ji ni bil kos. Potem pa je srečala legendarnega karateista Sokona Macumuro, imenovanega Buši ali Samuraj. Bil je telesni stražar treh okinavskih kraljev iz dinastije Šo ter ambasador kraljevine Rju Kju. Sokon in Jonamine sta se takoj zaljubila. Kasneje sta se tudi poročila. Ravno on jo je pripeljal na dvor, kjer ga je v njegovi odsotnosti nadomeščala kot učiteljica borilnih veščin. Sokon Macumura se da-

nes nahaja na vrhu genealogije okinavskih karateistov, takoj za Sakugava Totejem, ki je bil njegov učitelj, in kitajskim mojstrom Kušankujem.«

»Sensej, pridete?!« je skozi vrata zaklical eden od starejših učencev. »Mi smo se že segreli in razgibali.«

»Joj, predolgo vam razlagam!«

Resnik je naglo vstal in si popravil črni pas.

»Še, sensej! Povejte nam še kaj!« so ga prosile punce. »Po izpitnih polaganjih tako nimamo nobenih tekmovanj.«

Malo se je obotavljal, nato pa nadaljeval.

»Dobro. Na kratko bom omenil samo še dve mojstrici. Prva je bila žena Gičina Funakošija, očeta japonskega karateja. Ker je bil tedaj karate prepovedan za ženske, je splezala na drevo in moža na skrivaj opazovala med treningom. Nato je posnemala njegove gibe. Funakoši jo je zalotil pri njenem početju, vendar ji ni branil vadbe. To mu je bilo celo všeč. Kasneje je Funakoši zapustil Okinavo in pričel poučevati na Japonskem. Žena ga je čakala doma. Njena ljubezen do večine je vplivala na Funakošijevo odločitev, da karate postane dostopen tudi ženskam.«

»Kako ji je bilo ime?« je vprašala Maja.

»Žal ta podatek v literaturi o karateju ni nikjer zabeležen.«

»Kdo pa je bila še ena mojstrica?« se je oglasila Urška.

»Mijako Fudžitani,« je odgovoril Resnik. »Še zdaj živi. Je mojstrica aikida sedme stopnje. V Osaki vodi družinski *dodžo*, šolo aikida. Bila je prva žena holivudskega zvezdnika Stevena Seagala. Z njim ima dva otroka, sina Kotara in hčerko Ajako. Kotaro je danes odrasel mož, ki ima tudi dva otroka, tako da je Steven Seagal dedek.«

Dekleta so se glasno zasmejala. Težko si je bilo predstavljal slavnega junaka akcijskih filmov in mojstra aikida kot dedka.

»Ali ste vedele, da ima Seagal sedem otrok in je bil šti-

rikrat poročen?«

»Vau!« so vzkliknile.

Resnik je za trenutek zadržal roko na vratih in se obrnil k dekletom.

»Aha, tole sem vam pravzaprav hotel povedati.«

Vsako je pogledal v oči.

»Punce, velika razlika je med tem, ko drugim pomagamo ali jim škodimo. Buda je rekel: *'Delaj dobro, ogibaj se zla!'* Steven Seagal pa je dodal: *'Bodite junaki, ne nasilneži!'* Zato bodite prijazne med sabo, kajti nasilje ...«

»... ni rešitev!« so dekleta dokončale trenerjeve besede, ki jih je rad ponavljal.

Resnik se je nasmehnil.

»Resnično upam, da se vas je kaj od tega dotaknilo.«

Maja in Urška sta se spogledale za trenerjevim hrbtom ter si pomenljivo pomežiknile.

»To vam pravim za vaše dobro,« je dejal Resnik.

7.

»Hej, mrhe,« je vzkliknil Aleš, »kako ste?!«

Leon in Miha sta se zarežala.

Bil je vroč pomladni dan. Gimnazijci so med glavnim odmorom posedali na šolskem dvorišču. Lenobnost in utrujenost sta se prikradla med dijake. Lepo vreme je vabilo iz zaprašenih klopi na svež zrak. Pred koncem šolskega leta bo treba še enkrat zabiti nos v knjige, zato je bil vsak prosti trenutek nadvse dragocen.

Fantje s strojne šole so spet zalezovali gimnazijke.

Maja, Nika, Laura in Urška so se pomenkovale na šolskih stopnicah. Kot vedno so bile tudi tokrat brežhibno urejene in našminkane. Najbolj je blestela Maja, v modrem minikrilu, beli bluzici ter čeveljčkih z visokimi petami. Nosila je tudi zlate uhane in verižico. Nika je imela rdečo minico z rumeno majčko. Laura in Urška sta oblekli črne hlače ter svetlo bluzo.

»Lep dan, kajne?« se je zadrl Miha.

»Je bil, dokler se niste pojavili vi trije!« mu je zabrusila Urška.

Leon ji je pokazal sredinca.

»Ali tega uporabljaš?« je zaklical.

Urška je zardela od jeze in stopila proti njemu. Tega nadelgovanja je imela že vrh glave. Fantje so se ji zdeli skrajno

neokusni, primitivni in bedasti. Njena mera potrpljenja je bila polna.

»Ne nori!« jo je zadržala Nika. »Saj veš, kaj pravi sen-sej, da nasilje ni rešitev. Še izključil nas bo iz kluba.«

Fantje so se zakrohotali.

»Ja, smo slišali, kako nevarne lutke ste,« je rekel Aleš, »samo nič ne verjamemo tem govoricam. Naučen borec ni kos uličnemu fajteru. Poleg tega ste samo punce!«

»Mi bejb ne tepemo, ampak jim delamo takole ...« je dodal Leon ter mihal z zadnjico in držal roke pred sabo.

»Ti gnus ...!« je besnela Urška.

»Garantirano bi ti bilo všeč!« se je drl Leon.

»Hej, fantje, a vi res ne poznate olike?!«

Na stopnicah se je pojavil visok plavolasec modrih oči. V roki je držal mapo. Oblečene je imel kavbojke in belo srajco. Brez dvoma je bil dijak, toda punce ga niso še nikoli videle.

»Kdo si ti?« je vprašal Aleš.

»Nekdo, ki ne mara žaljivega obnašanja.«

Dekleta so ga hvaležno pogledala. In premerila od glave do peta. Takoj jim je bil všeč, postaven, pogumen in jasnih potez obraza, pravzaprav pravi lepotec. Zdel se jim je kot vitez Galahad, najbolj žlahtni med vitezi okrogle mize, edini, ki je bil vreden, da najde sveti gral. In na opoldanskem, pomladnem soncu je žarel močnejše od samega sonca.

»Poskušaš biti duhovit?!« se je komaj obvladoval debeli Leon.

»Niti slučajno!« je bil odločen neznanec. »Povem vam, če se ne znate spoštljivo vesti, se odplazite nazaj v luknjo, iz katere ste prilezli.«

»Aha, in kaj misliš ukreniti, če ne gremo?« je izzivalno vprašal Aleš.

Bili so trije proti enemu. Prepričani so bili v svojo premoč. Vsi trije so bili izvrstni pretepači. Velikokrat so se že

znašli v podobni situaciji in vedno so držali skupaj. Bili so neusmiljeni, prekaljeni učilni fajteri, ki so v kriznih razmerah delovali kot trop lačnih volkov. Na srednješolskem centru so se jih vsi bali in v velikem loku izogibali, saj so pogosto izsiljevali denar za malico ali pa se preprosto izživljali nad šibkejšimi. Prišlek se jim sploh ni zdel strašen. Dobro, bil je mišičast, ampak ni deloval kot borec. Ni imel potlačenega, boksarskega nosa ali surovega videza. Nasprotno, deloval je nekako nežno. In na gimnazijskih stopnicah so prevladovala dekleta. Torej, težko verjetno, da bi mu kdo priskočil na pomoč.

»Če ne boste odšli, vas bom našeškal kot mulce pred vsemi temi lepimi dekleti,« je vztrajal tujec, kakor da se ne zaveda nevarnosti, v kateri se je znašel.

Gimnazijke, ki so sedele dovolj blizu, da so slišale, kaj se pogovarjajo, so se zasmejale.

Rokavica je bila vržena. Fantje s strojne so se besno spogledali in prikimali drug drugemu.

»Jebemti!« je zavrelo v Leonu, da je prvi skočil na neznanca.

Toda ni prišel daleč. Direktna brca *mae geri* ga je vrgla naravnost v Aleša, ki je tekel za njim. Oba sta telebnila na tla. Leon se je zvijal, držal za trebuh in začel bruhati.

»Slabo prebavo imaš, dečko,« je rekel prišlek. »A je to pica?«

Naglo se je sklonil, ker sta mu nad glavo švignila dva *krošeja*, ki ju je izredno hitro poslal Miha. Napadalec je glasno preklinjal in besno zamahoval. To je škodilo njegovi natančnosti. Tujec se je spustil, zgledalo je, kakor da bi pokleknil na desno koleno, ter zadal eksplozivni sunek s pestjo *džako zuki* nasprotniku naravnost v prsi, blizu srca. Džako zuki je veljal za najmočnejši in najbolj nevaren udarec v karateju. Miha se je zgrudil kot prazna vreča. Hlastal je za zrakom, kakor da bi se dušil.

Medtem se je Aleš pobral.

»Pridi še ti po svojo porcijo!« mu je velel neznanec.

Alešu se je stemnilo od jeze pred očmi. Prišlek jih je sramotil pred celo gimnazijo. Ampak toliko je že vedel, da ne sme povsem izgubiti živcev, drugače bo po njem. Preveč je bilo na kocki. Sloves najbolj nevarnega fajtera že ni nameraval kar tako prepustiti nekemu pritepencu. Zato je dvakrat globoko vdihnil, da se je za silo umiril.

»Ti, pasji sin, ti že pokažem!« je vzkliknil in planil na tujca.

Alešu se je poznalo, da je vaje uličnega bojevanja. Spretno je napadal in ni izgubljal ravnotežja pri udarcih, kot je to značilno za nevesče fajtere. Toda neznanec je presentil z nenavadnim gibanjem. V nizkem borbenem položaju se je naglo premikal na vrhu prstov ter se z lahkoto izmikal napadom. Naenkrat pa je Alešu poslal bliskovito polkrožno brco *mavaši geri* v ledvice.

Napadalec je klecnil na koleno. Prijel se je za boleče mesto.

»Imaš dovolj?« ga je vprašal tujec.

Alešu se je vrtelo. Videl je črne pege, toda niti približno še ni mislil odnehati. Prišlek se je poigraval z njim. Do zdaj mu je že postalo jasno, da ima opravka z izurjenim karate-istom, ki je bil v boljši telesni formi od njega. Ampak dovolj bo samo en udarec, da pošlje tujca v krtovo deželo.

»Postalo bo vedno bolj boleče,« ga je svaril neznanec.

Ne, njemu se že ne bo nihče posmehoval, si je rekel Aleš. Nekajkrat je globo vdihnil. Čutil je, kako ga je naval kisika v krvi navdal z novo močjo.

»Bomo videli, koga bo bolj bolelo!« je siknil in znova napadel.

Aleševi udarci so švigali proti neznancu, vendar brez učinka.

Naenkrat pa je nekaj srhljivo škrtnilo.

»Moj nos!« je zakričal Aleš. »Zlomil si mi nos!«

Prišlek je otresel okrvavljeno desnico, s katero je zadal *kizami zuki*, sunek z vodilno roko. Maja mu je podala robec.

»Poberi se in pojdi krvavet k dežurnemu zdravniku!« mu je velel tujec.

Aleš je zmedeno stal. Z obema rokama se je držal za krvaveči nos. Neznanec mu je vrgel robček, s katerim si je pravkar obrisal roko.

»Ne boj se. Od tega ne boš umrl. Samo mrkni! In svoja prijatelja vzemi s sabo!«

Miha in Leon sta s težavo vstala. Bila sta čisto zelena v obraz.

»Izginite, da vas ne pošljem še k zobozdravniku!« je bil neusmiljen prišlek. »In ne vračajte se več na moje dvorišče!«

Aleš in Miha sta se začela umikati, toda Leon še ni imel dovolj. Ni mu šlo v glavo, da jih je en samcat pritepenec vse nmlatill. Zakoračil je proti tujcu, da bi ga napadel, vendar ga je Urška od zadaj brcnila v mednožje. Spet se je zvrnil po tleh.

»Joj, to sem si zmeraj želela narediti!« je vzkliknila velika karateistka.

Punce so se zasmejale. Nato so se obrnile k neznancu.

»Kdo si?« ga je vprašala Maja. »Nismo te še videle na naši šoli.«

Plavolasi tujec je prikimal.

»Res je. Priselil sem se iz Ljubljane. Moje ime je Marko, za prijatelje Mare.«

»No, Mare, tukaj si si zagotovo našel nove prijatelje,« je dejala Laura. Zapeljivo se mu je nasmehnila.

»Pravzaprav, prijateljice,« je dodala Maja in ga prijela pod roko.

8.

Mare je prišel trenirat na Akademijo bojevnških veščin. Vendar ga v klub niso pripeljale Maja, Nika, Laura in Urška, temveč mu je tako svetoval njegov trener Ciril Klajnšček. Robert Resnik, strokovni vodja ABV Ptuj, in Ciril sta bila stara prijatelja še iz časov, ko je bil Resnik predsednik tekmovalne komisije Karate zveze Slovenije, Klajnšček pa selektor članske reprezentance. Ciril je kasneje postal tudi predsednik KZS. Pri njem sta se v Karate klubu Ljubljana izšolala dva najuspešnejša slovenska tekmovalca tistega časa, Klemen Stanovnik in Polona Vilar. Stanovnik je med člani osvojil 14 naslovov državnega prvaka, naslov evropskega viceprvaka in bronasto medaljo na svetovnem prvenstvu. Vilarjeva pa je bila 12-krat državna prvakinja, osvojila bronasto medaljo na sredozemskih igrah in svetovnem univerzitetnem prvenstvu ter se zanjo potegovala še na evropskem prvenstvu. Zato ni bilo čudno, da je tudi Mare že beležil nekaj izvrstnih rezultatov, in sicer bil je trikratni državni prvak ter imel nekaj zlatih odličij z mednarodnih turnirjev. Prav tako je že osvojil črni pas.

Na treningih so ga Maja, Nika, Laura in Urška povsem okupirale. Polonca se je držala bolj v ozadju in ni silila vanj. Zadnjič je tudi ona videla pretep pred gimnazijo, saj so jo prijateljice zvezle zraven, ko so spet zasledovale fan-

te iz strojne šole. Klementina in Anja sta privoščili batine svojima simpatijama Alešu in Mihi, ker sta se jezili, da hodijo za gimnazijkami. Upali sta, da jih bo ta lekcija izučila in odvrnila od nadaljnjega osvajanja šminkeric. Silvi pa je bil Mare takoj všeč in ga je označila za 'luštkanega tipčka'. Polonca se je strinjala, vendar tega ni izrekla na glas.

Na treningu ga je tudi ona spoznala, saj je po novem napredovala v višjo skupino. V nadaljevalni, tekmovalni skupini je bilo petnajst karateistov, od tega šest deklet in devet fantov. Akademija pa je imela okrog 70 članov.

Ko je Mare segel Polonci v roko, so takoj pristopile Maja in njene prijateljice ter mu povedale, da je Polonca kolegica fantov, ki jih je pretepel pred šolo. Polonca je to zanimala, vendar ni bila prepričana, ali ji je Mare verjel.

Maja, Nika, Laura in Urška so ji še vedno grenile življenje. Ko so se same znašle v slačilnici, so nad njo vihale nos in govorile, kako nekaj smrdi po štali. Vedele so namreč, da je Polonca doma z vasi. Ali pa so jo kar konkretno vprašale, kolikokrat na mesec se umiva in ali je že slišala za deodorant in parfum. Seveda so to bila zgolj zlobna namigovanja, ampak Polonco so prizadela. Tudi na treningu so si jo privoščila. Ko so delali proste borbe *džiju kumite* ali borbe z nalogo *džiju ipon kumite* so jo velikokrat udarile z močnim kontaktom, tudi na nos ali na oko, tako da je imela drugi dan modrico. Saj bi jim vrnila, če bi lahko, samo ni še bila dovolj spretna.

Na srečo so Maja in njene prijateljice hodile samo h karateju. Polonca je prišla eno uro prej na mečevanje in ostala še uro na aikidu. Zato se je slačilnice izogibala v velikem loku, ko so bile v njej šminkerice. Samo zmeraj ji ni uspelo. Sobotnih treningov, ki so trajali dve uri in bili posvečeni tekmovalni karate skupini, se ji še ni bilo potrebno udeleževati.

Toda stvari so se spremenile, ko je Mare izrazil željo, da bi rad vadil tudi aikido. Trener na koncu sezone ni jemal

novih članov, a je pri Maretu naredil izjemo. Seveda so tudi Maja, Nika, Laura in Urška naenkrat želele k aikidu. Toda sensej je vedel, koliko je ura, zato jim je dejal, da se lahko priključijo aikidu naslednjo sezono. Punce so se kujale, vendar so se morale sprijazniti, da po treningu karateja nekaj časa ne bodo mogle več hoditi z Maretom na pijačo. Zato so bile še toliko bolj besne na Polonco. Menile so namreč, da se bo stegovala po Maretu.

Polonca se je po dveh in pol letih vadbe pripravljala na polaganje za modri pas s prvo črtico. Za črni pas je bilo treba trenirati pet let za člane in šest let za juniorje.

Aikido se je izvajal izključno v parih, zato se je zgodilo, da je Mare delal tehnike tudi s Polonco. Najprej se je bala, da bo vzvišen in prevzet, tako kot Maja in njene kolegice, vendar se je motila. Bil je povsem sproščen, odkrit in zgovoren. Povedal ji je, da sta se njegova starša ločila. Oče je imel uspešno odvetniško pisarno in je ostal v Ljubljani. Mama je bila učiteljica. Na Ptuju je imela brata, ki je vodil avtomehanično delavnico. Na osnovni šoli Olge Meglič ji je našel službo. Mama je kupila trisobno stanovanje v Kraigherjevi ulici, tako da je imel Mare do šole dva koraka. Starejši brat je ostal z očetom, on pa je šel z mamo. Po incidentu pred gimnazijo je hitro postal priljubljen. Takoj je dobil kup novih prijateljev in oboževalk. Edino s štajerskim dialektom je imel težave.

»Kako si se navdušil za aikido?« ga je vprašala.

»S prijatelji sem šel na Šiški v kino. Hoteli smo si ogledati film z Donom Jonsonom, a so vrteli Nico – Iznad zakona, prvi film Stevena Seagala. Takrat sem prvič videl aikido. Takoj mi je bil všeč,« je pojasnil. »Samo karate me je preveč okupiral. Vadil sem ga štirikrat na teden, zato si dodatnih treningov nisem mogel privoščiti. Na akademiji pa je aikido za karatejem, kar mi odlično ustreza.«

Mare je napadel z zamahom *šomen uči*. Polonca je blo-

kirala, ga vodila okrog sebe in izvedla tehniko *irimi nage ura*, da je s hrbtom pristal na tleh.

»Na youtubeu vedno gledam video klipke mojstrov aiki-da,« je rekel in se pogнал v novi napad. »Najbolj všeč so mi posnetki starih mojstrov, ko se branijo pred več napadalci. Na primer Kišomaru Uješiba, Morihejev sin, pa Moriteru Uješiba, Morihejev vnuk, potem Koiči Tohei, Gozo Šioda, Kendži Tomita, Morihito Saito. Fenomenalni so! Celo Seagalovo demonstracijo sem našel. Napadli so ga štirje Japončki, za glavo manjši od njega. Razmetal jih je kot majhne otroke.«

»Jaz sem tudi videla ta posnetek,« je dejala Polonca in mu naredila *ikjo*, vzvod na komolec.

»Veš, da je Steven s 17 leti odpotoval na Japonsko, da bi se učil aikida,« je rekel. »Seveda je že pred tem vadil v Ameriki, ampak ga je trener prepričal, naj obišče izvor veščine. Odšel je na Aikikai, sedež veščine, kjer se je najprej uril pod nadzorom Harija Išisakija. Potem ga je pod okrilje vzel Koiči Tohei, najbolj nadarjeni učenec Moriheja Uješibe. Tohei je bil tedaj vodja inštruktorjev. Steven je pri njem položil črni pas. Po Morihejevi smrti sta Tohei in Kišomaru Uješiba imela različne vizije glede aikida. Zato je Tohei zapustil Aikikai. Seagala je povabil s seboj v novo organizacijo, toda Steven je ostal zvest Aikikaiju.«

Mare je napadel s prijemom za roko *katate tori*. Polonca je izvedla met *šiho nage* in ga poslala na tla. V aikidu sta imela partnerja na treningu različni vlogi. *Uke* je bil tisti, ki je napadal, medtem ko se je *tori* branil in izvajal tehnike. Po določenem času sta partnerja zamenjala vlogi. Tudi Polonca in Mare sta to storila. Sedaj je bila Polonca uke.

»Steven je na Aikikaiju vadil pri različnih mojstrih ter osvojil 7. DAN. Eden od inštruktorjev je imel hčerko Mijako Fudžitani, ki je postala Seagalova prva žena. Njen oče je imel v Osaki družinski dodžo, tako da je Steven tam začel

voditi treninge. Bil je prvi zahodnjak, ki je poučeval Japonce njihovo veščino.«

»Pred kratkim nam je sensej pripovedoval o Miyako Fudžitani,« je pripomnila Polonca.

»Ja, ženske ste nepogrešljive,« se je nasmehnil Mare. »Ali veš, da sta bila Tohei in Kišomaru poročena s sestrama?«

»Zakaj sta se potem sprla?«

»Tohei je svoje videnje aikida razvil v skladu z zadnjimi željami in spoznanji Moriheja Uješibe, Kišomaru pa se je zadovoljil zgolj s tehnično platjo veščine. Tohei je oblikoval *ki-aikido*, ki temelji na meditaciji, duhovnosti in globljem razumevanju energije.«

»Ti si v nulo naštudiral aikido,« ga je pohvalila.

»Če me nekaj zanima, rad pridem zadevi do dna. Bral sem Toheijevo knjigo o kiju, v kateri je razložil principe ki-aikida. Razkril je, da je bil med vojno desetar in je svoje vojake naučil metodo širjenja kija. Zaradi tega noben od njegovih vojakov ni bil ranjen. Tako kot slavni Wyatt Earp, šerif na Divjem zahodu, ki je sodeloval v številnih dvobojih, tudi v tistem pri OK Corralu, in ni bil nikoli ranjen.«

»Kako je to mogoče?« je zanimalo Polonco. Napadla je s prijemom za roko. Mare je izvedel ikjo. Kot začetnik je bil še okoren in počasen.

»Vse je v glavi,« je odvrnil. »Tohei vsako leto pred zimo odpelje svoje učence v Tokiju v ledeno mrzlo reko. Tam se okopajo, izvajajo širjenje kija in potem nihče čez zimo ne zboli za prehladom ali gripo.«

»Zanimivo.«

»Ampak največji mojster je bil vsekakor Morihei Uješiba, oče aikida. Po dvoboju z lesenimi meči z nekim mornariškim oficirjem, je doživel *satori*, razsvetljenje. Podobno kot Buda. Od takrat je posedoval mistične moči, ki jih je velikokrat javno prikazal. Na eni demonstraciji je pozval

dva mojstra džuda, da ga napadeta. Mojstra sta nekaj časa previdno krožila okoli Morihejeve drobne postave, nato pa istočasno skočila nanj. Gledalcem se je zazdelo, kakor da se je Uješiba razblinil, kajti džudaša sta silovito trčila skupaj in obležala na tleh. Ker je dogodek zabeležila tudi kamera, so si ga kasneje ogledali v počasnem posnetku. Razločno so videli, kako se je Uješiba v zadnjem trenutku izmaknil na stran in neprizadeto opazoval mojstra, ki sta se zaletela drug v drugega.«

»Neverjetno!«

»Še bolj neverjetno je bilo to, da je včasih iz dvorane pozval gledalce in jim velel, naj ga dvignejo ali premaknejo z mesta. Uješiba je bil majhen in v starosti droban mož. Toda ko so gledalci, včasih trije ali štirje, poskušali premakniti senseja, jim to ni uspelo.«

Mare je nerodno prijel Polonco za roko in izvedel *šihonage*.

»Zadnje leto življenja so ga učenci nekega popoldneva našli, kako je brez zavesti ležal na tleh,« je nadaljeval. »Pet učencev ga je hotelo dvigniti in odnesti na kavč, a ga niso mogli premakniti. Ko se je Morihei prebudil, se jim je opravičil, da je zaspal kar na tleh in jim povzročil skrbi. Učenci so ga začudeno spraševali, zakaj ga niso mogli dvigniti, on pa jim je odvrnil: 'Zato ker sem v sebi spojil energije Neba in Zemlje.' "

»Vau!« se je čudila Polonca. Mare jo je čisto navdušil z zgodbami. Očitno se je dolgo pripravljaj na aikido.

Na koncu treninga sta se Mare in Polonca priklonila drug drugemu.

»Poslušaj, Mare, upam, da ne verjameš Maji, da imam jaz kaj s tistimi, ki so te zadnjič napadli,« je rekla Polonca.

»Ne sekiraj se, jaz sem že pozabil na to.«

»Bojim se, da oni niso. Varuj se jih.«

Mare je zamahnil z roko in se obrnil.

9.

Konec šolskega leta se je nezadržno bližal. Bil je topel majski dan.

Zvonec je oznanil glavni odmor.

Polonca je hitro pospravila zvezke za blagoznanstvo v torbo. Nerodna sošolka ji je zbila peresnico na tla, da so ji ven zleteli kuliji in svinčniki. Dolgo jih je pobirala, ker so se nekateri odkotalili pod sosednje klopi. Enkrat se je celo udarila v glavo, ko je prehitro vstala izpod mize.

Pohitela je na balkon. Silva je bila sama.

»Sta Klementina in Anja spet odšli?« je vprašala prijateljico.

Silva je prikimala.

Klementini in Anji so se uresničile želje. Potem ko so fantje neslavno pogoreli pred gimnazijo, so se usmerili na domače pašnike. Aleš je začel osvajati Klementino, Miha pa Anjo. In sedaj so se poparčkali ter dobivali med odmori. Polonca in Silva sta se jim včasih pridružili.

»Kako ti gredo priprave na zaključni izpit?« je vprašala Silva.

Poslovna smer je imela zaključni preizkus znanja iz treh predmetov, slovenščine, gospodarskega poslovanja in izbirne seminarske naloge.

»Počasi,« je odvrnila Polonca.

Predelati je bilo treba snov za tri letnike nazaj, kar sploh ni bil mačji kašelj.

»Ali bi lahko šli skupaj skozi slovenščino?« jo je zaprosila Silva. »Pri slovnici sem v čisti temi. Ne razumem teh priredij in podredij, niti besednih vrst.«

»Seveda,« je odvrnila Polonca in jo dregnila s komolcem. »Ampak slovnica tudi meni dela težave.«

»No, morda bova skupaj bolj pametni.«

»Zagotovo!« se je strinjala Polonca.

Ker se v šolski avli ni nič dogajalo in je zunaj vabilo lepo vreme, je Silva predlagala, da gresta pred center.

Mladi so se gnetli na stopnicah. Tudi Klementina, Aleš, Anja in Miha so bili tam ter se pomenkovali. Polonce in Silve niso videli. Aleš in njegova kolega so precej izgubili na ugledu, ko se je razvedelo, da jih je pretepel en sam gimnazijec, čeprav je bil mojster karateja. Zato pa je narasla slava veščini »prazne roke« in seveda Maretov renome. Aleš in Miha sta postrani gledala Polonco, ker je trenirala karate v istem klubu kot Mare. Zato se ju je raje izogibala. Klementino in Anjo je pogrešala, vendar jima je privoščila, da sta srečni.

Polonca in Silva sta se pridružili skupini sošolk.

»Kako ste, punce?« jih je veselo pozdravila Polonca. »Ali že kaj razmišljate, kam boste šle po zaključnem izpitu?«

Med dekleti je završalo. Večina jih je povedala, da imajo dovolj šole in da si bodo poiskale službo, nekaj pa se jih je odločilo, da bodo nadaljevale šolanje ter vpisale dodatni, dveletni program.

»Polonca, glej, Mare!« jo je opozorila Silva.

Tudi ostale punce so se ozrle.

Mare je sedel na svojem novem temnomodrem Kawasaki Classic. Zadnjič jim je po treningu predstavil to 2000 kubično jekleno pošast. Motor je bil že na oko čudovito klasično oblikovan z veliko kromiranimi podrobnostmi, z niz-

ko, lahko vodljivo šasijo in jeklenim okvirjem doublecrdle. Imel je šeststopenjski menjalnik s potovalno prestavo, pogonski jermen iz kabon kevlarja in avdio sistem združljiv z ipodom. V posodo za gorivo je šlo 21 litrov, vozna teža pa je znašala 380 kilogramov.

Polonca ni bila ravno ljubiteljica motorjev, toda tega jeklenega konjička bi z veseljem zajahala. Na žalost jo je nekdo prehitel.

»Ali ni tisto Maja?« je vprašala Silva.

Mareta se je na kawasakiju tesno oklepala dolgolasa blondinka, medtem ko ji je veter mršil drobne kodre. Čelad si nista naredla, torej sta nameravala opraviti krajšo vožnjo okrog šole in med bloki. Maja je imela oblečene kavbojke in tesno oprijeto modro majico, ki je poudarjala njene vitke obline. Očitno je vožnjo z Maretom natančno načrtovala.

»Mmm, jaz bi se tudi zapeljala s tem luštkanim frajerčkom,« je zavzdihnila Silva.

Njenemu mnenju so se pridružila tudi ostala dekleta.

Polonci je bil Mare všeč. Hmm, celo zelo všeč, toda doživljala ga je bolj kot klubskega kolega. Kljub temu jo je motilo, da se ga je Maja tako trdno oklepala. Pravzaprav se je cela ulegla na njegov hrbet in naslonila obraz. Mrha! Polonco je oblila rdečica. Še sama ni vedela, zakaj se je tako vznemirila ob tem prizoru.

In s treningi so zaključili. Mare ji je povedal, da bo poleti šel trikrat na morje. Enkrat z mamo v Split, nato z očetom in bratom v Umag, kjer so imeli vikendico, ter nazadnje še s sošolci iz Ljubljane. Šest fantov si je najelo jadrnico, da bodo križarili po Jadranu.

Polonca je pomislila, kako še nikoli ni bila na morju in da bi z največjim veseljem vsaj enkrat videla prostrano modrino. Ampak niti letos se tega ni mogla nadejati.

To bo zelo dolgo poletje, jo je prešinilo.

Drugi del:

VODA

*Ptice so izginile z neba,
zdaj odhaja še zadnji oblak.
Sediva skupaj,
gora in jaz,
dokler ne ostane
le še gora.*

(Li Tai Po, kitajski pesnik)

10.

Sončni žarki so ji božali obraz, dražili koticke ustnic in ji izvabljali nasmeh. Tigerček je ležal v njenem naročju ter zadovoljno predel. Gladila ga je po sivobelem progastem kožuščku. Mačje brnenje, ki je izražalo najvišjo stopnjo ugodja, jo je pomirjalo in radostilo. Glavo je naslonila babici na rame in pomislila, kako lep poletni dan je danes.

Sedeli so na klopci pred hišo.

Z Matiko sta dopoldan spekli kruh v krušni peči. Začeli sta zgodaj zjutraj. Polonca je po stopnicah prišla iz svoje sobe v kuhinjo. Bila je še vsa zaspana. Babica je že pripravila moko in kvas. Kruh je zamesila Polonca, ker Matika ni imela več dovolj moči v rokah. V moko sta dali kvas, malo soli ter dolivali vodo. Polonca je zamesila kruh v veliki modri posodi, ki so ji po domače rekli *bejndlik*. Potem je oblikovala tri kolače ter jih dala v manjše okrogle posode, da so počasi *kipnili*, oziroma začeli rasti. V krušni peči sta zakurili ogenj z drvni in drobnimi vejami, ki so jim pravili *pušli*. Nato sta na vsakih petnajst minut dodajali drva, da se je peč primerno segrela. Po dveh urah se je naredila žerjavica, ki sta jo enakomerno razgrebli po celotni površini peči. Čez čas je žerjavica dogorela. Pogrebli sta jo na stran in pometli. Nato sta kolače položili na velik leseni lopar, jih vse tri potisnile v peč ter zaprli vratca. Pričelo se je nestrpno čaka-

nje. Čez približno tri četrt ure sta iz peči vzeli ven mikavno porjavale hlebčke. Cela kuhinja je dišala po sveži, domači peki. Bilo je naravnost božansko! Polonca je v svojem mladem življenju okusila že najrazličnejše vrste kruha in žemljic, ampak zanjo ni bilo boljšega od kruha iz Matikine krušne peči.

»Mmm, danes sva spekli fini kruhec,« je zamrmrala Polonca.

Babica se je nasmehnila in prikimala. Njuni skupni trenutki so bili nekaj posebnega, izredno dragocenega. Razumeli sta se samo s pogledom, dotikom, vendar sta se radi pogovarjali. Njuna vez je bila močna, živa.

Polonca se je zagledala v njen zgarani obraz.

Koliko je pretrpela, moja ljuba Matika, je pomislila.

Babica se je rodila kot Frančiška Čeh v majhni vasi Grlinci, ki danes sodi v občino Juršinci. Le-ta z dvanajstimi naselji zavzema del vinorodnega gričevja Slovenskih goric na obeh straneh regionalne ceste Ptuj – Juršinci – Gornja Radgona ter Pesniške doline. Frančiška je bila druga od štirih sester. Zaradi revščine je morala že pri dveh letih zapustiti domačijo. Vzeli so jo sorodniki, ki niso imeli lastnih otrok. Tako se je preselila v vas Smolinci, občina Cerkvenjak. V začetku se ji je dobro godilo, ker je bila edini otrok pri hiši. Toda razmere so se čez čas spremenile. Sorodniki so dobili naraščaj, dve hčeri in enega sina. Frančiška se je znašla v novi vlogi. Kot mala deklica je morala zanje skrbeti. Postala je kot Bevkova Pestrna, dekla v tuji hiši.

Ko je zrasla v mlado dekle, pri sorodnikih ni imela prihodnosti. Zato je šla služiti za grunt v Župetince k stari Ferjančevki. *Služiti za grunt* je pomenilo, da si delal zastonj pri starejši osebi v upanju, da boš nekega dne podedoval posestvo. Toda Ferjančevka je bila prebrisana in zoprna kmetica. Pri njej se je zvrstilo veliko mladih ljudi. Čez čas jih je vse napodila. Seveda jim ni ničesar plačala in se je tako okoris-

tila z njihovim težaškim delom. Enako se je zgodilo Frančiški. Po več letih služenja se je znašla brez prebite pare na prašni cesti.

Pot jo je vodila v Šoštanj, kjer se je zaposlila v župnijskem domu tamkajšnjega *farofa*, cerkvenega okraja. Začela si je dopisovati z Vinkom Čuričem, ki ga je pred tem spoznala v Senčaku pri Veliki Nedelji. Vinko je bil iz Prekmurja, vendar je tako kot mnogi drugi zapustil dom v iskanju boljšega življenja. Med Frančiško in Vinkom se je spletla nežna ljubezen. In nekega dne je prispelo pismo, v katerem je Vinko zasnubil svojo drago. Frančiška je privolila ter nemudoma odpotovala v Senčak, kjer sta se poročila. Preživljala sta se s priložnostnimi deli na raznih kmetijah. Garala sta od zore do mraka, brez lastne strehe nad glavo, vendar sta bila srečna, da sta skupaj. Med sezonskim delom v Šalincih se jima je rodila hči Marina. Z dojenčkom v naročju sta bila še bolj odločena, da si ustvarita lastni dom. S trdim delom sta privarčevala dovolj denarja, da sta kupila majhno kmetijo v Župetincih, občina Cerkvenjak. Staro hišo sta obnovila in povečala. Sčasoma pa sta odkupila še spodnji del zemljišča in tako povečala posestvo. Vse to je od njiju zahtevalo še več trdega dela. Frančiška je vstajala ob treh zjutraj. V *grabo* je hodila po vodo, ki jo je potrebovala za pranje, umivanje in kuhanje. Nato je šla na *dnino* k raznim kmetom, kjer je opravljala vsa vaška dela na njivah in kmetijah. Domov se je vračala pozno zvečer. Vinko se je zaposlil v Mariboru, kamor se je vozil s kolesom 30 km daleč. Delal je z apnom, ki se mu je usedalo na pljuča in ga zastrupljalo. Z mlekom si je blažil obolela dihalna, vendar je bila škoda nepopravljiva. Čez nekaj let je podlegel tegobam svojega dela in strupu, ki se je nabral v njem. Frančiški se je podrl svet. Ostala je sama z osemletno hčerko in kmetijo, ki je potrebovala moško roko. Obležala je v postelji, nepokretna. Zdravnik, ki jo je obiskal, ni našel nobene fiziološke okva-

re, vendar Frančiška ni mogla vstati. Krivi so bili živci. Predvsem pa žalost, ki jo je ohromila. Njeno stanje se več mesecev ni spremenilo. Potem se je nekega dne vanjo povrnila odločnost, da se spet spopade z življenjem. In v trenutku je bila znova na nogah.

Garala je dvakrat več kot prej, saj je bila prepuščena sama sebi. Kmetija jo je potrebovala in Marina tudi. Čas ji je mineval v delu. Hči je naglo rasla. In prišel je dan, ko je Marina rekla, da bi se rada omožila. Bilo ji je 18 let. Izbrala si je Jožeta Zorčiča iz Vitomarcev. Bodoči mož je bil pripravljen priti k hiši za zeta, kar je Frančiško zelo razveselilo. Končno bo nova, moška sila priskočila na pomoč. Poroka je bila svečana in vesela. Marini sta se kmalu rodili dve deklici, starejša Helena in mlajša Polonca. Lotili so se tudi dozidave hiše in gospodarskega poslopja. Toda Jože se ni izkazal tako, kot so upali. Zaposlen je bil kot poštar. Plačo je pustil v gostilni, domačim opravičilo pa se je izogibal. Sčasoma je zaradi alkohola postal vse bolj nasilen. Njegovi izbruhi so začeli ogrožati varnost družine. Ob neki priložnosti je sunil Frančiško, da je padla s skednja na betonska tla. Marini ni preostalo nič drugega, kot da je vložila zahtevek za ločitev. Vendar je bil to začetek novega težkega obdobja. Jože je zahteval polovico hiše in vsega, kar so zgradili v tem času, čeprav ni prispeval ničesar. Ženski sta vzeli dolgoročni kredit, da sta lahko obdržali kmetijo. Potem se je razvil še boj za skrbništvo, v katerem je bilo vse dovoljeno. Zadeva se je dolgo in mučno vlekla na sodišču, dokler dekleti nista bili dodeljeni materi. Nato pa je problem postalo odplačevanje kredita. Pomanjkanje denarnih sredstev je prisililo Marino, da se je zaposlila v Avstriji. Tako je skrb za vnukinji padla na Frančiškina pleča. Toda ta dobra ženska se nikoli ni pritoževala. Vzela je življenje takšno, kot se ji je ponujalo in poskušala iz njega narediti najboljše, kar se je dalo.

Polonca je pobožala babico po obrazu.

»Matika, rada te imam.«

Frančiška jo je presenečeno pogledala.

»Jaz pa tebe ne,« je odvrnila.

Trdo življenje jo je naučilo, da se ni predajala čustvom in samopomilovanju.

Toda čez čas je dejala: »Eh, saj veš, da imam tudi jaz tebe rada.«

Na stara leta si je lahko dovolila nekaj sentimentalnosti. In Polonco je imela zelo rada. Nenazadnje sta sami ostali na kmetiji. Helena je odšla študirat v Ljubljano, Marina pa se je na novo poročila v Avstriji.

»Ja, Matika, saj vem, ampak lepo je, ko si to poveva.«

Ta dialog je bil njun ritual. Tedaj jima je svet kazal svoj najlepši obraz.

11.

Težko je dihala. Bila je komaj na polovici izpitnega polaganja v tehnikah, *kihonu*, vendar ji je že zmanjkovalo sape. Kje so še *kate*, vezani sparingi in prosta borba?! Ni mogla verjeti, da se je tako hitro utrudila, ko pa si je celo poletje pridno nabirala kondicijo s tekom in treningi.

Ali bom sploh zdržala do konca? se je spraševala.

Sensej ji je dal veliko priložnost, da je lahko pristopila k izpitu za višji pas izven rednih terminov. Izpiti so bili ponavadi samo dvakrat na leto, januarja in maja. Izjem ni bilo. Če je kdo zamudil polaganje, se je lahko potegoval za višji naziv v borilni veščini šele čez pol leta. Zato je bilo še toliko bolj nezaslišano, da je nekdo lahko preskočil pas, oziroma dobil priložnost za dodatno polaganje. Trener tega že več let ni naredil. Toda Polonca je celo poletje hodila na zasebne treninge s sensejem in drugimi prostimi mojstri ter si tako prislužila to pravico. Vendar s tem še ni bilo rečeno, da bo izpit tudi opravila. Na rednih polaganjih je bilo lažje, ker je svoje spretnosti prikazalo več kandidatov. Med izvajanjem določenih sklopov tehnik so lahko eni počivali, medtem ko so bili drugi na vrsti. Ko pa je izpit opravljal samo en kandidat, je moral prikazati vse tehnike brez predaha.

Polonca je v linijskem gibanju na pet korakov izvajala najprej ročne tehnike, *zukije* in *učije*, nakar so sledile kom-

binacije nožnih tehnik, *geri vasa*, z ročnimi udarci. Te tehnike so se delale na prazno, zoper namišljenega nasprotnika. Na zadnjo, peto tehniko, je bilo obvezno potrebno spustiti *kiai*, borbeni krik. Sledil je obrat in vračanje po isti liniji nazaj.

Ostali člani so sedeli na klopi in jo opazovali. Sensej je z dvema mojstroma, članoma izpitne komisije, sedel nasproti za mizo. V japonščini ji je povedal zaporedje tehnik, ki jih je morala izvesti. Vmes si je beležil opombe, ki jih bo povedal na koncu izpita, ko bo podal analizo polaganja in objavil, ali je osvojila višji pas ali ne.

Maja, Nika, Laura in Urška so zavijale z očmi ter se pačile, češ da ne dela dovolj dobro. Vendar so svoje početje skrivale pred sensejem, saj so vedele, da mu to ne bi bilo všeč.

Končno! Izvedla je še zadnjo serijo kihon tehnik. Zaključila jih je z glasnim *kiaijem*. Nato se je postavila v izhodiščni položaj, *joi dači*. Čutila je, kako ji celotno telo drgeta od vložene napora. Upala je, da se ne vidi preveč, kako ji trepetajo mišice. Jezna je bila sama nase.

Robert Resnik je zavzeto čepkal po listu.

Jož, koliko napak mi bo naštel! jo je prešinilo.

Sensejevo pisanje in njeno čakanje, da nadaljuje, je trajalo celo večnost. Namesto, da bi izkoristila ta premor in si spočila, je nervozno grizla spodnjo ustnico. Neučakanost in trema sta ji jemali še zadnje atome moči.

»V redu,« je dejal Resnik in z roko pokazal kam naj stopi, »gremo na kate!«

Beseda *kata* je pomenila skupek pravil. V karateju so bile kate sistematično povezane serije tehnik napada in obrambe zoper enega ali več namišljenih nasprotnikov. Gibi v katah so se delili na osnovne in povezujoče. V kati so bili udarci, bloki in borbeni položaji povezani na predpisan način in po vnaprej določenem vrstnem redu. Kate so se va-

dile zato, ker so razvijale avtomatizacijo tehnik, da so karate gibi postali pogojno refleksni. Poznavanje določenih kat je bil v karateju pogoj za pridobivanje pasov. Kata je bila tudi predpriprava na borbo. Večina kat je nastala na podlagi opazovanja in posnemanja živali. Ker so bili v preteklosti mojstri v glavnem nepismeni, so s sistemom kat posredovali svoje znanje in izkušnje naslednjim rodovom.

Polonca je kihon tehnike izvajala bočno obrnjena proti komisiji, za kate pa se je postavila z obrazom proti njim.

»*Hejan godan!*« je velel sensej.

Polonca je ponovila ime kate in jo začela izvajati. Godan je bila peta šolska hejan kata. Oblikoval jih je okinavski mojster Anko Itosu. Prvotno je bila to ena dolga kata, ki se je imenovala *čiang nan* ali krajše *čanana*. Itosu se jo je naučil od kitajskega mojstra, ki je živel na Okinavi. Iz čanana je za lažje poučevanje karateja naredil pet kat, ki jih je poimenoval *pinan*. Oče sodobnega karateja, Gičin Funakoši, Itosujev učenec, jih je kasneje v Japonski revidiral, preimenoval v *hejan* ter vanje uvedel nižje borbene položaje. Izraz hejan pomeni »*mirni um*«. Peta šolska kata je vsebovala 23 gibov.

Nato je Polonca izvedla mojstrsko kato *džion*, kar pomeni »*milost*«. Kata je izviral iz kitajskega boksa oziroma kung fuja, na kar opozarja tudi njen začetni položaj rok. Oblikovali so jo v samostanu Džion, od koder je potovala v mesto Tomari in postala sestavni del okinavskega karateja šole *tomari-te*. Kasneje so jo prevzeli različni stili, kot *šotokan*, *šorin-ryu* in drugi. Kata je imela 47 gibov.

Na vrsti je bila še zadnja izpitna kata, in sicer z orožjem. Polonca je seveda izbrala nože *sai*. Do sedaj je osvojila že toliko karateja, da je lahko delala s svojim najljubšim orožjem. Naučila se je tri kate, *cuken šitahaku*, *tovada* in *čatan jara*. Sensej ji je povedal, da obstaja še veliko kat z noži, na primer *šorin no sai*, *šinbaru*, *maesato*, *kokuskuru*,

tojama, hama higa, sakugava no sai idr. Obljubil ji je, da jo bo naučil še eno kato po imenu *jakaa no sai*. Podaril ji je tudi dva DVD-ja. Na enem je sai demonstriral Fumio Demura, mojster *šito-ryuja* in največji ekspert za nože na svetu, na drugem pa ameriški mojster George W. Alexander, ki je predstavil čatan jara. Polonca je doma še sama eksperimentirala in oblikovala svojo glasbeno sai kato.

Noži sai izvirajo iz večšine *kobudo*, ki se je razvila na Okinavi. Samuraji iz klana Sacuma so okupirali otok in prepovedali nošenje orožja. Ker so po Okinavi plenili *ronini*, samuraji brez gospodarja iz Japonske, so se kmetje morali zaščititi. Kot orožje so začeli uporabljati poljedelsko orodje. Na primer mlat za žito je postal *nunčaku*, ročka za drobljenje zrn je postala *tonfa*, palica *bo* je bila zelo priročna tudi za bojevanje, prav tako srp *kama* ipd. Z noži sai so kmetje med viličaste branike ulovili *katano*, samurajsko sabljo in jo iztrgali iz rok bojevnikov. Sai so bodala, zato nimajo rezila. Z njimi je bilo moč zadati udarec ali zabosti nasprotnika. V boju na življenje in smrt je bilo vse dovoljeno in kmetje so morali poskrbeti sami zase. Ponavadi se z noži sai rokuje v paru, torej se uporabljata dva noža. Učinkoviti so tudi proti palici in drugim orožjem, vendar zahtevajo veliko spretnosti. Iz *kobudo* arzenala se je rokovanja s sai najtežje naučiti in obvladati. Danes se sai poleg *kobuda* najpogosteje uporabljajo v karateju, vendar ga v svoj trening vključujejo tudi druge borilne veščine.

Polonca je naredila zadnji borilni položaj in zaključila kato. Čatan jara je bila ena najbolj priljubljenih sai kat. Pogosto so jo izvajali na svetovnih prvenstvih v *kobudo*. Polonca je bila zadovoljna s svojo izvedbo. Izčrpanost je nekoliko popustila. Sai nožem se je popolnoma posvečala in z njimi vadila vsak dan. Opazila je zavist v Majinih očeh. To ji je vlilo novih moči.

Sensej je poklical Mareta, da ji je spariral pri *kumiteju*.

Kumite je bil izraz za praktično uporabo karate tehnik obrambe in napada. Označeval je metodo treniranja borbenih elementov od vezanih in nevezanih oblik sparringa do proste borbe. K vadbi kumiteja je bilo treba pristopiti sistematično in postopno. V nasprotnem primeru karateist ni bil ustrezno pripravljen za borbo in tekmovanje, kar se je odražalo tako pri rezultatih kot pri poškodbah.

Polonca je najprej prikazala osnovni kumite, in sicer *go-hon kumite*, vezani sparring na pet korakov, *sanbon kumite*, vezani sparring na tri korake ter *kihon ipon kumite*, v katerem gibanje ni bilo več samo linijsko naprej nazaj, ampak tudi s korakom na stran, *tai sabaki*.

Sledil je zahtevnejši kumite, ki je bil v bistvu pol prosta borba. Imenoval se je *džiju ipon kumite*. Tukaj je prikazala razne elemente boja, kot *sen no sen*, oblike napada, *go no sen* ali protinapad in *tai no sen* ali prestrezanje nasprotnikovega napada.

Za konec, ko so ji že skoraj povsem pošle moči, je bilo potrebno pokazati še obvladovanje proste borbe. Sensej ji je določil dva nasprotnika, Ivana, ki je imel zeleni pas, in Luro, ki je na predhodnem polaganju tako kot njene kolegice osvojila juniorski *nidan*, drugo mojstrsko stopnjo ali 2. DAN.

Kljub popolni izčrpanosti je Polonca premagala Ivana z 3:1. Toda Laura je bila drugačen primer. Zнала je izkoristiti utrujenost in neizkušenosť nasprotnice ter se je dobesedno poigrala z njo. Polonca je izgubila s 5 : 0. Ampak kaj boljšega tudi ni pričakovala. Vesela je bila, da je konec izpita dočakala na nogah, kajti vmes je imela takšne krize, da je že skoraj čisto obupala. Ni veliko manjkalo, da bi odstopila od polaganja. Samo trma jo je držala pokonci. In volja, da ne klone pred privoščljivimi klubskimi kolegicami.

Sensej jih je sklical za podelitev diplome. Člani so stali v ravni vrsti, medtem ko je Polonca stopila pet korakov na-

prej. Trener ji je najprej naštel vse tehnične podrobnosti, ki jih je naredila narobe in jih mora še popraviti. Spisek se ji je zdel neskončno dolg. Ampak takšna je bila tradicija izpitnih analiz. Komisija je s tem želela motivirati kandidata, da se v prihodnje še bolj potruzi. Nato je Resnik izpostavil njene pozitivne tehnične kvalitete. Še posebej je pohvalil njeno prizadevnost na treningih in med počitnicami. Rekel je, da tako predane učenke še nikoli ni imel. Prav tako je izpostavil njen zavirljiv nivo pri obvladovanju nožev. Dejal je tudi, da tako izvrstnega polaganja za modri pas na akademiji še ni videl.

Polonca je kar zardevala od ponosa.

»Čestitam! Povsem zasluženno si osvojila 2. KYU, modri pas z drugo črtico.«

Sensej ji je segel v roko in izročil diplomu.

Polonca se je priklonila.

Nato se je razleglo glasno ploskanje. Člani in članice so ji čestitali drug za drugim. Maja jo je močno stisnila za roko.

»Ne misli si, da si bila tako dobra kot pravi sensej. Bil je zgolj vljuden,« je zlobno pripomnila. »Še vedno si lešena, kot Ostržek.«

Mare je opazil, da jo je Maja vznemirila, čeprav ni slišal njenih besed. Ko je plavalaska odšla, je pristopil.

»Bravo, Polonca!« je rekel. »Izvrstna si bila!«

»Hmm, vsi se ne strinjajo s teboj,« je odvrnila in pogledala k Maji.

»Ne sekiraj se. Punce so samo ljubosumne.«

»Ne vem, nisem ravno prepričana.«

Pridružil se jima je Robert Resnik.

»No, kako je, Polonca?! Vidiš, tvoj trud se je splačal.«

Skomignila je z rameni.

»Kaj te muči? Morala bi biti vesela!« je vzkliknil sensej.

»Polonca misli, da ni bila dovolj dobra,« je pojasnil Mare.

»Neumnost! Čudovita si bila!«

»Sensej, čez poletje sem si nabrala toliko kondicije, da bi lahko tekla maraton. Ampak polaganje sem komaj prestala. In moj *kime* je zanič.«

Kime je bila sposobnost mišične kontrakcije in relaksacije. Karate gib se je v začetku izvedel s sproščenimi mišicami, zaključil pa z zategnjenimi mišicami. To metodo je vpeljal Masatoši Nakajama, oče tekmovalnega karateja.

Trener je prikimal.

»Aha, zdaj te razumem. Naj ti povem zgodbo.

Nekega dne je k mojstru Itosu prišel mladenič. Dejal je, da bi rad postal njegov učenec.

'Sensej, kako dolgo moram vaditi, da postanem mojster?'

'Deset let.'

'Deset let?' je bil presenečen mladenič. Zdelo se mu je veliko.

'Kaj pa, če bi dvakrat bolj zavzeto treniral?'

'Potem bi trajalo dvajset let.'

'Dvajset let?!« ni mogel verjeti mladenič. 'Zakaj?'

No, Polonca, kaj ti misliš, zakaj je sensej podvojil leta?«

Niti sanjalo se ji ni.

Resnik je pomignil Maretu, naj ji pojasni.

»Če se preveč naprezamo, zgrešimo bistvo. Jin in jang morata biti v ravnovesju. Napetost in sproščenost tvorita celoto. *Kime* ni samo sposobnost telesa, ampak tudi uma in duha.«

»Polonca, vse zahteva svoj čas. Mojster borilnih veščin se ne postane čez noč,« je povzel sensej. »Drugače bi bili vsi mojstri. To je proces, rast, razvoj. Vanj je treba vložiti trud, vztrajnost, potrpežljivost. Tudi roža potrebuje čas, da

odpre svoj cvet. Potem pa je tako lepa, veličastna in vsi jo občudujejo.«

Polonca se je zamislila. Najprej se je nasmehnila, potem se ji je obraz spet zresnil.

»Ampak jaz bi rada izboljšala svoj kime. Zato, ker sem cela trda, mi takoj poide moč.«

»Sposobnost kimeja res vpliva na vzdržljivost,« se je strinjal sensej. »Japonci temu pravijo *budži* ali breznapornost gibov. Gre za nemoten pretok *kija*, energije. Večja kot je sposobnost kimeja, boljši je budži.«

»Kaj to pomeni?« je vprašala Polonca.

»Tvoje telo se mora naučiti prepoznavati razliko med stanjem sproščenosti in napetosti,« je dejal Mare. »Sčasoma se bo to zgodilo samo od sebe, skozi vadbo karateja, toda obstajajo še druge metode. Jaz sem na primer uporabljal okrogle gume za stiskanje prstov. Na koncu vsakega giba, naj je šlo za udarec ali blok, sem stisnil gumo.«

»To je izvrsten način,« je potrdil sensej. »Nabavi si gume! Vendar mislim, da bi ti lahko koristil še en način.«

Polonca in Mare sta ga pogledala.

»Zato, ker je tvoje telo pretrenirano in mišice preveč napete, potrebuješ *taj či*. To je meditacija v gibanju s krožnimi, breznapornimi gibi. Vsi veliki japonski mojstri vadijo *taj či* ali jogo kot protiutež karateju. Mare, ti obvladaš *taj či*. Nauči Polonco!«

Mare se ji je zazrl v oči.

Polonca je zardela.

»Da, sensej, z veseljem,« je odvrnil Mare.

12.

Sklanjala se je nad zgodovinski učbenik. Jutri so pisali test. Brala je stavek za stavkom, vendar so ji misli uhajale drugam.

»Kaj te muči, otrok?«

Z babico sta sedeli za mizo v dnevni sobi, ki je bila obenem jedilnica. Frančiška je lupila jabolka za pito. Občasno je pogledala skozi okno na cesto, ki se je po hribu spuščala mimo hiše. Spodaj so imeli samo ene sosede, na vrhu hriba druge, tako da ni bilo veliko dogajanja.

»Ah, nič, Matika,« je zavzdihnila Polonca.

Toda babica je dobro poznala vnukinjo. Če se je prišla učiti dol v dnevno sobo, potem je potrebovala družbo, da si olajša dušo. Vendar ni silila vanjo.

Polonca se je zazrla v Tigerčka, ki je ležal na klopi ob krušni peči. Mucek se je zvil v klobčič in zadovoljno preedel.

Odrinila je učbenik.

»Naši so se včeraj vrnili s tekmovanja,« je rekla. »Tri dni so bili na mednarodnem turnirju v Astiju, v Italiji.«

»Ti je žal, da nisi bila z njimi?«

»Seveda! Komaj čakam, da grem na svoje prvo tekmovanje, ampak za zdaj imam še prenizek pas. Konkurenca na tekmah je močna.«

»So osvojili kaj medalj?«

»Ja. Najboljša je bila Maja. Priborila si je zlato odličje v srednji kategoriji. In vsem v klubu je razlagala, kako je bila sijajna, kakšne *mavašije* je delala in kako je deklasirala nasprotnice.«

Polonca je krilila po zraku in oponašala Majo.

»Maje ne maraš, kajne? Zato ker je najboljša?« je vprašala babica.

»Ne zato,« se je namrdnila Polonca, »ampak ker misli, da je boljša od drugih. In nenehno me žali. Pa ne samo ona, tudi njene kolegice, Nika, Laura in Urška so zlobne do mene.«

»To pa ni lepo. Zakaj so takšne do tebe?«

»Ne vem, Matika. Jaz jim že nisem dala razloga.«

»Morda se počutijo ogrožene.«

»Od mene? Toda one so šampionke in mojstrice!«

»Mogoče se bojijo, da boš čez čas boljša od njih. Opazile so tvojo nadarjenost in zagnanost.«

Polonca se je zamislila. Na takšen način še ni gledala na situacijo.

»Kakšne rezultate so dosegli ostali?«

»Laura je bila tretja v absolutni kategoriji, Nika pa v lahki. Urško so v težki kategoriji diskvalificirali zaradi premočnih kontaktov. In Mare je bil tretji v poltežki kategoriji. V eni borbi je premagal celo evropskega mladinskega prvaka.«

»Mare ti je všeč?«

»Kako to misliš?« se je vznemirila Polonca. »Seveda mi je všeč, kot prijatelj. On je najbolj prijazen do mene.«

»Si se že vprašala, zakaj je takšen do tebe?«

Babica jo je pomenljivo pogledala izpod očal.

»Oh, Matika! Mare je največji frajer na šoli. Punce se mu mečejo pod noge. Jaz ga zagotovo ne zanimam.«

Babica je skomignila z rameni in pripomnila: »Mogoče

se motiš.«

Polonca je zavzdihnila. *Ko bi se le motila*, je pomislila, *vendar se ne*. Takšen tipček, kot je bil Mare, je bolj sodil k šminkerci Maji, kot k njej, preprosti vaški puncu.

»In kako so se imeli v Italiji?« je zanimalo babico.

»Ha, stregli so jih kot grofe! Živelu so v vili maršala Badoglia, ki je bil ministrski predsednik po Musoliniju. V razkošni dvorani so jih pitali z italijanskimi specialitetami, testeninami in pečenkami. Hrane so imeli v izobilju. Lokalni klub jim je razkazal Asti, glavno mesto pokrajine Piemont. Obiskali so tudi njihov *dodžo*, telovadnico ter bili gostje na televiziji.«

»Sliši se imenitno.«

»Na tekmovanju se je pojavil tudi Luca Valdesi, petkratni svetovni prvak v katah in zmagovalec svetovnega pokala. Demonstriral je kato *unsu*. Punce so bile čisto nore nanj. Vzklikale so: 'Joj, kako je lep in postaven ta črnolasi Italijanček! Pa kako dobro dela kate, kakšna eksplozivnost, moč, kime!' Nato so se Maja, Nika, Laura in Urška slikale z njim ter v klubu kazale fotke.«

Babica se je začela smejati, ko je Polonca oponašala dekleta in poze, ki so jih zavzemale na slikah.

»No, in potem se je v klubu razvila debata o tem, kdo so najboljši karateisti na svetu. O tem se člani najraje pogovarjajo.«

»Kdo pa so?« je vprašala babica.

»Hja, mnenja so deljena. Eni prisegajo na starejše tekmovalce, drugi na mlajšo generacijo. Enim so bolj všeč ameriški šampioni, drugim evropski, ali japonski.«

Polonca je spila požirek mleka. Kozarec je odložila zraven učbenika.

»Za najboljšega karateista vseh časov velja Američan Joe Lewis. V 60. in 70. letih 20. stoletja je zmagoval tako v karateju kot v kimboksu. V borbah je bil večkratni svetovni

prvak PKA, Profesionalne karate zveze. Kot prvi šampion karateja se je pojavil na naslovnici revije Black Belt. Celo Bruce Lee ga je proglasil za največjega karateista, kar jih je kdaj koli srečal.

Legendarni ameriški borec je tudi Mike Stone, ki je bil telesni stražar Elvisa Presleya. Dosegel je 91 posamičnih zmag in niti enega poraza. Deset let je redno nastopal za ameriško reprezentanco in bil večkrat prvak sveta PKA. Zaradi silovitih nastopov na *tatamiju* je dobil vzdevek *Žival*. Vpeljal je številne novosti v borbe.

In še en Američan se je zapisal med najboljše, Chuck Norris.«

»Teksaški mož postave?!« se je začudila babica. To TV serijo je zelo rada gledala.

»Točno tako! Večini je znan kot slavni filmski igralec, vendar je tudi legendarni karateist. Med leti 1964 in 1968 je v borbah zmagal na vseh amaterskih tekmovanjih, ki so jih organizirali v ZDA. Leta 1968 je postal svetovni prvak PKA. Leta 1969 je bil nepremagljiv na vseh tekmah, na katerih se je pojavil. V naslednjem desetletju je žel samo slavo. Proglasili so ga za najboljšega borca, trenerja, osebnost leta itd. K filmu ga je usmeril Bruce Lee.«

Naredila je še en požirek.

»V svetovni amaterski zvezi WKF pa slovijo druga imena. Temnopolti Anglež Wayne Otto je bil petkratni svetovni prvak v borbah v 90. letih 20. stoletja, trikrat v posamezni konkurenci in dvakrat ekipno. Dvakrat je zmagal na tekmah za svetovni pokal in enkrat na svetovnih igrah. Sedemkrat je bil evropski prvak. Francoz Emanuel Pinda je bil dvakrat svetovni prvak v borbah posamezno v 80. letih in enkrat zmagovalec svetovnega pokala. Dvakrat je bil evropski prvak in dvakrat viceprvak Evrope. Španec Dominique Valera je najboljši evropski karateist starejše generacije. V 70. letih je bil desetkrat prvak Evrope v borbah po-

samezno in ekipno. Bil je ekipni svetovni prvak in dvakrat tretji v posamezni konkurenci. Bil je tudi trener in kapetan francoske reprezentance. Enako uspešno je nastopal v kimboksu, kjer v Evropi sploh ni imel konkurence. Ljubitelji karateja so mu naredili vzdevek *King* ali *Kralj*. V tekmovalni karieri je imel 692 borb, od katerih je izgubil samo enajstkrat.«

»Ti si prava enciklopedija!« je vzkliknila babica. »Če boš jutri tako znala zgodovino, boš dobila pet plus.«

Polonca je zajela sapo in dvignila prst.

»Ha, nisem še končala. Med kataši pa je zraven Valdesija največje ime Cuguo Sakumoto. Okinavec, znan kot *Bog številka 1 v katah*, je bil trikratni svetovni prvak WKF v 80. letih, dvakrat pa je osvojil svetovni pokal. Ko se je prvič pojavil na tekmovalni sceni, so vsi onemeli ob izvedbi njegove kate *anan*. Ta kata in Sakumotov stil *rjuei-rju* sta bila prava neznanka v svetu karateja. Sakumoto, učitelj športne vzgoje, se je karateja naučil od mojstra Kenka Nakaima, ki je šolo *rjuei-rju* negoval samo v okviru svoje družine. Pri Sakumotu je naredil izjemo in ni mu bilo žal. Legenda je bila rojena.«

»Bravo, Polonca,« je dejala babica. »Zdaj pa predahni. Ali se boš še malo učila?«

»Ne še. Nekaj ti moram povedati. Ko smo včeraj razpredali o najboljših karateistih, je beseda stekla tudi o tem, katere so najbolj učinkovite tehnike. Eni so zagovarjali *džako zuki*, drugi *mavaši geri* itd. Potem je zraven prišel sensej. In smo njega vprašali.

'Najboljša tehnika? Ja, vem, da imajo mnogi karateisti svoje specialke, tudi marsikdo od vas,' je začel. 'Toda specialke so vražjeverje. Karateist verjame, da določeno tehniko obvlada tako dobro, da bo skoraj vedno z njo uspešen pri doseganju točke. In velikokrat se mu to tudi posreči. Toda pravi borec, resnični šampion, je tisti, ki zna dosegati toč-

ke tako z ročnimi kot z nožnimi tehnikami in to iz vsake pozicije in situacije. Zmaga se ne doseže s tehnikami. To je stanje duha!«

»Zelo dobro je povedal,« je pripomnila babica.

»To še ni vse. Potem je nadaljeval: 'V resnici obstaja ena najboljša tehnika, ki bi jo vsakdo moral obvladati.'

'Katera, sensej?' smo ga vprašali.

Povedal nam je zgodbo. Rekel je, da se nekaterih stvari ne da posredovati drugače kot skozi pripoved. Tudi Buda in Jezus sta pripovedovala zgodbe. Resnica, modrost, se izmi-ka besedam in presega ozke definicije.

Nekega dne je k učitelju borilnih veščin prišel učenec po imenu Miha.

'Sensej, kaj je najpomembnejša tehnika?' je vprašal.

Učitelj je molčal.

'Ali ne veste?' se je začudil učenec.

'Vem, samo razmišljam, kako naj ti povem.'

'Kar naravnost in na kratko!'

'Bojim se, da potem ne boš razumel.'

'Preizkusite me!'

'Dobro. Imam vprašanje zate. Kaj je razlika med življenjem in smrtjo?'

Miha se je globoko zamislil in odvrnil: 'Mrtvec ne more dihati.'

Učitelj je odkimal. To ni bil odgovor, ki ga je želel slišati.

'Kaj pa potem, sensej?!'

'Če hočeš izvedeti, katera je najboljša tehnika, jo moraš doživeti skozi izkušnjo. Razmisli o tem. Odgovor mi sporoči naslednji teden ob istem času.'

Miha je odšel domov. Pol ure je udarjal po *makivari*, da bi si zbistril misli. Nato je vadil kate, a je vmes pozabil na gibe. Poskušal je meditirati, vendar je bil preveč raztresen. Jezil se je na učitelja, ker ni dobil direktnega odgovora. To

ga je frustriralo. Minil je prvi teden, potem drugi, toda Miha ni bil nič bliže rešitvi.

Odšel je v gostilno in si naročil pijačo. Na drugem koncu šanka ga je opazoval velik možakar. Obraz je imel poln brazgotin ter potlačen, boksarski nos. Takoj se mu je videlo, da je nasilnež in prekaljeni ulični pretepač.

Pristopil je k Mihi.

'Ti se ukvarjaš z borilnimi veščinami, kajne?'

Miha je prikimal.

'In ti?'

'Ne, jaz se samo preteпам,' je odvrnil nasilnež. 'Kjer koli, kadar koli in z vsakim, ki se je pripravljn boriti brez pravil.'

'Se želiš pomeriti z menoj?' je vprašal Miha.

'Ne, razen če me ne boš izzval.'

'Ne bom.'

'Pameten dečko. Kajti jaz bi itak zmagal.'

'Zakaj tako misliš?' je zanimalo Miho.

'Ker jaz vedno zmagam. Zaradi izkušenj, dragi dečko. Te so nenadomestljive. Poleg tega pa druge vedno zvabim v past.'

'Kako?'

'Zmago dosežem tako, da vedno upoštevam štiri stvari. Prva stvar je presenečenje. To mi zagotovi prednost takoj na začetku. Druga je agresija. Ko začnem pretep, ne končam, dokler ni moj nasprotnik na tleh, pohoden in poražen. Borim se brez milosti. In tretjič, moj boj je preprost, brez odvečnih tehnik in atraktivnih gibov. Ne zanima me, kako izgledam med fajtom, samo da zmagam.'

'Kaj pa četrta stvar?'

'Tole!'

Pretepač je zgrabil Miho za vrat in mu pod grlo nastavil nož.

'Hej, to ni pošteno!' se je uprl Miha.

'Življenje ni fer! Sem ti rekel, da se jaz borim brez pravil,' je odvrnil nasilnež.

Miha se je ustrašil za svoje življenje. Pretepač ga je davil, obenem pa je čutil rezilo, kako je terjalo prvo kapljo krvi.

'Prosim, izpusti me,' je zacvilil Miha.

'Priznaš, da si poražen?'

'Da, ti si zmagal!'

'Ok,' je dejal pretepač in ga izpustil. 'Samo to sem hotel.'

Nato se je obrnil ter izginil iz gostilne.

Miha je bil čisto iz sebe. Lahko bi izgubil življenje v nepomembnem pretepu.

Me zanima, če bi se sensej rešil iz takšne situacije? je premleval. Zakaj me nikoli ni opozoril, da se kaj takega lahko zgodi?!

Ves razburjen je odhitel k učitelju.

Sensej je odprl vrata in ga vprašal: »Ali si našel odgovor na svoje vprašanje?'

Miha je bil do tedaj že tako besen na učitelja, da ga je brez opozorila napadel. Tolkel je po njem, dokler nista omahnila na tla.

'Miha, zberi se!' mu je zaklical sensej.

Učenec se je ustavil in presenečeno pogledal učitelja.

'Moj bog, kaj pa počnem?!' se je zgrozil. 'Skoraj bi vas ubil.'

Sensej se je nasmehnil.

'Ampak me nisi. In to je razlika med življenjem in smrtjo.'

Miha je podal učitelju roko, da je vstal.

'To je najpomembnejša tehnika!' je odvrnil sensej.«

»Odlično! Neverjetna zgodba,« je bila navdušena babica. »Torej ste razumeli, kaj vam je hotel trener povedati?!«

»Najpomembnejša tehnika je, da pomagamo bližnjim,

ne pa da jih napademo ali ranimo.« je potrdila Polonca.
»Eni v klubu so to razumeli, drugi ne.«

Babica je prikimala ter se sklonila nad jabolka. Skoraj je končala z delom.

»Ne skrbi, jih bo pa življenje naučilo te dragocene lekcije,« je dejala.

»Upam,« je pristavila Polonca. Ko je pomislila na Majo in njene kolegice, v to ni bila prepričana. Zdelo se ji je, da nekatere ljudi življenje samo razvaja in ga uživajo z veliko žlico, medtem ko drugi trpijo.

»Vaš sensej je res nekaj posebnega,« je pristavila babica. »Če bi bila mlajša, bi še jaz šla trenirat karate.«

Na glas sta se zasmejali.

Tigerček se je predramil na krušni peči in zamijavkal.

13.

Počasi je dvigovala roke. Telo je imela povsem sproščeno. Stopala so bila vzporedna, v širini bokov, kolena rahlo pokrčena, hrbet vzravnan. Medtem ko je izvajala gib, je globoko vdihnila skozi nos. Dlani je dvignila do višine ramen, nakar jih je ob izdihu lahkotno spustila.

Z Maretom je v Ljudskem vrtu vadila či gong. Bil je čudovit, sončen jesenski dan. In povrhu še petek, konec šolskega tedna.

Po pouku jo je pričakal pred šolo. Obljubo, ki jo je dal senseju in njej, da jo bo naučil taj či in či gong, je vzel zares. Njene prijateljice, Klemetina, Anja in Silva, so debelo pogledale, ko je sedla na Maretov kawasaki. Še bolj so zazijale Maja, Nika, Laura in Urška. Če bi pogledi lahko ubijali, bi se Polonca znašla v hudi nevarnosti. Tako pa se je samo tesno privila k Maretu in že sta jim izginila izpred oči.

Rumeni, rjavi, zeleni odpadli listi so obarvali gozdiček Ljudskega vrta. Vadila sta na vzpetini prve jase, od koder sta imela prelep razgled na ribnik, paviljon in igrišče. Sredi ribnika je bil majhen otok na katerem je stala vrba. Pred leti so staro vrbo, katere veje so se žalostno sklanjale nad vodo, posekali. Zasadili so novo vrbo, ki se je v tem času že razkošno razbohotila. Po ribniku so plavale račke in beli labodi. Ljudje so jih pridno krmili, tako da sploh niso bili pla-

šni. V pokritem paviljonu je ob praznikih zaigrala godba na pihala, v glavnem pa so se tukaj zbirali mladi. Ob ribniku so bila igrala za otroke, zibelke, lestve, tobogan, majhna žičnica, adrenalinski park in peskovnik. Starši so prihajali s svojimi otroki in se zaklepetali. Zraven je bilo tudi igrišče s koši in nogometnimi goli. Nedaleč od ribnika je stala osnovna šola.

Ljudski vrt je imel štiri jase. Urejena je bila tudi trim steza. Največ pa jih je zahajalo v gozd na sprehod.

»Vse je energija,« je rekel Mare na začetku vadbe. »Življenjska energija je sila v vesolju, s pomočjo katere je bilo vse ustvarjeno, z njo se vse ohranja ter razvija. Različna ljudstva so jo različno poimenovala. Kitajci ji pravijo čí, Japonci kí, Indijci prana, Egipčani so ji rekli ka, kristjani sveti duh, sodobni nazivi zanjo pa so orgonska energija, bioenergija, geoenergija in kozmična sila. Tri najbolj znane kitajske metode, ki se ukvarjajo z življenjsko energijo, so, kot že veš, čí gong, taj čí in feng šuj. Prvi sta metodi energetskega treninga, tretja pa je način, kako se v življenjskem prostoru uskladimo z energijo.«

Mare in Polonca sta izvajala čí gong *vaje petih elementov* ali *vucin*. Za vsaki element sta naredila določen gib, ki sta ga ponovila desetkrat. Vaje so težile k ravnovesju in uskladitvi elementov, ki so si sledili po naslednjem vrstnem redu: zemlja, kovina, voda, les in ogenj. Elementi so medsebojno delovali v štirih odnosih, in sicer v odnosih ustvarjanja, slabljenja, uničenja in izčrpanja. V odnosih ustvarjanja so se v zemlji kopicili minerali (kovina), minerali so bogatili vodo, voda je hranila in ustvarjala les, les je vzdrževal ogenj, ogenj pa je postal pepel, oziroma zemlja. Za element zemlje sta dvigovala dlani do višine ramen in jih nato spuščala. Pri elementu kovine sta roke v višini prsi razmikala in približevala z dlanmi obrnjenimi eno proti drugi.

»Naše vesolje je energijsko vesolje,« je nadaljeval Ma-

re. »S tem se strinjajo tako znanstveniki kot mistiki. Obdani smo z energijo, ki teče skozi nas. Tudi trdne stvari, kot miza, hiša ali avto, so samo energija, ki vibrira s tako hitrostjo, da se našemu očesu in drugim čutom zdijo kot trdna snov. Življenjska energija je neuničljiva sila vesolja, ki prehaja iz ene oblike v drugo. Kirlianova fotografija je znanstveno dokazala, da vsa živa bitja obdaja očesu nevidni energetski ovoj, imenovan aura. Ko energija nemoteno kroži skozi nas, smo zdravi. Ko je pretok porušen, zbolimo. Pri tem je pomembna tudi naravnost duha, ki jo je potrebno ustrezno programirati za dotok pozitivne energije. V življenju nas podpira takšna energija, kot so naša sporočila in misli. Sporočila so vagončki za energijo. Sporočilo 'vse je mogoče' ima drugačno energijo, kot misel 'tega ne zmorem.' Zato se je potrebno naravnati na uspeh, zdravje in dobro počutje. Če želimo imeti ves čas obilo energije, moramo znati napolniti baterije.«

»To mi je zelo všeč,« je pripomnila Polonca. »Jaz si velikokrat mislim, da nekaj ne morem narediti. Zaradi tega izgubljam moč, ki bi jo lahko boljše izkoristila. Na koncu mi tako ali tako uspe, ampak do tedaj me trema in strah že precej zdelata.«

Prešla sta na vajo elementa vode. Roke sta držala v odprtem spodnjem položaju z dlanmi obrnjenimi navzgor. Izvajala sta počepe v duhu vode, ki v naravnem toku vedno teče navzdol. Kitajci so verjeli, da je vse v vesolju sestavljeno iz petih elementov, ki po natančnem vrstnem redu prehajajo eden v drugega. Ko so ti elementi v nas in v naši okolici usklajeni, smo v harmoniji z vesoljem in s samim seboj.

»Naj ti še nekaj povem o nastanku čí gonga,« je dejal Mare. »Čí gong je več kot pet tisoč let stara metoda naravnega zdravljenja in ohranjanja vitalnosti. Predstavlja pravi vrelec večne mladosti. Beseda čí gong v prevodu pomeni

'vaja z energijo' ali 'delo z notranjo energijo'. S to metodo se naučimo odpraviti telesne, umske, psihične in energijske blokade. Metoda pozna več kot tisoč različnih vaj. Večina vaj či gonga se izvaja stoje. Obstajajo pa tudi take, ki se izvajajo sede, leže ali v gibanju. Cesar Huang Ti, znan kot *Rumeni imperator*, ki je živel okoli leta 2700 pred našim štetjem, velja za avtorja najstarejše medicinske knjige na Kitajskem. V njej je zapisal, da so včasih živeli ljudje, ki so bili kot stoletniki še vedno krepki in močni kot mladeniči, ker so poznali skrivnost *tao* zdravja. V 2. stoletju našega štetja je znani kitajski zdravnik Hua Tuo sistematiziral že obstoječe tehnike či gonga, ki so posnemale živalske gibe, v celovito vadbeno metodo. Imenoval jo je *Igra petih živali*. To so bili tiger, jelen, medved, opica in ptica. Vaje je priporočal za ohranjanje gibljivosti sklepov in za sproščanje napetosti v telesu.«

Či gong sta zaključila z vajo elementov lesa in ognja.

»Čudovito!« je bila navdušena Polonca. »Po celem telesu čutim mravljince. In malo sem omotična.«

»Vrti se ti zaradi povečanja kisika v krvi. Ostalo je čista energija.«

»In vaje so enostavne. Lahko si jih je zapomniti.«

»Res je,« se je strinjal Mare. »Zdaj se lotiva še taj čija.«

Mare je zavzel začetni položaj s spuščenimi rokami ob telesu in z vzporednimi stopali.

»Naučil te bom *pekinško formo*, ki je sestavljena iz 24 gibov,« je rekel. »Pripada šoli jang. Je najbolj priljubljena oblika taj čija na svetu. Imena gibov so delno metaforična, na primer '*držati ptiča za rep*' ali '*igla na dnu morja*', deloma pa opisujejo tehnike, kot '*brca s peto*'. Pekinško formo so oblikovali leta 1956 in je na Kitajskem uvedena tudi v osnovne šole.«

Telesno težo je prenesel na desno nogo ter naredil korak v levo, da je imel stopala v širini ramen. Dlani je obrnil na-

zaj, razprl prste in začel počasi dvigovati roke. S tem prvim gibom je aktiviral či, prebudil energijo. Podobno vajo, samo brez koraka na stran, sta že delala v či gongu, ki je bil idealen uvod v taj či.

»Oponašaj moje gibe in mi sledi,« ji je velel. »Najprej bova naredila celotno formo, da boš dobila občutek zanjo. Potem te bom učil posamezne gibe po določenih sklopih. Kot vidiš, taj či temelji na mehkih in krožnih gibih, ki aktivirajo človekovo energijo. Izhaja iz koncepta o jinu in jangu, ki uči, da ni začetka in ne konca, ampak le nenehno spreminjanje in harmonija v ravnovesju in tekočem menjavanju nasprotij. Izraz taj či prevajajo na več načinov. Po eni razlagi pomeni '*veliki tram, ki nosi streho hiš*' ter v prenesenem pomenu predstavlja povezanost neba in zemlje. V bolj filozofskem smislu taj či pomeni '*vzvišeni konec*' ali '*najvišji zakon*', kar na Vzhodu ponazarja tudi izraz *tao* ali *dao*. V slovenščini najdemo številne prevode tega izraza, kot npr. *smisel, beseda, pot, resnica, bog* itd., vsi pa prikazujejo samo en vidik njihove vsebine.«

Mare je prešel na drugi gib, '*česanje konjeve grive*'.

Povedal ji je, da se je taj či razvil iz kung fuja, torej iz borilnih veščin, o čemer priča tudi njegov prvotni naziv *taj či čuan*. Čuan pomeni '*pest*' ali '*način bojevanja*'. Legenda pripoveduje, da je v 13. stoletju živel menih in puščavnik Džang San Feng, ki je nekega dne v gorah opazoval boj kače in žerjava, ki ga je izredno navdihnil. Med bojem se je namreč izkazala premišljena gibčnost kače v nasprotju s sunkovitim naskokom žerjava. Pozneje je Feng napisal spis o 13. osnovnih položajih in oblikah gibanja, zaradi katerih velja za utemeljitelja taj či čuana. V nasprotju s šaolinsko šolo taj či ne temelji na sunkovitih gibih, hitrosti ali moči mišic, temveč na mehkości, prožnosti in krožnih gibih. Tehnike taj čija je v 17. stoletju izpopolnil Čen Vang Ting, ki velja za utemeljitelja danes znanega sloga *čen*. Iz njega

so se nato razvile različne šole taj čija, od katerih so najbolj znane tri: *jang* (Jang Lu Čan 1799–1872), *vu* (Vu Ju Hsiang 1812–1880) in *sun* (Sun Lu Tang 11861–1932). Za meko taj čija velja samostan Vudang, ki je postal svetovno znan s filmom *Prežeči tiger, skriti zmaj*, njegov predstojnik, *sifu*, mojster Ju Ksan De, pa je pred leti celo obiskal Ptuj. V taj čiju se izvajajo tudi tekmovanja, svetovna in evropska prvenstva, v formah brez orožja in z orožjem, kot je kitajski meč *džian*.

Proti koncu sta izvajala gibe '*kača se plazi navzdol*', pri čemer sta počepnila, ter '*zlata petelin*', ko sta stala na eni nogi. Sledili so še '*metanje tkalskega čolnička*', '*igla na dnu morja*' in še pet gibov, s katerimi sta zaključila vajo.

»Oh, tole je kar zahtevno,« je pripomnila Polonca.

»Verjetno res tako zgleda. Bom te najprej naučil po pet, šest gibov, dokler ne boš osvojila celotne forme. Na Kitajskem vadijo malo drugače. Tam delajo taj či v skupinah. Začetniki opazujejo druge in se poskušajo naučiti celotno formo.«

Nato jo je učil prvih pet gibov, do položaja '*igranje lutnje*'.

Za konec ji je povedal še nekaj o feng šuju. Rekel je, da je to umetnost urejanja življenjskega okolja, z namenom doseči skladnost in nemoteni pretok življenjske energije. Feng pomeni *veter*, šuj pa *voda*. Predstavljata dve prostorski silnici, ki morata biti pazljivo uravnovešeni. V knjigi Šiči iz 2. stoletja pred našim štetjem je zapisano, da bo »kraljestvo cvetelo, če bodo vetrovi pihali harmonično in če bo redno deževalo«. Zаметki feng šuja so se pojavili že pred 6000 leti. Toda šele s taoizmom ter pojmovanjem jina in janga je metoda dobila metafizične temelje za svoj razvoj. V obdobju dinastije Han (206 p. n. š.–220 n. š.) sta se oblikovali dve smeri, imenovani *Šola oblik* in *Šola energijskih vzorcev*, ki sta aktualni še danes. V 20. stoletju pa sta

se razvili še dve šoli, *Črna sekta* in *Osem življenjskih pridihov*. Feng šuj pozna več različnih metod za analizo prostora. Metoda v glavnem trdi, da na naše počutje vplivajo tako barve, materiali, oblike, kot skladnost elementov. Vse mora biti v ravnovesju s tokom življenjske energije.

»Vau, zelo dobro se počutim,« je bila zadovoljna Polonca. »Či gong in taj či sta izjemna!«

»Boš videla, da ti bosta pomagala pri karateju.«

»Verjamem.«

Oblekla si je jopico in zapela zadrگو. Uživala je v vadbi, v gozdu, pogledu na ribnik in v Maretovi družbi. Z njim ji je bilo vedno lepo. Spomnila se je zavistnih pogledov pred šolo in se namuznila. Majo je skoraj razneslo od besa.

»Mare, hvala ti, da si si vzel čas zame.«

»Ni problema. Tako dolgo bova skupaj vadila, da se boš naučila pekinške forme.«

Ob ribniku sta šla proti motorju, ki ga je parkiral pred osnovno šolo Ljudski vrt.

»Ne vem, kako naj se ti zahvalim,« je rekla.

»Je že v redu. Sicer pa je bil to sensejev ukaz.«

Polonca se je nasmehnila in prikimala. Vedela sta, da Maretu ne bi bilo potrebno tako resno vzeti trenerjevih besed, vendar jih je. Na splošno ji je na treningu karateja posvečal posebno pozornost, ji pomagal z nasveti. To prijaznost mu je vračala pri aikidu, kjer je bila ona višja po pasu in izkušnjah. Kljub temu pa se je okrog nje trudil kot okoli majhne sestrice.

Ali v meni res vidi samo mlajšo sestro, potrebno pomoči? se je spraševala.

Mareto v zaščitniški odnos do Polonce, ki so ga že vsi v klubu opazili, je strašno jezil Majo in njene kolegice. Ko ga ni bilo v bližini, so izkoristile vsako priložnost, da so se obregnile vanjo. Včasih ji je prišlo na misel, da če bi se Mare bolj posvečal Maji, bi morda imela ona več miru pred nji-

mi. Toda Mare se je družil z Majo in njenimi kolegicami. Še preveč, je menila Polonca. Torej so bili njihovi odnosi globlji, bolj zapleteni, kot so si sploh mislili.

»Kdaj imaš avtobus?« jo je vprašal.

Pogledala je na uro.

»Čez dvajset minut.«

Podal ji je čelado. Ko si jo je hotela povezniti na glavo, jo je ustavil.

»Nekaj sem se spomnil.«

Vprašajoče ga je pogledala.

»Vem, kako se mi lahko oddolžiš.«

»Kako?«

»Pridi jutri v Saloona!«

Mare je bil redar v Saloonu, kamor so mladi še vedno najraje zahajali. Od takrat, ko je pred gimnazijo opravil z Alešem, Leonom in Mihom, je bil nesporni fajter številka ena. Takoj so mu ponudili prestižno delo redarja.

»Joj, ne vem,« je odvrnila Polonca, ki je redkokdaj šla v diskoteko. Vedno je imela občutek krivde, ko je Matiko samo pustila doma.

»Nastopil bo Vlado Kalember. Vem, da ga rada poslušáš.«

»Oh!« je bila v zadregi. Kalembera še nikoli ni videla v živo.

»Ne, ne morem,« je dejala čez čas. »Nimam prevoza za nazaj domov.«

»To je rešeno! Jaz te bom peljal.«

»Ampak ti redariš, jaz pa ne morem ostati do konca.«

Odločno se ji je zazrl v oči.

»Ko boš želela, bova odšla. Brez težav lahko prej zaključim. Zmenjeno?!«

»Si prepričan?«

»Absolutno!«

»Hm, ne vem, kdo komu tukaj dela uslugo,« je pripom-

nila. »Kaj pa tvoja punca? Ne bo ljubosumna?«

»Katera punca?!« je bil presenečen.

»Ja, Maja, vendar!«

»Maja ni moja punca,« se je namrščil. »Ali kdo trdi drugače?«

Skomignila je z rameni. Klemetina in Anja sta ji pravili, da je Maja vsak vikend v Saloonu in se smuka okoli Mareta. Prevladovalo je mnenje, da sta par. Verjetno je takšne govornice razširila kar sama. Polonca si je naredila nedolžen izraz, v notranjosti pa je vzklikala od veselja. Ne toliko zaradi tega, ker bi si delala kakšne utvare v zvezi z Maretom, temveč ker ji nikakor ne bi bilo všeč, če bi hodil z Majo.

»Ne boj se,« ji je odvrnil, »z mano si varna. Nihče ti ne bo nič naredil. Niti jaz.«

Oh, jo je prešinilo. Toda misel, da Mare in Maja nista par, jo je navdajala z neskončnim zadovoljstvom.

»Torej velja? Prideš?«

»Pridem!«

Mare jo je s kawasakijem odpeljal na avtobusno postajo. Če bi se ozrl, bi lahko videl, kako se ga je Polonca zadovoljno oklepala. Nasmeh ji celo pot ni zbledel z ustnic.

14.

Pred Saloonom se je zbrala gruča mladih. V vrsti so čakali, da bi vstopili noter. Nekateri so si prižgali cigarete, drugi so se pomenkovali, tretji so pili iz steklenic. Čez dan ni bilo vstopnine, ker je Saloon deloval kot gostilna, oziroma nekakšen klub mladih, kjer so se po šoli zadrževali in družili srednješolci. V petek in soboto zvečer pa se je prelevil v diskoteko in tedaj je bilo potrebno plačati vstopnino.

Polonca je prišla s Silvo. Klementina in Anja sta že prej odšle z Alešem in Miho. Prijateljice so se dogovorile, da se dobijo notri. Polonca je imela oblečene modre kavbojke, črno jakno, spodaj pa rdečo bluzo. Lase je imela razpuščene. Silva si je naredila čop ter si prav tako oblekla kavbojke in jakno. Obe sta se našminkali in si poudarili obrvi. To je bilo Klemetinino posebno naročilo. V šoli jim je med odmorom vsilila svoja ličila. Polonca se jih je branila na vse pretege, na koncu pa je le popustila.

Vrsta se je počasi premikala naprej.

»Kako boš šla domov?« je vprašala Polonca.

»Brat bo poskrbel zame,« je odvrnila Silva. »Tukaj je kuhan in pečen. Verjetno ga imajo za inventar. Kaj pa ti?«

Polonca ni vedela, ali naj ji pove po resnici ali ne. Na posled se je odločila.

»Mare me bo peljal.«

»Mare?! Oho! Bravo, punca! Smo se že zadnjič spravevale, kaj to pomeni, da sta se nekam odpeljala.«

»Eh, saj ni nič. Nisva par ali kaj podobnega. Samo klubska kolega.«

Silva jo je pomenljivo pogledala.

»Pa on to ve? Da sta samo kolega?!«

Prijateljica jo je dregnila s komolcem in se zasmejala. Silva nikoli ni skrivala, da ji je Mare všeč. Toda zavedala se je, da ni v njegovi ligi. Zato pa je toliko bolj privoščila Polonci. Njihovi dekliški družbi bi takšna zveza vsekakor dvignila ugled.

»Polonca!«

Mare je odrinil dva redarja na vratih in stopil proti njej. Bil je izjemno čeden. Na sebi je imel belo srajco s širokimi rokavi, črne gedzbi hlače in črne, do sijaja zloščene čevlje. Lase je imel polne briljantine in počesane nazaj.

»Prišla si!«

Obraz mu je žarel od zadovoljstva.

»Si dvomil?« je vprašala.

Svoje roke je položil v njene dlani in se ji zazrl v oči.

»Malce pa res.«

»No, tukaj sem,« se je nasmehnila.

»Seveda si,« je dejal in jo še vedno nepremično gledal.

Opazila je, kako so se vsi okrog začeli hahljati. Oblila jo je rdečica.

»Tole je moja prijateljica Silva,« je rekla, da bi prekinila zadrego.

Mare ji je segel v roko.

»Pozdravljena, Silva.«

Prijateljici so se zašibila kolena. Zamrmrala je nekaj nerazumljivega.

»Pridita!« jima je velel. Prijel ju je pod roke.

Redarjem na vhodu je dejal: »To sta moji posebni gostji.«

Silaka sta se namuznila. Redkokdaj se je zgodilo, da je Mare koga brez vstopnice spustil v Saloon. Drugi redarji so bili bolj radodarni do svojih znancev, njemu pa je šlo za princip. In za poštenost do delodajalca. Pravzaprav je med redarji in gosti užival velik ugled, ne samo zaradi svojih borbenih spretnosti, ampak tudi zaradi načelnosti.

Oglušujoči hrup in gosti dim sta butnila vanje že pri vratih.

»Danes je malo bolj živahno!« se je zadrhl Mare. »Zaradi Kalembera!«

Polonca je prikimala v znak, da ga je slišala.

Saloon je imel en sam velik prostor. Na levi se je nahajal dolg šank, okrog so se razprostirale mize, na sredini pa se je plesalo. Ko je gostoval kakšen pevec, pevka ali skupina, so postavili majhen leseni oder ob steno, desno od pulta.

Skozi gnečo so se prerinili do šanka.

»Kaj bosta pili?«

Polonca in Silva sta se spogledali.

»Kokakolo,« sta bili složni.

Mare se je nasmehnil. Pomignil je natakarju, ki je pustil ostale goste čakati in se takoj pojavil pri njih.

»Štok kolo!« je naročil.

»Ampak ...« se je uprla Polonca.

»Hej, ne skrbi. Danes jaz pazim nate.«

»Toda jaz ne pijem alkohola.«

»Vse je enkrat prvič. Sicer pa morata nadoknaditi zamujeno. Gosti so že precej zagreti.«

Srednješolci so do zadnjega kotička napolnili prostor. Gneča je bila vsepovsod, okrog šanka, pri mizah, na plesišču. Iz zvočnikov so prihajali zvoki priljubljene pesmi *Waka waka* od Shakire. In vse to je bil zgolj uvod v Kalemberjev koncert.

Natakar jim je prinesel tri štok kole.

»Vili, ti dve imata nocoj pijačo na moj račun,« je rekel Mare.

Natakar si ju je dobro ogledal, da ju ne bi slučajno pozabil. Potem sta z Maretom trčila s pestmi.

»Hvala,« je dejala Polonca.

»Ni zakaj,« je odvrnil. »Samo ne pretiravaj s štokom. Na vsak alkohol spij dve brezalkoholni pijači. Potem se ti ne bo poznalo, boš pa dobre volje.«

»Okej. Hvala za nasvet.«

Polonca tako ali tako ni imela namena pretiravati z alkoholom. Toda vseč ji je bila Maretova skrb. Verjetno je imel veliko izkušenj s pijanimi gosti.

»Polonca, poglej, tam sta Klementina in Anja!« jo je opozorila Silva.

Prijateljici sta jima pomahali iz gruče.

»Grem ju pozdravit,« je rekla Silva. »Ti pa kar ostani!«

Polonca in Mare sta se spogledala in nasmehnila.

»Uvidevna prijateljica,« je pripomnil.

»Takšna je.«

Za trenutek sta obmolknila. Mare jo je opazoval in tega ni skrival. Povešala je pogled h kozarcu.

»Danes si drugačna,« je rekel.

»Kako to misliš?«

»Ne vem pojasniti. Sicer si zmeraj lepa, ampak danes si izjemna.«

»To je zaradi šminke.«

»Ne, ni samo to. Nocoj žariš!«

Zdaj ji je res postalo nerodno. Ali je uganil, kako se počuti v njegovi družbi?

»H-hvala,« je zajecljala.

Iz zagate jo je rešila napoved glavnega dogodka večera.

»Dragi obiskovalci, prihaja težko pričakovani gost, Vlado Kalember!«

Množica je zatulila. Vsi so se zgrnili k odru.

»Najbolje bo, da se pridružim prijateljicam!« mu je zavpila na uho, ker je hrup postal oglušujoč.

Prijel jo je za roko.

»Obljubi mi, da bova kasneje zaplesala.«

Polonca je prikimala. Njegov pogled jo je begal, čeprav ni vedela zakaj.

Na odru se je pojavil Vlado Kalamber. Na sebi je imel črno srajco in črne hlače. Ta hrvaški pevec je zaslovel s skupino Srebrna krila, ki jo je ustanovil leta 1978. S pesmijo *Ciao, amore* je leta 1984 nastopil na evroviziji skupaj z Izoldo Barudžijo. Potem ko je zapustil skupino, je nadaljeval uspešno solo kariero.

Obiskovalci so zavreščali.

Nekdo jo je dregnil s komolcem, ko se je prebijala skozi množico.

»Kaj pa ti tukaj delaš?!«

Maja jo je strupeno gledala. Kot vedno je bila brežhibno urejena, v minici, naličena, z ogrlico in uhani, na visokih petah. Tudi Nika, Laura in Urška so se kot jastrebi ozrle za njo.

Polonca ji ni odgovorila. Urno je nadaljevala svojo pot k prijateljicam.

»Zdravo, mala!«

Klemetina ji je naredila prostor pri odru. Na njej je visel Aleš. Polonco je samo ošinil s pogledom. Anja je bila z Mihom, k Silvi pa se je rinil Leon.

Oh, z dežja pod kap! jo je prešinilo.

Vlado Kalamber je zapel prvo pesem, *Vino na ustnoma*. Množica je ponorela. Slišali so se vzkliki, žvižganje, dvigovali so se kozarci in steklenice za zdravljico. Nato so sledili še ostali hiti, kot *Evo noči, evo ludila, Nek živi ljubav, Volim te do neba, Odkad si otišla* in druge znane pesmi. Polonca je bila navdušena. Končno je lahko videla tega izvrstnega pevca v živo. Njegove pesmi so ji burile domišljijo

in dramile čustva. Kalember je neutrudno prepeval več kot eno uro.

»Draga publiko, sada idem i ja, da malo sperem grlo. Ali nemojte nikuda odlaziti, jer se odmah vraćam!«

Odložil je mikrofon, pomahal ter izginil z odra.

Polonca se je ozrla okrog sebe. Mareta ni bilo nikjer.

»No, kako se ti je zdelo?« jo je vprašala Klemetina.

»Super!« je odvrnila. Še vedno je oprezovala za Maretom.

»V živo je še boljši, kot na CD-ju!« se je oglasila Anja.

Prijateljice so se strinjale.

Aleš, Miha in Leon so odšli po pijačo.

»Slišim, da te je Mare povabil na koncert,« je dejala Klemetina.

Polonca je skomignila z rameni.

Ko bi le prišel pome, je pomislila.

Toda Mareta ni bilo od nikoder. Čez petnajst minut so se vrnil Aleš, Miha in Leon ter prinesli sok z vodko. Polonci pijača ni niti malo dišala, ampak je ni upala zavrniti, ker je imela s temi fanti preveč napete odnose. Postrani so jo gledali zaradi Mareta. Imeli so jo za njegovo prijateljico in klubsko zaveznico. Batin, ki so jih dobili pred gimnazijo, še niso pozabili. Polonca se jih je izogibala v velikem loku. Toda ker sta Aleš in Miha hodila s Klemetino in Anjo, je bilo to težko izvedljivo.

Minila je še ena ura. Mare je ni poiskal, pa tudi Kalember se ni vrnil na oder, čeprav je obljubil.

Gostje niso niti opazili, da je pevec predolgo odsoten. Zabava se je nadaljevala, noč je bila še mlada. Kdor se ni veselil, si je bil sam kriv. Na plesišču so se fantje in dekleta zvijali v ritmu disko hitov.

»Hej, zakaj se nam ne pridružiš?!« jo je vprašal pijani Aleš.

Polonca je sedela na robu mize zraven plesišča, na kate-

rem so plesale njene prijateljice z Alešem, Mihom in Leonom.

»Pusti jo na miru!« mu je velela Klemetina.

Toda Klemetina ni imela Aleša več v oblasti. Pravzaprav se niti vinjeni strojnik ni imel v oblasti. Zavladal mu je kralj alkohol, ki je iz njega izvil najslabše.

»Ne, ona misli, da je nekaj več od nas. Ji že pokažem!« je zarenčal Aleš. »Dovolj imam njene nadutosti!«

Stopil je k nič hudega sluteči Polonci. Grobo jo je povlekel k sebi in si jo zavihtel čez ramo. Zatulil je kot najhujši divjak iz savane. Nato je s Polonco stekel čez plesišče proti izhodu.

»Aleš! Aleš! Ustavi se!« se je za njim drla Klemetina.

Anja, Silva, Miha in Leon so jim sledili.

Aleš je z oprtano Polonco planil mimo redarjev na vratih. Presenečeno so gledali za skupino, ki se je prebila ven.

»Aleš, ali si čisto znorel! Takoj jo spusti na tla!« je kričala Klemetina.

Toda pijani fant je rjovel od besa. Verjetno je sploh ni slišal.

Pred Saloomom so se zadrževale manjše skupine obiskovalcev. Eni so prišli na zrak, drugi na čik, tretji izpraznit mehur za stavbo. Začudeno so se obračali za Alešem, ki je nesel Polonco kot vrečo krompirja.

Ustavil se je pred velikim zelenim kontejnerjem, kamor so odlagali smeti.

»Stoj, Aleš, pri priči!« je vztrajala Klemetina.

Nasilnež je odsunil pokrov smetnjaka, dvignil Polonco in jo na glavo zabrisal v odprtino.

»Ha ha, tu je tvoje mesto! Zdaj ne boš več vihala nosu! Zdaj boš smrdela in bodo drugi vihali nos nad tabo!«

Klemetina ga je sunila v prsi.

»Kaj je narobe s tabo?!« je zavpila. »To je moja najboljša prijateljica!«

Aleš ji je prisolil klofuto, da jo je vrglo po tleh.

»Še tebi bom pokazal, kje ti je mesto, babnica zmešana!
Dovolj imam tvoje komande!«

Razgrajac je povsem izgubil kontrolo nad sabo. Hotel je brcniti Klemetino v trebuh.

Tik preden je zadal udarec, je na ramenih začutil roko, ki ga je potegnila nazaj. Opotekel se je kot lutka in telebnil na hrbet.

»Ti!« je zarjovel, ko je videl, kdo ga je ustavil.

Pred njim je stal Mare.

»Danes bova poračunala enkrat za vselej!« mu je zagrozil Aleš.

Če ne bi bil pijan, bi opazil nevarni lesket v Maretovih očeh, ki še vedno ni spregovoril niti besede.

Aleš je počasi vstal in preklinjal. Še preden se je dvignil do konca, je bil Mare že ob njem. Zgrabil ga je za ovratnik. S kolenom ga je z vso močjo sunil v trebuh, da je zlezl v dve gubi.

»Baraba pijana!« je vzkliknil Mare.

Alešu je pomagal, da se je vzravnal. Nato ga je začel klofutati, da je nasilnežu letela glava z leve na desno in nazaj.

»Zadnjič si dvignil roko nad žensko!«

Mare se je tresel od besa. Nikoli ga še nihče ni videl tako razburjenega.

Polonca je zlezla iz smetnjaka. Bila je umazana in odrgnjena, vendar ni bila resneje poškodovana.

Mare je s pestjo sunil Aleša v pleksus. Pijanec se je sedel kot prazna vreča.

»Nikoli več te nočem videti v Saloonu!«

Mare ga je zgrabil za lase in mu dvignil glavo.

»Si me razumel?! Da se nikoli več ne prikažeš v Saloonu!«

»Pazi!« se je zadrl eden od redarjev.

Leon je razbil steklenico in planil proti Maretu, ki mu je kazal hrbet. Vsem je zastal dih. Čeprav je bil Mare izurjen karateist in borec, se temu nepričakovanemu, zahrbtnemu napadu nikakor ni mogel izogniti. Tudi trije redarji so stali predaleč, da bi lahko pravočasno posredovali. Maretu ni bilo pomoči. Nevarno steklo ga bo vsak čas poškodovalo. In če bi na sebi imel vsaj usnjeno jakno, bi bil nekoliko zaščiten. Tako pa je imel oblečeno samo srajco, ki ga ni mogla zavarovati.

Prisotni so onemeli v grozi.

Nato je zamolklo počilo.

Toda namesto, da bi se zvrnil Mare, je padel Leon, in to kot pokošen.

Mladi, ki so bili priča dogodku, so potrebovali nekaj trenutkov, da so se zavedli, kaj se je v resnici zgodilo.

Polonca je s krožno brco *mavaši geri* v glavo ustavila Leonov napad. Podlež je nepremično obležal na tleh.

Mare se je obrnil k Polonci in jo hvaležno pogledal.

»Si v redu?« je vprašal.

Bila je v šoku, zato je samo prikimala.

Redarji so poskrbeli za Aleša in Leona. Miha se ves čas ni upal niti premakniti. Svoja pajdaša je gladko pustil na cedilu.

Klementina, Anja in Silva so obstopile Polonco.

»Mala, strašno mi je žal,« je rekla Klementina. »Oprosti!«

Polonca je odkimala.

»Saj nisi ti nič kriva.«

»S tem kretenom sem definitivno zaključila!« je bila odločna Klementina. »To bi morala že davno narediti.«

Polonca je v gruči radovednežev, ki so pridrveli opazovat dogodek, zagledala Majo. Klubska kolegica je bila namrščena. Plavolaski niti malo ni bilo všeč, da je Polonca požela tolikšno pozornost.

Pristopil je Mare ter jo objel čez ramena.

»Greva noter?« je vprašal.

»Ne,« je zašepetala. »Odpelji me domov.«

Rekel ji je, da se takoj vrne, samo kolegom pove, da ga ne bo več nazaj.

Polonca se je poslovila od prijateljic.

Hip zatem sta s kawasakijem že hitela po cesti. Kmalu sta zapustila Ptuj. Polonca se je tesno privila k Maretu in naslonila glavo nanj. Kraji so se zvrstili z neverjetno hitrostjo. Podvinci, Pacinje, Gabrnik, Vitomarci in že sta bila v zadnjem hribu. Spotoma mu je kazala, kam mora peljati.

Pred hišo je razjahala motor. Podala mu je čelado.

»Zelo žal mi je za vse, kar se je danes zgodilo,« je dejal.

»Tega nihče ni mogel predvideti,« je odvrnila.

»Ne, moral bi biti ves čas ob tebi! Niti za trenutek te ne bi smel pustiti same!« se je jezil nase. »Hotel sem, da bi bil to tvoj nepozabni večer.«

Ker ni nič rekla, je nadaljeval.

»Verjetno se sprašuješ, kje sem tičal?«

Da, natanko to jo je zanimalo.

»V resnici je zelo trapasto. Šef je imel težave s Kalemberjem, oziroma z njegovim menedžerjem, in je hotel, da sem ves čas z njim. Pevcu je obljubil, da mu bo vnaprej plačal. Toda ker naša računovodkinja ni nakazala denarja, menedžer ni dovolil Vladu na oder. Šef ga je končno pregovoril za prvi nastop in obljubil denar na roko. Nato je klical svojega brata in razne znance, da bi mu kdo prinesel gotovino. In kot se v podobnih situacijah dogaja, pomoči ni dobil od nikogar. Nazadnje je rekel meni, naj se odpeljem na bankomat po keš. Cela kolobocija je trajal in trajala, jaz pa sem zamujal večer s tabo.«

Polonci se je vrtelo od vsega, kar je doživela in slišala.

»Mi oprostiš?«

Proseče jo je gledal.

»Kako naj to popravim?« jo je vprašal.

Povesila je glavo. Ni imela moči, da bi mu povedala, da sploh ni jezna nanj. Edini krivec za uničen večer je bil pijani Aleš.

»In ravno danes je moralo iti vse po zlu, ko sem ti hotel nekaj povedati.«

Prijel jo je za brado, jo privzdignil in se ji zazrl v oči.

»Polonca, všeč si mi od prvega trenutka, ko sem te zagledal. Prirasla si mi k srcu in zdaj si noter in nočem te več izpustiti. Rad bi, da si moja punca.«

Nežno jo je poljubil na ustnice.

»Ali hočeš biti moja punca?«

Oči so se ji zasolzile. To je bilo enostavno preveč. Stekla je proti hiši.

»Polonca!« je zaklical za njo, vendar se ni obrnila.

15.

V Oplotnici je bil v soboto, 29. novembra, turnir karateja pod naslovom *Odrpto prvenstvo Štajerske*. Prireditelj ni sodila v rang velikih tekmovanj. Od 86 društev, članov Karate zveze Slovenije, se ga je udeležilo samo 16 klubov. Tudi po moči in konkurenci ni spadal v vrh slovenskega karateja. Namenjen je bil predvsem novincem, ki so si prišli nabirat izkušnje, veteranom, ki so še vedno čutili željo po tekmovanjih, in tistim tekmovalcem, ki so želeli preveriti svojo formo.

Iz Akademije bojevnih veščin Ptuj se je turnirja udeležilo sedem tekmovalcev. Med njimi je bila tudi Polonca. Končno je dočkala trenutek, ko bo doživela svoj ognjeni krst. Bila je vsa na trnih. V tolažbo ji je bilo dejstvo, da jih spremlja trener Robert Resnik. On ji bo že znal pravilno svetovati in jo spodbujati. Nekoliko si je oddahnila tudi ob misli, da zraven ni bilo Mareta. Od prejšnjega vikenda se ga je izogibala tako na treningih, kot v šoli. Mare je to opazil in ni silil vanjo. Enkrat ji je samo mimogrede rekel, da upa, da bosta še naprej ostala prijatelja, če že noče biti njegova punca. Toda Polonca v resnici ni imela odgovora zanj. Njena čustva so bila zmedena. Mare ji je bil silno všeč, to je že držalo. In če bi bila par, bi ji zavidala vsa šola. Ampak do sedaj o Maretu sploh ni razmišljala na takšen način. Niti

sanjati si ni drznila, da bi takšen frajer hotel biti njen fant. Pa incident v Saloonu! Do sedaj so jo zanimale samo borične veščine, za nič drugega ni imela časa. Mare ji je bil pri tem v veliko pomoč in njun odnos je odlično deloval. Zakaj je moral vse pokvariti?! In s prijateljicami se je spet tesneje povezala. Klementina je šla narazen z Alešem, Anja je pustila Miho. Zdaj so znova skupaj dežurale vsak odmor na balkonu. In če bi začela hoditi z Maretom, bi ji Maja in njene kolegice zagrenile življenje na vsakem koraku. No, kakor da ji ga že sedaj niso! To se res ne bi spremenilo. Mare bi jo kvečjemu še bolj zaščitil.

Oh, presneto! Vse je neskončno zapleteno! je pomislila. *Tekmovanje! Zato sem tukaj. Mare bo moral počakati.*

In kje je bil Mare? Kot član slovenske reprezentance je z Majo, Niko, Lauro, Urško ter dvema drugima Ptujčanoma odšel v Graz na mednarodni turnir. Tam so se srečali *best of the best*.

No, tudi tja bom še prišla! je sklenila Polonca. *Ampak najprej Oplotnica!*

Na tekmovanju se je pomerilo 62 karateistov in karateistk v kadetski, mladinski in članski konkurenci, in sicer v borbah in katah. Resnik je prijavil Polonco v srednjo in absolutno kategorijo. V primeru porazov bo imela vsaj dva nastopa na tatamiju.

Dopoldan se je odvijalo tekmovanje v katah. Kljub temu da so bile borbe na vrsti šele popoldan, so vsi prispeli zjutraj na prijave. Polonci so bile kate sicer vseč, ampak borbe so ji bile ljubše. Zato se je nekoliko dolgočasila. Štirje Ptujčani so tekmovali v katah. Ko so bili na vrsti, jih je šla vzpodbujati. Kataši so se pomerili v parih na izpadanje. Najprej je nastopil en tekmovalec, ki je prikazal kato, nato pa še drugi. Sledila je sodniška odločitev z dvigom zastavic. Zmagovalec je šel v naslednji dvoboj. Po sistemu izpadanja se je prebijal do finala. Ptujčanom v katah ni šlo najbolje.

Od štirih je samo eden osvojil medaljo, in sicer med kadeti za drugo mesto. Sicer pa je bila cela ptujska ekipa sestavljena iz samih novincev.

Opoldan so prekinili tekmovanje in šli na pico. Deževni dan je vse ovil s sivim razpoloženjem in melanholijo. Polonci hrana, ki jo je običajno oboževala, ni šla v tek. Preveč jo je zvijalo v trebuhu. Trema! Neučakanost! In velika želja, da se končno dokaže na borišču. Resnik je opazil njeno stisko in ji dejal, da bo vse v redu. Naj se samo sprosti in dovoli stvarjem, da se zgodijo. Povedal jim je nekaj anekdot s tekmovanj, smešnih in zabavnih, vendar poučnih. Bil je izvrsten pedagog, ki je odlično poznal mladostnike. Natančno je vedel, kaj potrebujejo. Znal je bil strog in zahteven, znal pa jim je vlititi tudi samozavest in odločnost.

Ob tretji uri popoldan so se vrnili v telovadnico osnovne šole Pohorskega bataljona. Tekmovalci v borbah so morali na tehtanje. Polonca je s svojimi 57 kg brez težav potrdila, da sodi v srednjo kategorijo.

V telovadnici se je napotila k steni, na kateri so visele tekmovalne liste. V njeni kategoriji so bile samo štiri tekmovalke.

Super! se je razveselila. *Če zmagam v prvi borbi, sem že v finalu.*

Tekmovalci so po položaju svojega imena vedeli, katero barvo zastopajo v boju. Če je bilo njihovo ime v dvoboju zapisano na prvem mestu, so predstavljali *aka* ali rdečega borca. Zavezali so si rdeči pas, nadeli rdeče zaščitne rokavice in ščitnike za nart. Če se je njihovo ime nahajalo na drugem mestu, so nosili modre barve.

Polonca je bila v prvem boju modra tekmovalka.

V absolutni kategoriji, kjer ni bilo težnostnih omejitev, je bilo prijavljenih sedem tekmovalk. Polonca je bila prvi krog prosta. Torej se je ponovila enaka situacija. V primeru, da dobi prvi boj, ji je bil finale zagotovljen.

Tekmovalne skupine fantov so bile bolj množične. Pri njih je bilo večje število nastopajočih, saj se je s karatejem ukvarjalo več fantov kot deklet.

Polonca je za nasprotnico najprej dobila Tejo Damjanič iz Slovenske Bistrice. Teji se je poznalo, da je neizkušena tekmovalka. Povrhu pa jo je bilo še strah. Toda tudi takšni nasprotniki so lahko nevarni, ker so nepredvidljivi. Na srečo je Teja čisto zmrznila. Sploh ni reagirala. Polonca je ves čas napadala in pritiskala nanjo. Ob koncu je bil rezultat 4 : 0.

»Bravo!« ji je čestital sensej. »Bila si neustavljiva!«

»Nasprotnica mi je olajšala delo.«

»Zato pa bo tvoja naslednja borba toliko težja. Pomerila se boš s Saro Vidmar iz Maribora. Sara je veteranka. Sicer je iz forme in tudi nastopala je bolj malo, ampak vseeno ne bo lahek zalogaj.«

Polonca je prikimala in si zamenjala pas.

»Ne skrbi,« jo je bodril trener. »Ti to zmoreš!«

Sara je bila čisto druga zgodba od Teje. Že na začetku je ostro napadla s kombinacijo treh ročnih udarcev. Polonca se je komaj ubranila. Potem je Mariborčanka ves čas silila v nasprotnico in jo nenehno napadala. Sara se je pogosto tako silovito zagnala vanjo, da ji je prišla preblizu za učinkovit udarec. Takrat sta se zgrabili, poskusili zrušiti druga drugo in nekajkrat skupaj padli na tla. Polonca je slišala, kako ji trener nekaj govori, toda v žaru borbe sploh ni razumela njegovih navodil. Jezila se je nase, ker ni znala odreagirati na Sarine napade. Vedela je, kaj bi morala narediti, vendar je telo ni ubogalo.

Po še enem trdem padcu, je s kotičkom očesa opazila, kako ji sensej kaže, naj preprosto iztegne roko za udarec.

Pred iztekom boja je bil rezultat še vedno 0 : 0.

Takoj, ko je sodnik dal povelje za nadaljevanje borbe, je Sara navalila. Tokrat se Polonca ni umaknila, niti ni posku-

šala eskivirati udarce. Sklonila se je naprej in izvedla *džako zuki* v napadalkin trebuh.

Sodniki so dvignili rdeče zastavice.

Polonca je dobila točko in zmagala.

»Super!«

Trener jo je dvignil v zrak, klubski kolegi pa so jo obstopili in ji čestitali. Osvojila je svojo prvo zlato medaljo! Tega sploh ni mogla dojeti. Ampak končno se je zgodilo! Sanje so se ji uresničile.

»Zdaj pa zmagaj še v absolutni!« ji je velel sensej.

Hip zatem je že stala na borišču v novi preizkušnji.

V drugem krogu bojev absolutne kategorije se je srečala z Marijo Potnik iz karate kluba Pesnica. Marija je bila majhna, a hitra tekmovalka. Polonca jo je neusmiljeno preganjala po tatamiju, vendar jo je komaj dohajala. Izmenjevali sta si veliko udarcev, toda sodniki niso dvigovali zastavic.

Kaj je narobe? se je spraševala Polonca. *Zakaj mi ne dajo točke?*

Časomerilec je oznanil konec borbe.

Glavni sodnik je stopil iz borišča ter vzkliknil: »*Hantej!*«

To je pomenilo, da bodo zaradi neodločenega rezultata o zmagovalki odločali sodniki z glasovanjem. Z dvetonskim žvižgom piščalke je glavni sodnik pozval stranske, da se izjasnijo. V zraku so zaplapolale rdeče zastavice. Tudi glavni sodnik je dvignil roko na njeno stran. Torej je zmagala s soglasno odločitvijo. Nato je glavni sodnik spet stopil na tatami in razglasil Polonco za zmagovalko.

»Zakaj nisem dobila nič točk med borbo?« je po nastopu razburjena spraševala trenerja.

»Sodniki za uspešno akcijo štejejo, če je izpolnjenih šest kriterijev: dobra tehnika, športa drža, energična izvedba, zavest ali *zanšjin*, pravočasnost in pravilna oddaljenost. Tvoje tehnike niso bile dovolj čiste in velikokrat ni bilo

zanšina.«

»Kaj je zanšin?«

»To je stanje borbene pozornosti, koncentracije. Gre za stalno napetost, ki jo tekmovalec ohrani tudi po izvedeni akciji. Pri tem se zaveda možnosti nasprotnikovega protinapada. Ves čas mora biti z obrazom obrnjen proti nasprotniku in ga spremljati. Med izvajanjem tehnike ne sme obračati glave vstran.«

»Zakaj so sodniki meni dosodili zmago?«

»Ko odločajo pri nerešenem izidu, sodniki upoštevajo tri kriterije. Prvič, športni stav oziroma odnos, borbeni duh in moč, ki jo prikaže tekmovalec. Drugič, superiornost prikazane tehnike in taktike. Tretjič, večja spodbuda tekmovalca v večini akcij. Ti si zmagala zato, ker si prikazala več borbenega duha in si bila aktivnejša.«

Polonca je premlevala sensejeve besede.

»Pusti zdaj vse to in se osredotoči na finale!« ji je ukazal Resnik. »Danes lahko osvojiš še eno zlato odličje. Pojdi po njega!«

»Hus!« je odvrnila Polonca.

V zadnji borbi se je srečala z Irmo Velikonja iz Celja. Irma je bila prekaljena borka, ki je okrevala po poškodbi. Ni še bila toliko fit, da bi se spustila v ostre boje, ki so se odvijali v Grazu. Zato jo je trener raje pripeljal v Oplotnico.

Celjanka ni brezglavo napadla. Približevala se je nasprotnici in jo preučevala. Ja, šlo je za izkušeno tekmovalko. Njena prednost je bila ta, da je bila večja, močnejša od Polonce in je prihajala iz težke kategorije. Ko je navalila na Ptujčanko, jo je preganjala tako dolgo, da jo je prisilila v prestop iz borišča. Polonca se ji je upirala, koliko se je lahko, toda ni bila dovolj hitra. Na koncu je izgubila z 2 : 0. Izkušnje so prevladale nad srčnostjo.

Kljub temu je bil trener zadovoljen.

»Dala si vse od sebe,« ji je rekel. »Zame si zmagovalka!

In tudi ti bi se morala tako počutiti. Osvojila si zlato in srebrno medaljo. Za prvo tekmovalje si več skoraj ne bi mogla želeti. In od naših si se danes najbolje odrezala.«

Polonca se je zadihana nasmehnila. Sensej je imel prav. Zasluži si čestitke.

Ko je tega večera dvakrat stopila na stopničko po medaljo, je kar žarela.

Kako bo Matika ponosna! je pomislila.

Navdali so jo čudoviti občutki zmagoslavja.

Škoda, da me Mare ne vidi, jo je prešinilo. Ampak mu bo že v klubu pokazala medalje.

Na poti domov, ko so se peljali v Resnikovem audiju, je še vedno imela odličja okrog vratu. Skrivaj se jih je dotikala.

»Sensej, zakaj med borbo nisem slišala, kaj mi govorite?« je vprašala. »In telo me sploh ni ubogalo, čeprav sem vedela, kaj moram storiti.«

»Ha ha, ti si neverjetna!« se je zasmel trener. »Vse bi se rada naučila na eni tekmi.«

»Res je,« se je strinjal Dejan, klubski kolega, ki je zadaj sedel zraven nje. »Polonca razmišlja samo o zmagi.«

»Takšen je bil Jošinau Nanbu v mladih letih,« je dejal sensej. »Bil je učenec Čodžiro Tanija, mojstra *šito-rju* šole karateja. Učitelj ga je poslal v Francijo, da bi širil večšino 'prazne roke'. Nanbu je kasneje oblikoval svojo šolo, ki jo je imenoval *sankukai*. No, hotel sem povedati tole. Ko je Nanbu še tekmoval, je bil naravnost obseden z zmago. S seboj je nosil nož *tanto*, s katerim bi si v primeru poraza nemudoma razparal trebuh. Med samuraji je bilo to dejanje znano kot *harakiri*, ritualni samomor. Zato je bilo vsako tekmovalje zanj borba na življenje in smrt. Vanjo je vlagal vse svoje moči in sposobnosti. Med bojem je razmišljal celo o takšnih podrobnostih, kako naj se postavi, da bi sodniki bolje videli njegove tehnike. Kajti alternativa je bila smrt.«

»Ja, to je naša Polonca,« je pripomnil Dejan.

Vsi so se zasmeli.

»Ali je kdaj izgubil?« je zanimalo Polonco.

»Nikoli! Bil je prvak japonskega univerzitetnega prvenstva in številnih mednarodnih tekem. Svetovnih prvenstev tedaj še niso organizirali. Zgodilo pa se je nekaj drugega. Čez čas je obrnil hrbet trdemu pristopu v karateju in oblikoval mehko, notranjo šolo, ki temelji na krožnih gibih in taj čiju. Imenuje se *nanbudo*. Zraven *šotokaja* Šigeru Egami je to najbolj znana mehka šola karateja.«

Polonca ni bila polna samo vtisov s tekmovanja, ampak tudi tega, kar je povedal Resnik.

»Sensej, redno vadim taj či in čutim tudi nekaj energije,« je dejala Polonca, »kljub temu pa me telo še vedno ne uboga. Moj tajming je prepočasen. Ne reagiram dovolj hitro.«

»Tajming se ti bo razvil sčasoma in z izkušnjami, s tekmovanji.«

»Ali lahko naredim kaj, da pospešim zadevo?«

Sensej je nekaj trenutkov molčal, nato pa spregovoril.

»Ko boš zagospodarila svojemu umu, boš imela popolno kontrolo nad sabo. Takrat boš nepremagljiva.«

»Kako to dosežem?«

»Tako da nehaš misliti.«

»Kaj?! Ali je to sploh možno?«

»Da, z meditacijo, z *zenom*.«

»Zakaj je pomembno, da nehamo misliti?«

»Misli hromijo naše reflekse. Ko se bojimo, otrpnemo. Če nas je strah, se prav tako ne moremo premakniti ali pa brezglavo zbežljamo. V jezi smo preveč aktivni, razdirali, ne sledimo naravnemu toku. Ko izpraznimo svoj um, telo doseže stopnjo optimalne odzivnosti. To je kvaliteta največjih šampionov in mojstrov.«

Polonca je tuhtala.

»Sensej, ali me lahko naučite zena?« je vprašala čez čas.

Resnik se je nasmehnil.

16.

Polonco so bolele mišice. Še včeraj je bila na tekmo-
vanju, danes pa je že sedela nasproti senseja. Ni mogla ver-
jeti, da je tako hitro pristal, da jo začne poučevati zen in
meditacijo.

Sedela sta v položaju *seiza no kamae*, s spodvitimi no-
gami. To je bil japonski tradicionalni način sedenja. Sredi
telovadnice sta postavila nekaj blazin.

»Zen je japonska beseda za kitajski izraz *dzjen* ali bolj
znano mandarinsko besedo *čan*, ki izvira iz sanskrtskega iz-
raza *džana*, kar lahko prevedemo kot '*absorbirati*' ali '*medi-
tativno stanje*',« je začel Resnik. »Zen je bolj filozofska kot
religiozna smer. Nastal je iz *mahajana budizma* v Indiji, od
koder je bil prenesen na Kitajsko ter se razširil v Vietnam,
Korejo in Japonsko. Za njegovega utemeljitelja velja Bodi-
darma.«

Polonca je zavzeto poslušala.

»Izvor zena je povezan z Budo in njegovo *cvetlično pri-
digo*. Nekega dne je Buda okrog sebe zbral učence. Ker je
dolgo molčal, so mislili, da je zaspal ali da je bolan. Potem
je dvignil roko, v kateri je držal cvet. Učenci so začeli na
glas ugibati, kaj to pomeni. Edino Mahakasjapa je molčal in
se nasmehnil. Buda je potrdil, da je samo on prejel posebno,
neizrekljivo razumevanje cveta. To spoznanje, ta modrost

se imenuje *darma* in ne temelji na besedah ali črkah, ampak na neposrednem izkustvu, na posebnem prenosu znanja onstran svetih spisov. To je bil Budin skrivni *ezoterični* nauk za *notranji* krog učencev, medtem ko je množice učil *zunanj* ali *eksoterični* nauk, ki je splošno znan.«

Resnik je pred sebe postavil belo keramično skodelico. Napolnil jo je z vodo. Vanjo je položil lotosov cvet ter povedal Polonci, da je takšen cvet uporabil Buda v svoji pridigi.

»Začetnik zena je južnoindijski palavski princ Bodidarma, ki je živel v 6. stoletju. Pri Kitajcih je znan kot Ta Mo, pri Japoncih pa kot Daruma Taiši. Bodidarma je obenem oče borilnih veščin. Rodil se je kot tretji sin kralja Sugande. Njegovo pravo ime je bilo Boditara. Tako kot princ Sidarta Gautama se je odrekel razkošnemu življenju, da bi postal Buda, '*razsvetljeni*'. Pod vplivom učitelja Parjnatara se je prelevil v meniha Bodidarmo. Legenda pripoveduje, da je v neki jami več desetletij strmel v stensko sliko in meditiral. Postal je 28. patriarh, naslednik ezoteričnega Budovega nauka.«

Polonca je začutila mravljinca v nogah. Čeprav so na treningih sedeli v seizi, še posebej pri aikidu, ko je sensej kazal tehnike, tega nikoli niso dolgo počeli.

»Bodidarma je zapustil Indijo in čez tri leta prispel na Kitajsko. Na povabilo cesarja Vu Tija je obiskal dvor. Tam je kmalu zaradi ljubosumnosti cesarjevih najožjih sodelavcev postal nezaželen. Pot ga je nato zanesla v kitajsko provinco Honan, kjer se je ustavil v samostanu Šaolin. Redovnike je navdušil za pristop k duhovnosti, ki je postal znan kot čan, ali kasneje zen. Za lažje prakticiranje dolgotrajnih sedečih meditacij je uvedel telesno vadbo, iz katere je nastala borilna veščina znana kot *kung fu*«.

Sensej je opazil, kako nelagodno je postalo Polonci vztrajati v seizi.

»V času dinastije Tang, med 7. in 9. stoletjem, je nastalo *Pet hiš zena*. To so bile šole oziroma smeri, ki so nosile imena po svojih učiteljih. V času dinastije Sung, med 10. in 13. stoletjem, je na Kitajskem nastalo več šol zena. Najpomembnejše so bile *Severna in Južna šola* ter *Šola bivolje glave*. Razlikovale so se bolj po metodološki kot po filozofski plati. Iz Kitajske se je zen razširil v sosednje dežele.«

Resnik se je usmilit Polonce in ji dejal, da lahko spremeni sedeči položaj. Iz seize se je premaknila v jogijski položaj lotosa s prekrizanimi nogami, ki so mu Japonci rekli *fudoza no kamae*.

»Zen se je kot samostojna oblika na Japonskem pojavil v 12. stoletju v obdobju Kamakura. Menih Esai je odpotoval na Kitajsko, kjer je osvojil šolo *lindži*, ki izvira iz časa dinastije Tang. Po vrnitvi domov je lindži dobil japonsko ime *rinzai*, ki je danes ena od treh najbolj znanih šol zena. Esaijev mlajši sodobnik Dogen je prav tako odšel na Kitajsko. Tam je postal učenec mojstra Tijantonga Rudžinga. Ko se je vrnil na Japonsko, je ustanovil drugo najpomembnejšo šolo zena, *soto*. Učenje sekte rinzai je temeljilo na *koanih*, sekte soto pa na meditaciji. To ti bom razložil malo kasneje. Tretja najpomembnejša šola pa se imenuje *obaku*. V 17. stoletju jo je ustanovil kitajski menih Ingen, ki je sledil sek-ti lindži, kitajski različici rinazaija. Po padcu dinastije Ming je Ingen zapustil Kitajsko in goro Obaku, ki je bila njegov dom ter se nastanil v Japonski.«

Polonce je bilo zdaj veliko lažje, ko je lahko svobodno zamenjevala sedeče položaje.

»Torej, kaj je zen?«

Sensejevo vprašanje je bilo retorično.

»Definicija zena ne obstaja, čeprav so jo številni misleci poskušali ubesediti. Ko so *rošija*, učitelja, vprašali, kaj je smisel zena, je odvrnil: 'Tukaj raste visoki bambus, tam pa nizki bambus.' Ha ha! To ti nič ne pove, kajne? Ampak

vseeno, takšni so odgovori zenovskih učiteljev.«

Všeč ji je bil sensejev smeh. Deloval je sproščeno, pristno.

»Metodiko zena tvorita *zazen* in *sanzen*. Prvi je meditacija, katere namen je umiritev uma in spoznanje duha. Sanzen pa je pogovor z učiteljem, ki učencu zastavlja *koane*, težko rešljiva, dvoumna vprašanja, ki imajo za cilj preseči logični, analitični um oziroma način razmišljanja, delovanja. Cilj zena je doseči *satori* ali razsvetljenje, preseči ozke okvire materialnega sveta in se potopiti v duhovni svet.«

Učitelj se še vedno ni premaknil v seizi. Polonca se je spraševala, kako mu to uspeva.

»Zen uči, da imajo vsa bitja Budovo, *božansko naravo*, ter univerzalno, prirojeno modrost in vrline. Namen zena je s pomočjo meditacije izkusiti to božanskost v sebi. Zen se ne zanaša na verska besedila in razprave o metafizičnih vprašanjih, temveč meni, da te stvari posameznika zavajajo, da išče zunanje odgovore, namesto da bi se osredotočil na svojo notranjo duhovno naravo.«

Sensej se je zazrl v lotosov cvet na gladini vode.

»Koani ali '*ljudske prilike*' so paradoksalni, na videz nesmiselni *dvogovori*. Pomembne pa so tudi anekdote, zenovske zgodbe, ki vsebujejo modrost slavnih učiteljev zena. Koani predstavljajo trenutek, oziroma kraj, čas in dogodek, ko se razkrije resnica. Njihov namen je razbiti ustaljene miselne vzorce in preseči običajno logiko, s katero dojemamo svet okoli nas. Služijo tudi za preverjanje napredka v zenu.«

Iz kupa knjig, ki ga je imel Resnik zloženega zraven sebe, je vzel v roke prvo knjigo. Na črnih, trdih platnicah je pisalo *Vrata brez vrat*. Podal jo je Polonci.

»To je najpomembnejša zbirka koanov z naslovom *Mumonkan*. Nastala je na Kitajskem leta 1229. Napisal jo je Mumon Ekai. Na začetku knjige je eden največjih koanov zena, *Džošujev pes*. Učenec vpraša kitajskega mojstra Džo-

šuja: 'Ali ima pes naravo Bude?' Mojster odvrne: 'Ne!' Učiteljev odgovor je bil skregan s tradicijo zenovskega nauka, po katerem imajo vsa bitja Budovo naravo. Džošu je zaveštno podal napačen odgovor, ker je želel učenca popeljati na višji nivo od ustaljenega mišljenja. Mumonov komentar se glasi, da smo takoj, ko začnemo razmišljati z 'da' ali 'ne', v zmoti. Zaključek je Sokratova misel, ki pravi: 'Vem, da nič ne vem.' Ko praktikant zena izklopi misli in um, stopi skozi 'vrata brez vrat'.«

Polonca je listala po knjigi.

»Drugi pomemben koan je Hakuinov, v katerem učitelj vpraša učenca, kaj je zvok ploskanja ene dlani? S tem koanom so se ubadale generacije menihov. Bi mogoče ti znala odgovoriti?«

Nemo je odkimala.

»Na to vprašanje ni možno odgovoriti z besedo, kajti odgovor je tišina. Zen se začne z molkom in konča s tišino.«

Resnik ji je izročil drugo knjigo.

»Dogen Zendži, utemeljitelj japonske šole soto, je avtor tega izjemnega besedila, ki nosi naslov *Šobogeno* ali *Oko in zakladnica prave postave*. Tekst je dokaj zahteven, vendar se ga spleča prebrati, saj obravnava številne poglobljene teme zena.«

Sensej je segel po tretji knjigi.

»To pa je moj najljubši tekst o zenu, *Hsing Hsing Ming* ali *Knjiga o niču*. Gre za Ošojev komentar na Sosanov spis, ki je eno prvih zenovskih besedil. Izvorno je Sosanovo besedilo podano kot kratka pesnitev. Izraža globoko modrost razsvetljenega mojstra in že stoletja navdihuje na tisoče iskancev po celem svetu. O njem so napisane številne knjige. Ošo je rekel: ' Sosan je človek moči, človek, ki je spoznal. In ko nekaj reče, prenese to nekaj iz neznanega v svet znanega. Z njim vstopi svetost, žarek luči v temo tvojega uma.'

Sosan je bil tretji patriarh zena na Kitajskem in je živel v 6. stoletju. Zbolel je za gobavostjo. Ko mu je bilo štirideset let, je spoznal zenovskega mojstra Huika. Želel je postati njegov učenec. Huika ga je vprašal, kaj bi lahko tako bolan človek od njega pričakoval. Sosan je odgovoril, da je bolno njegovo telo in da se srce – um bolnega človeka ne razlikujeta od srca – uma zdravega človeka. To je naredilo močan vtis na Huika. Sprejel ga je za učenca. Dal mu je ime Sengcan ali *Dragulj verske skupnosti*. Po nekaj letih učenja je Sosan dosegel razsvetljenje ter sčasoma spontano ozdravel. Po legendi je prosil Huika, naj ga očisti njegovih grehov. Huika mu je dejal, naj mu pokaže svoje grehe. Sosan se je zamislil, potem pa rekel, da jih ne najde. Huika je odvrnil, da mu jih je torej že očistil. V tem trenutku se je Sosan razsvetlil. S celim bitjem je spoznal, da je njegova grešnost iluzija, tako kot je iluzija njegov ego.

Ošo, eden največjih duhovnih učiteljev 20. stoletja, je svojo pot začel kot profesor filozofije. V Indiji si je ustvaril sloves pod imenom Bagavan Šri Rajniš. V ZDA je odprl *ašram*, v katerem so se zbirali njegovi privrženci s celega sveta, znani kot *sanjasti*. Ker je nepopustljivo kritiziral verske in politične institucije, je bil izgnan iz Amerike in nobena država na svetu mu ni hotela dati azila. Še Indija ga je komaj sprejela nazaj. Na stara leta se je navdušil nad zenom in prevzel ime Ošo ali '*novi človek*'. Mnogi so ga imeli za težko pričakovanega *Učitelja nove dobe*, saj ustreza vsem osmim Nostradamusovim ključem za identifikacijo Mesije. Njegov komentar Sosanovega teksta je briljanten!«

Resnik je za trenutek obmolknil.

»Aha, to sem ti še mislil povedati. V zenu je, tako kot v jogi, zelo pomemben odnos med učiteljem in učencem. Roši je zelo spoštovana oseba, ki se trudi prenesti darmo, izkušnjo žive modrosti na učenca. Njegove metode so pogosto šokantne, na primer udarec s palico, če učenec zaspi

med meditacijo. S tem poskuša prebuditi 'zaspalo' zavest svojih varovancev. *Tejšo* je oblika javnega govora, ko roši nagovori skupino. Medtem ko se zasebno srečanje z učiteljem imenuje sanzen ali *dokusan*.«

Polonca se je globoko priklonila senseiju. S tem ga je priznala za svojega učitelja zena.

»Še nekaj besed o satoriju, prosvetljenju,« je rekel. »To je trenutek širjenja zavesti, '*velikega rojstva*', ko se nam odprejo notranja, duhovna vrata, ki jih zen imenuje 'vrata brez vrat'. Tedaj se nam zunanji, pojavni svet razkrije v novi, višji luči. Sposobni smo zaznati božanskost v vsakem živem bitju in vsaki stvari. Zmožni smo videti energijo veselja, kako prežema celotno stvarstvo. Razumemo, da ni smrti, da je vsepovsod življenje, ki utripa v harmoniji večnosti, neskončnega bivanja, rojevanja in spreminjanja. Razsvetljenje je lahko postopno, ali pa se zgodi v enem samem trenutku. Lahko je delno ali popolno, trajno.«

Sensej je vzel še zadnjo, majhno, rdečo knjižico z mehкими platnicami.

»Preden se lotiva meditacije, ti moram povedati še nekaj o *bojevnih svetlobe* ali *hikari no senši*. Na akademiji podeljujemo ta naziv samo najbolj zaslužnim posameznikom, ki se ne dokažejo samo kot mojstri, *mejdžini*, ali šampioni, temveč kot *tacudžini*, '*popolni ljudje*', svetli vzori za svoje klubske prijatelje in druge ljudi. V posebnem obredu dobijo v dar samurajsko sabljo *katano* in bojevniško ime. Moje bojevniško ime je *Beli galeb* ali *Široi kamome*. Tukaj imaš knjižico Paula Coelha z naslovom *Priročnik bojevnika luči*. Dobro jo preuči. To je sodobni *bušido*, samurajski kodeks za bojevnike nove dobe.«

Resnik je pokazal na knjige, ki jih je izročil Polonci.

»Večkrat jih preberi. Odkrile ti bodo znanje, ki počiva globoko v tebi,« je dejal. »Lahko jih imaš tako dolgo, kot želiš.«

»Hvala, sensej.«

S čelom se je dotaknila tal.

»Zdaj sva končno pri meditaciji,« je oznanil Resnik. »Kot sem že omenil, se sedeča meditacija imenuje zazen. V njej zavzamemo položaj lotosa, pollotosa ali seize. Za umiritev uma, pozornost usmerimo k dihanju ali v energetski center, ki se nahaja dva prsta pod popkom. Japonci mu pravijo *tanden*, Indijci pa *svadistana čakra*. To je drugi od sedmih energetskih centrov. Tukaj se nahaja središče instinktov, ki je izredno pomembeno za borilne veščine. V samostanih zazen izvajajo tudi po več ur na dan.

Z meditacijo želimo doseči stanje '*mirnega uma*'. Ustaviti misli in izklopiti um je osrednja zahteva zena. Ena glavnih samurajskih strategij narekuje bojevniku, da izuri duha, zbistri svoje misli. V jogi pravijo, da so misli kot podivjani konji, ki jih je treba ukrotiti. Bušido, kodeks japonskih bojevnikov je od samuraja zahteval, da je tudi sredi viharja ostal osredotočen. Zato so se številni bojevniki ukvarjali z zenom.

Japonci imajo v borilnih veščinah izraz za umiritev misli. To je stanje *mušina* ali '*praznine uma*'. Ošo je dejal, da je um bolezen. To temeljno resnico je odkril Vzhod. Zahod pa pravi, da je um lahko bolan ali zdrav. Na tem temelji zahodna psihologija. Bojevniki preteklosti in sedanjosti pa iz mušina, stanja blaženosti, črpamo moč.«

Sensej je pokazal na Coelhov Priročnik.

»Odpri na strani 51 in preberi sestavek *Bojevnik luči meditira*.«

V roko je vzela drobno knjižico. Na glas je brala, kako bojevnik sede v svoj šotor k meditaciji in se prepusti božji Luči. Zapusti svet užitkov in izzivov ter začuti, da je iskrica Duše sveta. V tišini svojega srca sliši pravila, ki jih prinese iz onega v ta svet in se jim pusti voditi.

»Polonca, z vidika zena iz tebe ne morem narediti moj-

strice borilnih veščin,« je rekel sensej. »Lahko ti samo pomagam, da to postaneš. Lahko te naučim tehnik in ti dam črni pas, ampak samo od tebe je odvisno, ali boš zares postala mojstrica in kako dobra mojstrica boš.«

Še enkrat se je s čelom dotaknila blazine.

»Zdaj se odpraviva na potovanje onkraj uma.«

Sensej je zaprl oči. Zazdelo se ji je, kakor da je njegov duh odtaval daleč proč.

Za hip jo je prežehl občutek osamljenosti, nakar je sledila učitelju.

17.

Gledala je skozi okno in opazovala pusto madžarsko pokrajino. Čeprav se je na koledarju obrnil že mesec december, snega še ni bilo od nikoder. Motor avtobusa je enolično brnel. Ker je bila cesta v slabem stanju, jih je ves čas premetavalo. Pričelo se je mračiti. Dež je na drobno pršil in ustvarjal meglico. Na poti so bili že sedem ur. Lotevala se jih je utrujenost. Prve ure so veselo čebljali in se zvedavo ozirali naokrog. Na postajališčih so jedli sendviče, se osvežili s pijačo in si privoščili sladkarije. Med vožnjo so gledali akcijske filme na temo borilnih veščin. Ko so prispeli v Budimpešto, je šofer zgrešil cesto za izvoz, zato so se eno uro vozili naokrog, da so spet prišli do istega mesta in pravilno zavili. Do cilja so imeli še eno uro in pol.

Polonca se je ozrla po avtobusu. Ja, tričetrť jih je zadremalo. Tudi sama je bila potrebna počitka, vendar je bila preveč vznemirjena, da bi lahko zatisnila oči. Še pred tednom dni je meditirala s sensejem, zdaj pa je že bila na poti v Miscolc na svetovni pokal. Neverjetno, kako hitro so se ji uresničevale želje. Trener se je zadnji trenutek odločil, da jo vzame zraven. Njen nastop v Oplotnici ga je prepričal, da si za nagrado zasluži večje tekmovanje. Saj ne, da bi od nje pričakoval kakšno medaljo. Za kaj takega je bilo še prezgodaj, toda izkušnja bo nadvse dragocena.

Slovenski karateisti so se v Miscolc napotili s štirimi avtobusi, dva z Dolenjske in Gorenjske ter dva iz Štajerske in Prekmurja. Na svetovni pokal se je prijavilo 1.200 tekmovalcev. Trajalo bo od petka, 4. decembra, do nedelje, 6. decembra. WKF je dovolila, da zraven nacionalnih reprezentanc nastopijo še klubi. To izjemo so naredili z namenom, da bi čim več mladih tekmovalcev vključili v karate, ki se je še vedno boril za olimpijsko priznanje. Zveza je trenutno štela 130 držav članic s 3,4 milijoni registriranih karateistov. Bila je na dobri poti, da se priključi olimpijski družini športov. Slovenija je na svetovni pokal prijavila 120 udeležencev, kar jo je postavljalo na drugo mesto po množičnosti, takoj za Madžarsko. Iz ptujskega kluba je potovalo osem karateistov in karateistk. Zraven Polonce še Maja, Nika, Urška, Laura, Mare, Zvone in Tomaž. Razen nje so bili že vsi mojstri in preizkušeni tekmovalci. Spremljal jih je trener Resnik. V borbah ekipno za dekleta stara 17/18 let bodo za slovensko reprezentanco, ki bo štela 3 + 1, nastopile Maja, Nika, Urška in Laura. Slednja kot rezerva. Od fantov se bo za reprezentanco boril samo Mare.

Polonca je sedela zraven Lidije, karateistke iz Murske Sobote, s katero sta se hitro spoprijateljili. Dve vrsti za njo sta skupaj tičala Mare in Maja. To jo je zelo bolelo. Ali sta postala par? Tega ni mogla reči. Za roke se nista držala, ampak Maja je bila cela v njem. Vesela, nasmejana, zgovorna, očarljiva. Z modrimi očmi in dolgimi blond lasmi, ki jih metala naokrog, je bila kot morska deklica, ki se ji noben mornar ne more upreti. Oh, kako jo je sovražila zaradi tega! Toda z Maretom se še vedno ni upala soočiti.

Ob sedmih zvečer so prispeli v Miscolc.

Avtobus s ptujsko in prekmursko ekipo se je ustavil pred neuglednim, starim hotelom z zvenečim imenom Grand Astoria. Ostali trije slovenski avtobusi so se odpeljali naprej v druge hotele.

Na vhodu so videli štiri zvezdice. Očitno so na Madžarskem imeli nizke standarde. Razporedili so se po sobah, v katerih so bile tri postelje. Polonca je bila skupaj z Lidijo in Lauro. Slednja je vihala nos in se sploh ni hotela pogovarjati z njima. Takoj ko je razpakirala, je zbežala k svojim prijateljicam. Polonca to sploh ni motilo, nasprotno. Raje je bila v družbi preproste Lidije.

»Oh, kakšne luknje ima moja postelja,« je zastokala Lidija, ko se je ulegla.

Polonca je sledila njenemu zgledu in ugotovila, da njena ni nič boljša.

»Ne vem, kako bomo spale. Zjutraj bomo čisto uničene.«

»Morda je to taktika Madžarov,« je pripomnila Polonca, »da izmučijo konkurenco.«

»Ne bi me presenetilo,« se je strinjala Lidija.

Nato so šli na večerjo. Jedilnica je bila velika dvorana s starimi, lesenimi stoli. Okna so bila tako umazana, da se je komaj videlo skozi nje.

»Ali je lahko še slabše?!« je slišala vzklikniti Majo za sosednjo mizo.

Odgovor se je glasil, da je lahko še slabše. Ko je prispe-la na mizo hrana, je postalo jasno, da bo Madžarska vsem še dolgo ostala v spominu – kot nočna mora! Paprikaš je bil grozno začinjen, zelena solata pa je bila zmešana z marmelado.

»To je neužitno!« je zastokala Urška.

»Ali imajo v Miscolcu McDonaldsa?« je vprašala Laura.

»Ja, gremo na hamburger!« se je strinjala Nika.

Na žalost se je kmalu razvedelo, da v Miscolcu ni McDonaldsa, niti kakšne druge restavracije s hitro hrano.

»Meni je ostalo še nekaj sendvičev,« je izjavila Laura.

»Meni tudi,« se je oglasila Nika.

»Torej bomo nocoj preživeli s sendviči,« je zaključila Maja.

»V soboto in nedelje bomo itak ves dan v dvorani,« je rekel Mare. »Za zajtrk bodo kakšni namazi, to bo še šlo. Edino večerja ...«

Glede sobotne večerje se je šel trener Resnik dogovoriti v kuhinjo. Pripravili jim bodo hrenovke in pire, solato pa bodo zmešali s kisom in oljem. V nedeljo zvečer gredo nazaj, zato se v hotel ne bodo vračali. No, to je bilo rešeno.

Nato se je Resnik skupaj s prekmurskim trenerjem odpravil v hotel Zoltan, kjer so se dobili funkcionarji, sodniki in vodje zaradi prijav tekmovalcev. Mladi so imeli ta čas prosto za ogled mesta.

Toda na žalost ni bilo kaj videti. Njihov hotel je bil tako oddaljen od mesta, da peš niso mogli iti. Zato so postopali okrog Grand Astorie, vendar ne dolgo, kajti pritiskal je večerni mraz. Polonca, Lidija in dve prekmurski karateistki so se dogovorile, da bodo v sobi vrgle karte. Na vhodu v hotel so se v istem trenutku znašle tudi Maja in njene kolegice, skupaj z Maretom.

»Kako si, Polonca?« je vprašal Mare in ji pridržal vrata.

»Oh, rajsko,« se je nasmehnila.

Seveda se je šalila.

»Ja, to je čisto tvoj nivo,« se je zasmejala Urška. »Mala misli, da je v pravljici.«

Polonca jo je jezno pogledala, vendar ni odgovorila. Sita je bila njihovih zbadljivk in ponižanj. In zdaj je bil še Mare z njimi. Res beda.

Niti vesela družba novih kolegic niti karte je niso mogle razvedriti. Želela je samo še spati, pozabiti na težave in se čim bolj spočiti za jutrišnji tekmovalni dan. Toda ko se je kasneje znašla v postelji, so jo luknje v jogiju opomnile, da to ne bo lahka naloga.

Budilka jo je vrgla pokonci ob 06.30.

»Oh, joj joj,« je slišala stokati Lidijo. »Vse me boli!«

Ko je sedla na rob postelje, je ugotovila, da tudi sama ni v nič boljšem stanju. Topa bolečina ji je prebadala vrat, ramena, hrbet. Bila je čisto otrdela in toga.

Laura je glasno smrčala.

»Kako pa je njej uspelo zaspati?!« se je čudila Lidija. »Sem mislila, da kraljične ne morejo zadremati na zrnu graha.«

»To je še ena skrivnost veselja,« je pripomnila Polonca.

»Ali jo bova zbudili?« je vprašala Lidija.

Najraje bi ji odvrnila, naj jo kar pusti na miru, vendar bi bilo to preveč zlobno. Tudi Laura si je želela tekmovati. Po drugi strani bi jo prišle iskat njene prijateljice, če se ne bi pojavila.

»Ti jo kar vrzi pokonci,« je rekla Polonca. »Jaz je ne bom, ker nočem, da bi mi morala biti hvaležna.«

Polonca je vzela brisačo, zobno krtačko ter se po hodniku napotila v skupno kopalnico. Iz sob so prihajali zaspali tekmovalci. Fantje so bili nadstropje nižje, zato je vedela, da Mareta še nekaj časa ne bo videla. Naletela pa je na Majo, Niko in Urško, ki so se že umivale. Nobena je ni pozdravila. Kaj drugega od njih niti ni pričakovala. Očitno so tudi one slabo spale, saj so bile tako zlovoljne, da je niso niti z zbadljivkami počastile.

Sledil je zajtrk. Postregli so jim namaze in klobase. To je bilo že boljše od včerajšnje večerje.

Vožnja do športne dvorane je bila kratka. Trajala je sla-

bih dvajset minut. Mare je še vedno sedel z Majo. Ta misel jo je silno vznemirjala in jezila.

Ko so prispeli do dvorane, jo je prevzelo pričakovanje, tekmovalna mrzlica. Še nikoli ni bila na tako veliki mednarodni prireditvi. Dvorana je bila ogromna. Do slačilnic so vodili neskončni hodniki, ki so se prepletali. Končno so prispeli do prostorov, ki so bili določeni za slovenske karateiste. Ženska slačilnica je bila majhna in ozka. Hitro si je oblekla kimono ter se napotila v dvorano. Hotela je videti notranjost te gromozanske stavbe.

Vau, čudovito!

Dvorana je bila neverjetna. Okrašena s številnimi zastavami držav udeleženk z vsega sveta, med njimi tudi z ameriško, japonsko, rusko in kitajsko zastavo. Postavljenih je bilo devet tatamijev, oblazinjenih površin. Centralno borišče je bilo v modrih blazinah in obrobljeno z rdečimi, ostala so bila v zeleni barvi v kombinaciji z rdečo. Tribune s sedeži za gledalce so se razprostirale na levo in desno. Zgoraj so jih povezovali balkoni, na katerih so se nahajale mize s športno opremo. Na velikem semaforju so že prižgali napis Santa Claus Cup. Pod njim se je nahajal pet metrov visok rdeči Božiček z belo brado. Njegove vreče so bile polne čokoladic. Generalni pokrovitelj tekmovanja je bil Nestlé, eden največjih proizvajalcev sladkarij na svetu.

V dvorano so začeli prihajati tekmovalci. Zbirali so se v majhnim skupinah. Čez čas je že vse vrvelo od karateistov in njihovih trenerjev. Tudi ptujska skupina se je zbrala okrog svojega trenerja.

Sledilo je slavnostno odprtje svetovnega pokala za mlade. Napovedovalec je oznanjal ekipe iz posameznih držav. Karateisti in karateistke so se zvrstili v mimohodu. Nato so se razvrstili v kolone glede na države. Na koncu so se tekmovalcem pridružili še sodniki. Navzoče je pozdravil gostitelj prireditve Gyorgy Popper, generalni sekretar EKF.

S himno in dvigom zastave je bilo odprtje uradno izpeljano.

Nato so tekmovalci slekli trenirke in se začeli ogrevati. Organizator je izobesil tekmovalne liste. Najprej so bile na vrsti kate. Od Ptujčanov so v tej disciplini nastopali trije tekmovalci, Laura, Zvone in Tomaž. Zvone je nastopal v starostni skupini 13/14 let, Tomaž v skupini 15/16 let in Laura v skupini 17/18 let. Skupine na tatamije niso klicali po določenem vrstnem redu, ampak mešano. Na borišče, ki je bilo prosto, so kar poklicali neko skupino. Prvi je bil na vrsti Tomaž. Prikazal je kato *džion*. Med izvajanjem tehnik se je nekoliko preveč približal sodniku. Za takšno napako je bila predvidena diskvalifikacija. Toda pogledali so mu skozi prste in ga celo spustili v drugi krog. Nato je delal kato *basai dai*. Vendar z njo ni prepričal sodnikov, zato se je tekmovanje v katah zanj končalo. Še manj uspešen je bil Zvone, ki je s kato *kanku dai* izpadel že v prvem krogu. Najbolje se je v katah odrezala Laura. V prvem krogu je premagala nasprotnico s kato *basai dai*, v drugem krogu z *enpi*. V tretjem krogu je delala *basai šo*, ampak sodnikov ni navdušila. Zmago so dodelili njeni tekmici, Rusinji Svetlani Sokolovski. V popoldanskem delu se je Laura potegovala za bronasto medaljo s kato *kanku šo*. Izpadle je že v prvem repasažnem dvoboju z Madžarko Angelo Kuras.

Polonca je sprva z velikim zanimanjem spremljala tekmovanje v katah. Toda eliminacije so se vlekly vse do pol dneva in še čez. Z Lidijo sta za kosilo pojedli sendviče, kajti nihče ni smel zapustiti dvorane. Nato sta si šli ogledat športno opremo. Mize so ponujale bogat izbor artiklov svetovno znanih proizvajalcev in dobaviteljev, kot so Kwon, Danrho, Adidas, AWMA, Bugei Trading Co. in drugih. Polonca in Lidija sta si z navdušenjem ogledovali kimone, pasove, trenirke, rokavice, ščitnike, vreče, makiware, obeske, ambleme, knjige, DVD-je. Najbolj so ju pritegnili sa-

murajski meči, dolge katane in kratki vakizašiji.

»Hallo! How do you do?«

Ogovorili so ju trije ameriški karateisti. Prepoznali sta njihove rdeče nacionalne trenirke.

»Do you speak english?«

Lidija je sramežljivo molčala, zato je Polonca prikimala.

»You have a very nice tracksuit,« je rekel eden od Američanov in pokazal na Polonco. Lidija je imela drugačno trenirko, ker je prihajala iz drugega kluba. Resnik je nabavil nove klubske trenirke, ki so resnično izstopale na tekmovanju. Imele so nekoliko futuristični videz s poudarjenimi rameni in črto na rokavih. Bile so rumene barve s temno vijolično kombinacijo ter odtisnjeno podobo samuraja z mečem. Pod njo je bil angleški in slovenski napis: Academy of Martial Arts Ptuj, Akademija bojvniških veščin Ptuj. Trenirka je bila namenjena prav za takšne mednarodne tekme, kjer so se udeleženci lažje prepoznali med seboj in navezali stike.

Američani so jo vprašali, ali bi zamenjala svojo klubsko trenirko za njihovo nacionalno. Polonca je odvrnila, da mora prej preveriti pri trenerju. Dogovorili so se, da se slišijo kasneje.

Z Lidijo sta šli poiskat Resnika. Pogovarjal se je z enim od sodnikov, zato sta počakali.

»Sensej, utegneta za trenutek?« je vprašala Polonca, ko je stopil proti njima.

Povedala mu je, kaj so ji predlagali Američani.

»Ha ha!« se je zasmejal Resnik. »Očitno so naše trenirke pravi hit. Ti si že peta, s katero poskušajo skleniti kupčijo. No, sicer pa je to običajno za takšna srečanja.«

Polonca je nestrpnost čakala na odgovor.

»To odločitev prepuščam tebi,« je odvrnil sensej.

»Ostalim sem povedal, da lahko za dvajset evrov odku-

pijo trenirko od kluba in jo zamenjajo z ameriško. Eni so se že odločili za to. Poglej, Maja, Nika in Laura že nosijo ameriške rdeče barve. Tebi, draga Polonca, pa klubsko trenirko podarjam. Kaj boš naredila z njo, je čisto tvoja stvar.«

Polonca je ostala brez besed. Niti hvala ni utegnila izustiti. Trener jo je potrepljal po ramenu in odšel.

»Čudovito!« je vzključila Lidija. »Zdaj jo lahko zamenjaš z Američani.«

Toda Polonci se je naredil cmok v grlu. Odkimala je z glavo.

»Ne, zadržala jo bom,« je naposled rekla. »Te trenirke ne bom nikoli zamenjala.«

* * *

Naslednji dan so bile na vrsti borbe. Končno! Polonca je bila že neučakana. Včerajšnji dan jo je silno utrudil. Katam ni in ni hotelo biti konca. Po finalu v katah posamezno, so se zvrstile še kate ekipno. Z borbami so začeli komaj ob sedmih zvečer, toda njena starostna skupina 17/18 let ni prišla na vrsto. Tekmovanje se je v soboto zaključilo ob desetih zvečer. V posteljo je padla kot pokošena. Toda spala je slabo in se zbudila čisto polomljena.

Zdaj pa je že stala v vrsti za borbe. V starostnih skupinah ni bilo težnostnih omejitev. Borci so se pomerili v absolutni kategoriji. Maja, Nika, Laura in Urška so sodile v njeno skupino, kar ji sploh ni bilo všeč. Bile so prekaljene tekmovalke, ki se bodo zagotovo višje uvrstile od nje. Po-

tem ji bodo to metale pod nos. In Mare se bo še dalje družil z njimi. Zvilo jo je v trebuhu, barva ji je izginila z obraza.

»Hej, vse bo še dobro.«

Lidija jo je stisnila za roko.

Polonca ji je hvaležno prikimala. Še dobro, da je v Lidiji našla oporo. Karateistki sta se hitro navezali druga na drugo.

V skupini 17/18-letnic je bilo prijavljenih 128 tekmovalk. Eliminacije v borbah so potekale po istem sistemu kot v katah, in sicer po turnirskem načinu izpadanja. Zmagovalec je napredoval v višji krog, poraženec je izpadel. Izjema so bili repasažni boji za bronasto medaljo. Finalista sta v repasaž potegnili tiste tekmovalce, ki sta jih sama premagala. Nato so se v dveh ločenih skupinah borili za dve 3. mesti. V eni repasažni skupini je bilo tudi do šest dvobojev. Toda konkurenca 128 tekmovalk iz celega sveta je bila neverjetno huda. Polonca si ni delala utvar, da bi lahko segla po medalji. Ampak dala bo vse od sebe. Želela si je, da bi vsaj dvakrat nastopila na tatamiju.

Okrog borišča A se je zbrala prva skupina 32 tekmovalk med 17/18-letnicami. Eden od sodnikov je na glas bral imena karateistk, druga dva pa sta preverjala prisotnost zbranih. Na prvem borišču, na katerem se je nahajala Polonca, ni bilo nobene od njenih klubskih kolegic. Nekoliko ji je odleglo. Poškilila je naokrog, da bi videla, na katerih tatamijih so pristale, toda gneča je bila prevelika. Uzrla ni nobene od njih.

Lidija je bila na vrsti v tretji borbi. Polonca ji je zaželela srečo.

Prekmurka se je pomerila z Bolgarko Svetlano Makarevo. Na blazinah se je izkazala za odločno borko. Polonco je povsem presenetila. O Lidiji je imela očitno napačno predstavo. Zdela se ji je tiha, nekoliko plašna. Toda v boju je bila zelo učinkovita. Nasprotnico je premagala s 4 : 2.

»Bravo, Lidija! Super si bila!«

Polonca jo je objela. Prekmurka se je nasmehnila in zadovoljno pokimala.

»Zdaj pa jim še ti daj vetra!« je rekla Lidija.

Polonca si je zavezala rdeči pas, ki ji ga je izročila Prekmurka ter si nadela rokavice. Pogledala je okrog sebe, da bi videla, ali je trener v bližini. Aha, je že prihajal.

»Kmalu boš na vrsti,« je dejal Resnik. »Ne boj se. Nič ne razmišljaj! Samo stegni roko za udarec in reagiraj. Ko boš napadala, poveži tehnike v kombinacijo. Ne odnehaj, dokler sodnik ne prekine boja. V obrambi se osredotoči na protitehniko. En sam dober udarec s kijajem je dovolj. Prepusti se boju, ritmu. Naj te nosi. Za taktiziranje bo še čas. Zdaj moraš začutiti nasprotnico in reagirati nanjo. Pojdi, te že kličejo!«

Polonca je za nasprotnico dobila majhno Kitajko Vu Džiang Ju. Aziati so bili znani kot eksplozivni borci, zato so višje nasprotnike premagovali s tehniko in ne z močjo. In prav tehnika je bila njena pomanjkljivost. Polonca se je bala napasti, ker je vedela, da so nižje tekmovalke bolj uspešne v obrambi. Karateistki sta krožili druga okrog druge in se preučevali. Kitajka ni in ni hotela napasti. Polonca pa je tudi čakala. Čas je tekel. Naenkrat je sodnik ustavil borbo in obema izrekel opozorilo za neaktivnost.

»Napadi!« ji je velel trener.

Sensej je vedel, kaj govori. Nikoli ji še ni napačno svetoval. Odločila se je, da ga bo ubogala, ne glede na morebitno napačno odločitev. Navalila je na Kitajko s serijo ročnih tehnik. Mala Vu je blokirala vse udarce, vendar se je umaknila izven borišča. Sodnik ji je izrekel opozorilo.

Sensej je imel prav. Kitajka ni bila izkušena tekmovalka.

Polonca je spet napadla in Vu se je zgolj umikala. Proti aktivnejši Slovenki ni našla protiorožja. Polonca je navalila

še bolj odločno. Mala Vu je dvakrat zbežala iz tatamija, s čimer je izgubila borbo. Kitajcem je očitno še vedno bolj ležal kung fu kot karate.

Resnik in Lidija sta ji čestitala ter jo trepljala po rame-nu.

»Hvala, sensej,« je dejala Polonca, »za vaš nasvet.«

»Samo nekaj izkušenj rabiš,« je odvrnil. »Tole je odlič-na priložnost. Kar pogumno nadaljuj.«

Trener je pohitel k naslednjemu borišču, kjer je že nas-topala Urška.

Lidija je v naslednjem krogu imela smolo. Naletela je na Angležinjo Cherly Green, mladinsko svetovno prvaki-njo. Greenova je z njo pometla kot za šalo. Ker se je Angle-žinja kasneje uvrstila v finale, je Lidijo potegnila v repasa-že. Toda v drugem repažnem boju je Prekmurka znova iz-gubila. S tem je bilo konec njenih upov za medaljo.

Polonca se je v drugi borbi sestala z Italijanko Sophio Alessi. Energični Italijani so bili bolj uspešni v katah kot v borbah, vendar so posamezniki znali presenetiti. Sophia ni bila izkušena tekmovalka, zato je bila idealna nasprotnica. S Polonco sta si neusmiljeno izmenjevali udarce in naizme-nično osvajali točke. En čas je vodila Polonca, nato Italijan-ka, vendar med njima ni bilo nikoli več kot za eno točko razlike. Tri sekunde pred koncem je bil rezultat izenačen. Tekmovalki sta skočili druga na drugo. In to je bilo to. Sod-niki so dvignili rdeče zastavice ter dali zmagovalno točko Polonci.

»Odlično!« je bila vesela Lidija. Tudi Resnik ji je česti-tal, čeprav se je borišču približal, ko je bila borba že na po-lovici.

»Ali vidiš, kako postajaš vedno boljša?!« je vzkliknil trener.

Polonca je bila zadovoljna sama s seboj. V njej je zago-relo tiho upanje, da se v tej izjemni, mednarodni konkurenci

morda še lahko izkaže.

Ampak njenih sanj je bilo konec v naslednji borbi. Šampionka iz Ukrajine Nataša Beszeckova jo je deklasirala z rezultatom 6 : 2. Nataši se ni uspelo prebiti v finale, zato za Polonco ni bilo repasažnih bojev.

To je bilo vse, s čimer je lahko računala v Miscolcu. Odrezala se je bolje, kot je pričakovala, vendar slabše kot si je želela. Trener je bil z njenim nastopom zadovoljen, kar jo je pomirjalo. In tudi novo prijateljico si je našla.

Z Lidijo sta se sprehodili med borišči. Kar na štirih tati-mijih so potekale eliminacije za njihovo starostno skupino. Ustavili sta se tam, kjer so nastopale slovenske tekmovalke. Čez kakšno uro so bili zaključeni vsi boji, razen finalnega. Polonca je na svojo veliko žalost ugotovila, da se je v dvo-boj za zlato odličje uvrstila Maja. Od Ptujčank nobeni ni uspelo poseči po bronasti medalji.

Ob šestih zvečer so se začeli finalni boji. V dvorano so prispeli novi gledalci, ki so jo zapolnili do zadnjega sedeža.

Še enkrat je spregovoril Gyorgy Popper. Domačini so navdušeno zaploskali. Bili so ponosni nanj in veseli, da je k njim pripeljal tako pomembno tekmo, kot je svetovni pokal.

V uvodnem delu vrhunca prireditve so se zvrstile demonstracije borilnih veščin. Prisotni so videli prikaze juda, aikida, samurajskega mečevanja, karateja in taekwondoja. Zadnja demonstracija je izzvala celo nekaj smeha. Taekwondisti so sloveli po svojih tehnikah lomljenja, *tamešivariju*, še posebej po brcah v skoku. S seboj so prinesli deske za lomljenje, ki so jih prodajali razni ponudniki. Te deske so bile na sredini prežagane ter spojene s plastičnimi vijaki. V takšno tarčo ni bilo treba posebej močno udariti, da se je prelomila na dvoje. To ni bila nobena skrivnost. Toda tokrat ni šlo tako gladko, kot so taekwondoisti načrtovali. Deske niso počile, niso se prelomile. Naj so v njih udarjali z roko ali nogo, niso se hotele vdati. Kasneje se je ugibalo, da

jim je nekdo morda plastične vijake zamenjal s kovinskimi. Kakor koli že, njihovi poskusi so izzvali salve smeha. Ampak na koncu so jim kljub vsemu ploskali za trud.

Sledili so težko pričakovani finalni dvoboji na osrednjem borišču, ki so ga dvignili slab meter visoko. Največ zanimanja so poželi finale posamezno in ekipno med mladinci in mladinkami, starimi 17/18 let. To so bili tudi najkvalitetnejši boji.

Za finale sta na borišče stopili Maja in temnopolta Angležinja Cherly Green, aktualna mladinska svetovna prvakinja. Gledalci so ju glasno pozdravili. Obe sta delovali samozavestno in odločno. Maja je imela dolge svetle lase spete v čop. Celo v kimonu je izgledala zapeljivo. Polonca se je ugriznila za ustnico.

Tekmovalki sta boj začeli dinamično in aktivno. Prva je osvojila točko Maja, in sicer z ročno tehniko *džako zuki* v glavo. Greenova ji ni ostala dolžna. Že je sledila njena točka za sunek s pestjo v telo. Gledalci so bili na nogah. Navdušeno so nagradili vsako uspešno akcijo. Slovenski tabor je razvil nacionalno zastavo. Angleži so hitro privlekli na dan svojo zastavo.

Maja je zrušila Angležinjo s tehniko *deaši barai*, vendar ji na tleh ni uspelo zadati udarca, ki bi ji prinesel tri točke.

Greenova je skočila na noge. Planili sta druga proti drugi in zadali serijo udarcev. Sodniki so določili točko Angležinji. Povedla je z 2 : 1.

Toda Maja ni izgubila glave. Previdno se je približala nasprotnici. Čakala je na pravi trenutek. Ker se je Angležinja dobro pokrivala, je sklenila sama izzvati luknjo v njeni obrambi. Napadla je s kombinacijo dveh ročnih tehnik, *ki-zami zuki* v glavo, *džako zuki* v telo. Drugi udarec ji je prinesel točko. Izenačila je na 2 : 2. Sedaj so bili slovenski navijači spet na nogah.

Ampak Greenova je pokazala, zakaj je svetovna prvakinja. Bliskovito je napadala z ročnimi udarci. Ko se je Maja umaknila ter nato hotela vskočiti v nasprotnico s tehniko prestrezanja *deai*, ji je Greenova plasirala eksplozivni *ma-vaši geri*, polkrožno brco v ledvice. Ob siloviti tehniki je še Polonco zbolelo. Maja se je zamajala. Na obrazu se ji je videlo, kako se bori z bolečino. Pristopil je sodnik, da bi preveril, če lahko nadaljuje boj. Maja je samo odkimala, pokazala, da je v redu in da ne potrebuje pomoči. Želela se je boriti dalje. Gledalci so nagradili njeno samurajsko držo z glasnim aplavzom in vzklikanjem.

Sodnik je Greenovi dodelil dve točki za uspešno akcijo. Angležinja je povedla s 4 : 2.

Iz slovenskega tabora se je zaslišalo novo spodbujanje. Maja bo morala nadoknaditi razliko. Glede na izkušnost svetovne prvakinje to sploh ne bo lahka naloga.

Maja je pritisnila na Greenovo, kot se je pričakovalo. Toda namesto, da bi se Angležinja umaknila in varovala razliko v točkah, je bliskovito napadla z *džako zukijem* v telo in *urakenom* v glavo. Na drugo tehniko je sodnik vzkliknil *jame!*

Greenova je osvojila peto točko. Sedaj je bil rezultat že 5 : 2.

Angleži so začeli zmagoslavno vzklikati. Do konca boja je bilo še slabih deset sekund in nihče ni več verjel, da bi se izid finalnega boja lahko drugače zaključil, kot z zmago Greenove. Dovolj bo, če še malo zavlačuje in zlata medalja bo njena.

Toda svetovna prvakinja je hotela pokazati, da je nepremagljiva in da lahko zmaga brez taktiziranja. Slovensko tekmovalko je želela povsem deklasirati. Zato je napadla s serijo udarcev ter potiskala nasprotnico do roba borišča. Maja se je umikala tako dolgo, dokler se ni znašla v brezizhodnem položaju. Še malo in prestopila bo črto na tatamiju.

Tedaj pa je izvedla pravo mojstrovino. Spustila je glavo navzdol, se zasukala na levi nogi in izvedla krožno brco *uširo ura mavaši geri* nasprotnici za uho. Tehniko je naredila s popolno kontrolo, kar je skoraj nemogoče doseči pri brcah iz obrata.

Gledalci so bili na nogah.

Sodnik ji je prisodil tri točke, s čimer je izenačila rezultat na 5 : 5.

Zaslišal se je gong za konec boja.

Angležinja je nejeverno stresala z glavo in ni mogla verjeti, kaj se je zgodilo.

Sodniki so se posvetovali.

Maja je bila zadihana, vendar zadovoljna, da ji je uspel neverjeten podvig. Še je bilo upanje za slovensko zlato.

Sodniki so se vrnili na svoja mesta. Glavni sodnik je objavil podaljšek boja, kar se je tudi pričakovalo.

Zdaj tekmovalki nista bili več zaletavi. Najmanjša napaka je bila usodna. Počasi sta se približevali druga drugi in hip nato odskočili narazen. V dvorani je vladala smrtna tišina. Videlo se je, da so gledalci dobri poznavalci karateja.

Naenkrat pa sta Maja in Greenova skočili skupaj in udarili. Glavni sodnik je prekinil borbo. Prekrižal je roke na prsih in jih iztegnil navzdol z dlanmi obrnjenimi navzdol.

»*Torimasen!*«

To je pomenilo, da akcija ni bila dovolj dobra za točkovanje.

Maja in Greenova sta se spet preučevali in čakali, kateri bodo popustili živci. Znova sta napadli istočasno in glavni sodnik je ponovil svojo odločitev – ni za točkovanje!

V dvorani se je razleglo mrmranje. Publika, trenerji in tekmovalci so postajali nestrpni. Odločili so se, da posežejo vmes. Iz slovenskega tabora so se zaslišali vzkliki spodbude: »Maja! Maja!« Angleži so odgovorili s: »Cherly! Cherly!«

Napočil je odločilni trenutek. Zmagovita akcija! Tekmovalki sta kot blisk planili druga na drugo. Udarca sta bila tako hitra, da so se prisotni spraševali, kaj so sploh videli. Toda sodniška odločitev je bila enoglasna. V zraku so zaplapolale modre zastavice. Maja je zmagala! Slovenija je osvojila zlato odličje na svetovnem pokalu za mlade.

Polonca ni vedela, kaj naj si misli. Po eni strani je bila vesela za slovensko zlato, po drugi pa jo je motilo, da je Maja postala junakinja tekmovanja. S težkim srcem je morala priznati, da se je res izvrstno odrezala. Premagala je aktualno svetovno prvakinjo in poskrbela za najbolj dramatično borbo na prireditvi. Njena nožna tehnika, s katero je osvojila tri točke, je bila naravnost genialna, mojstrska. Potem je zagledala Mareta, ki je šel čestitat Maji. Vrgla se mu je okoli vratu. To je bilo enostavno preveč. Polonca je odmaknila pogled.

Svetovni pokal pa je doživel še en vrhunec večera. To je bilo finale ekipnega dela v bojih za mladinke. Za najvišje odličje sta se srečali reprezentanci Slovenije in Madžarske. Obe državi sta nastopili z več ekipami, Slovenija s petimi, Madžarska s sedmimi. Skupno se je v tej kategoriji pomerilo 52 ekip. V finale sta prišli dve najmočnejši prvokostni skupini treh tekmovalk z eno rezervo, Madžarska in Slovenija. Za Slovenijo so se borile same Ptujčanke, Maja, Nika, Urška in Laura.

V prvo borbo se je podala Maja. Kljub težavni preizkušnji v posamezni konkurenci je na tatamiju delovala sveže in razpoloženo. Kakor da ne bi pred tem premagala že šest nasprotnic in svetovno prvakinjo v finalu. Madžari so ji za nasprotnico določili Anno Lukacs, solidno tekmovalko. Vendar se je že takoj na začetku pokazalo, da je daleč izven Majine lige. Plavolasa Slovenka jo je čisto povozila in zmagala z rezultatom 8 : 1.

V drugi borbi sta delali Nika in Jolana Bartok. Obe sta

bili majhni, eksplozivni tekmovalki lahke kategorije. Druga drugo sta obletavali kot dve osici. Videlo se je, da sta preizkušeni borki, ki sta tehnike izvajali natančno in preudarno. Naizmenično sta beležili točke, zdaj ena, zdaj druga. Ob udarcu na gong je bil rezultat izenačen, 4 : 4.

Trenutno je vodila Slovenija z 1 : 0. Če bo zmagala še Urška ali vsaj izborila neodločen rezultat, bo »dežela na sončni strani Alp« odnesla domov še ekipno zlato.

Za tretji boj sta se na tatami postavili velika Urška in za glavo nižja madžarska prvakinja srednje kategorije Maria Molnar, ki je bila obenem tudi evropska mladinka prvakinja. Maria je izgledala kot fant, s črnimi, kratko pristriženimi lasmi. Urška je napadla s serijo ročnih tehnik, ki jih je povezala z brco *mavaši geri*. Toda gibčna Maria se je z lahkoto umikala težki, nekoliko počasni Slovenki ter z *džako zukijem* osvojila prvo točko. Nato je napočil pravi pekel za Urško. Madžarka je nizala eno točko za drugo in se dobesedno poigravala s Slovenko. Očitno ni bila zaman evropska šampionka. Domačini so jo glasno vzpodbujali in nagrajevali z burnim aplavzom. Urška je težko soplala. V obraz je bila čisto rdeča. Na semaforju se je izpisal rezultat 6 : 0 in šest sekund do konca. Trener Resnik ji je prigovarjal, naj ščiti glavo, da je ne bi nasprotnica presenetila s kakšno tehniko za tri pike, kajti zaenkrat je Slovenija še vedno vodila za dve točki. Madžarka se je pognala v zadnji napad. Urško je potisnila na rob borišča. Ptujčanka je začutila Marijin *džako zuki* v trebuhu, medtem ko je sama zadala udarec v njen obraz. Madžarka je padla kot pokošena. Iz nosu se ji je vlila kri. Prihitelj je dežurni zdravnik. Nosnice ji je zamašil s tamponi ter ustavil krvavitev. Gledalci so tulili od neodobravanja. Izžvižgali so slovensko tekmovalko. Ja, tudi takšne nesreče so se dogajale na tekmovanjih.

Ko se je Marija podala proti črti za razglasitev sodniške odločitve, so jo domačini burno pozdravili. Glavni sodnik

je diskvalificiral Slovenko zaradi premočnega kontakta ter zmago pripisal Madžarki. Sedaj je rezultat v ekipnem delu znašal 1 : 1. Sodniki so preverili razliko v točkah. Za zmago z diskvalifikacijo je tekmovalec prejel 8 pik. Končni izid je tako znašal 13 : 13. V primeru izenačenega rezultata v posamičnih bojih in točkah je zmagovalca določil še en boj med predstavnikoma ekip. Slovenske barve je znova zastopala Maja, medtem ko so Madžari na borišče, kljub poškodbi, poslali Marijo.

Gledalci so vstali in z aplavzom, kriki, ragljami ter žvižganjem pozdravili obe tekmovalki. Očitno se je obetal še en nepozabni trenutek svetovnega pokala.

Maja in Marija sta začeli boj izredno aktivno in dinamično. Razpoložena Ptujčanka je takoj na začetku povedla z 2 : 0. Polovica prisotnih je tulila njeno ime, druga polovica je žvižgala.

Toda tudi Marija ni bila od muh. Z dvema dobro plasiranima *džako zukijema* je izenačila na 2 : 2.

Potem se je tempo borbe nekoliko umiril, kajti karateistki sta postali previdnejši. Napak ni smelo biti.

Prisotni so ju huronsko vzpodbujali.

Znova je vsaka zabeležila po eno točko.

Na semaforju so tekle sekunde. Še 18 sekund do konca.

Maja je z *urakenom* osvojila četrto točko.

Zdaj je šlo zares. Madžarki se je iztekel čas za taktiziranje. Pritisnila je na Majo. Ptujčanka se je umaknila v kot borišča. Še malo in sodnik bo z zastavico pokazal *džogai*, izhod iz tatamija. Maja se je nagnila s telesom nazaj, da se je čimbolj oddaljila iz dosega Marijinih ročnih tehnik. Dvignila je prvo nogo in dvakrat izvedla *mavaši geri* v Madžarkino glavo. Maria je prvo brco eskivirala, medtem ko jo je druga povsem presenetila.

Množica je kot pobesnena zver zatulila, polovica od navdušenja, druga polovica zaradi razočaranja.

Ptujčanka je za uspešno akcijo prejela tri točke ter zmagala z rezultatom 7 : 3. Slovenija je dobila še eno zlato. Maja je bila tega večera nesporna junakinja. Premagala je tako svetovno kot evropsko prvakinjo. O tem se bo v karate krogih še dolgo govorilo.

Presneto! je pomislila Polonca in težko zavzdihnila.

* * *

Sajonara party v hotelu Zoltan.

Po zaključku svetovnega pokala so se udeleženci okrog devete ure zvečer napotili v center mesta. V hotelu je bila organizirana poslovilna zabava. V veliki jedilnici so se mize šibile od narezkov in sladkarij. Sestradani tekmovalci so planili po hrani. Ko so se okrepčali s sendviči, so si postregli s torticami, piškoti in bomboni. Nekateri so si jih stlačili tudi v žepe.

Mladi so se umaknili v drugi prostor, kjer je bila disko-teka. Trenerji in sodniki so ostali v jedilnici, kjer so se pomenkovali o karateju in olimpijski prihodnosti tega borilnega športa.

Polonca je zaplesala z Lidijo in njenimi kolegicami.

Vzdušje je bilo čudovito. Glasbeni hiti, bliskanje light showa, umetna meglica. Kljub utrujenosti so se mladi razživeli.

Po eni uri norenja na plesišču sta Polonca in Lidija odšli na stranišče.

»Grem po pijačo,« je rekla Lidija.

»Okej, tukaj te počakam.«

Polonca je obstala na robu plesišča in nezavedno migala

v ritmu glasbe.

»Kako si kaj?«

Bil je Mare.

»V redu. Pa ti?«

Prijel se je za čeljust.

»Namesto medalje mi je ostal drug spomin.«

Polonca je pokimala. Dobro je vedela, kaj to pomeni.

»Žal nisem mogel spremljati tvojih borb, ker sva bila isti čas na tatamiju,« je rekel.

»Sem opazila. Tudi meni je žal, da te nisem videla.«

»Sensej mi je povedal, da si se super odrezala.«

»Ah, ne vem. Izpadla sem v tretjem krogu.«

Mare se je nasmehnil.

»Jaz nisem bil nič boljši. Turnirski sistem je čista loterija. Včasih gredo v prvem krogu ven celo favoriti.«

Polonca si je popravila lase. Za trenutek sta obmolknila.

»Maja je bila fantastična!« je rekla Polonca.

»To je bil njen dan,« se je strinjal Mare.

»Kje pa je?«

»S kolegicami je šla na WC.«

Zaigrala je počasna pesem. Plesišče se je izpraznilo za polovico.

»Saj ne boš pobegnila?« je vprašal.

»Zakaj?«

»Ker bi rad zaplesal s tabo.«

Za trenutek sta se nepremično gledala.

»Kaj pa Maja?« je naposled vprašala Polonca.

»Kaj je z njo?«

»Ne bo ji všeč, če boš plesal z mano.«

»Res ne. Ampak vseeno hočem.«

»Če bi bila jaz tvoja punca, ne bi prenesla, da plešeš z drugo.«

»Maja ni moja punca,« je odvrnil. »In če bi bila midva par, potem ne bi nikoli plesal z drugo.«

Polonca se je nasmehnila in pokazala proti plesišču.

»Potem pa pojdiva!«

Prijel jo je za roko in povedel v najbolj odmaknjeni kotiček. Tam se je ustavil. Obrnil se je k njej. Dvignila je roke in jih položila okoli njegovega vratu. Objel jo je čez pas in tesno privil k sebi. Ni se branila. Čutila je njegovo vročo sapo na svojem vratu. Preplaval jo je val vznemirjenja.

Počasi sta se premikala v ritmu Beatlesove melanholične balade *Yesterday*, pesmi, ki je bila razglašena za največjo pop mojstrovino 20. stoletja.

Z dlanjo je zdrsnil višje po njenem hrbtu.

»*Yesterday, all my troubles seemed so far away ...*« so peli Beatlesi.

Njegov gib ji je prebudil mravljince po celem telesu.

»*Now it looks as though they're here to stay. Oh, I believe in yesterday.*«

Poljubil jo je na vrat, nežno, počasi. Hotela se je upreti, toda njegove ustnice so bile tako mehke.

»*Suddenly, I'm not half the man I used to be. There's a shadow hanging over me.*

Oh, yesterday came suddenly.«

Z roko ji je segel v lase. Še naprej jo je poljubljal. Polonca je zastokala. Sploh se ni več prepoznala.

»*Why she had to go I don't know she wouldn't say. I said something wrong, Now I long for yesterday.*«

Zašepetal ji je na uho: »Hočem, da si moja punca.«

V glavi se ji je vrtelo.

»Ampak ... Ampak ...«

»Reci, da boš moja punca!«

Polonci se je zavrtel celi prostor.

»Ampak, Maja ...«

»Nočem Maje. Hočem tebe!«

Obstala je za trenutek in odprla oči.

»*Yesterday, love was such an easy game to play. Now I*

need a place to hide away. Oh, I believe in yesterday.«

»Reci da!« ji je prigovaljal.

Imela je tisoč pomislekov. Vsak dan si je dopovedovala, da ne sodita skupaj, da ga ni vredna, toda v njegovi bližini je čutila samo neustavljivo privlačnost, željo po združitvi dveh duš v eno.

»Polonca, rad te imam.«

Njegove oči so bile opojne, brez dna.

»Reci da!« je vztrajal.

Zaprla je veke in se prepustila.

»Da,« je naposled dahnila, »hočem biti tvoja.«

18.

»Polonca, pomagaj!« je zavpila Klementina in stekla proti njej.

Sledili sta ji Anja in Silva.

Polonco je po zvonjenju zadržala učiteljica slovenščine, ker jo je hotela vključiti v projekt 'mladi književniki'. S prijateljicami se je dogovorila, da se dobijo na balkonu.

Klementina jo je krčevito prijela za roko.

»Pomagaj, prosim!!!«

»Kaj se je zgodilo?« je vprašala Polonca in zaskrbljeno pogledala prijateljice.

»Karolina Ekart me hoče pretepti!«

Na Klementininem obrazu se je zarisala čista groza.

»Zakaj, za boga?!«

»Simon!« je izdabila Klementina.

Fantje, seveda! Kaj bi drugega lahko bilo posredi. Za Klementino je bil Aleš že davna, neljuba zgodovina. Sedaj jo je zanimal Simon. Aleša so izključili iz šole, tako da so imele pred njim mir. Vendar njegova izključitev ni bila povezana z dogodkom v Saloonu. Aleš je izsiljeval denar za malico. Ker mu en dijak ni več plačeval, ga je brutalno pretepel na WC-ju. Šola se je zaradi pritiska staršev odločila ukrepati. Aleš je moral oditi, Leon in Miha pa sta dobila ukor pred izključitvijo. Tudi Anja je končala zvezo z Miho. Čeprav v Saloonu ni napadel Mareta, je na koncu poteg-

nil z Alešem.

»Ampak saj Karolina ne hodi s Simonom,« je pripomnila Polonca.

Karolina Ekart je bila evropska prvakinja v kimboksu v težki kategoriji. Bila je velika, močna, dolgih črnih las in divjega pogleda. Dekleta, pa tudi fantje, so na SŠC-ju trepetali pred njo. Enkrat jo je nek nespametni mulec iz drugega letnika potrepil po zadnjici. Kdo ve, kaj ga je pičilo. Takoj je prejel krožno brco v glavo, ki ga je poslala v deželo sanj. Od takrat je fantje niso upali niti pogledati.

»Ne, toda njena prijateljica Vesna je hodila z njim,« je pojasnila Klementina. »In še vedno si ga lasti. Noče razumeti, da jo je dal na čevelj.«

»Simon pa si želi Klementine,« je pripomnila Silva.

Klementina se je nedolžno nasmehnila in skomignila z rameni.

»Seveda,« je zamrmrala Polonca. Vsi so želeli hoditi s Klementino. »In kaj pričakujete od mene?«

»Karolina in Vesna sta doli v veži pri jaknah, jaz pa sem tam zmenjena s Simonom. Pridi zraven. Ko bosta videli, da si ti z mano, me bosta pustili na miru.«

»A, res?! Ali misliš, da se me Karolina boji?«

»Normalno!« je vzkliknila Klementina.

Prijateljice so se spogledale in bruhnile v smeh.

»No, mogoče ravno ne trepeta pred tabo,« je dejala Klementina, »ampak te zagotovo spoštuje. Ti si v borilnih veččinah druga največja junakinja na centru. Imaš rjavi pas v karateju in si tekmovala na svetovnem pokalu. Poleg tega je največji frajer dveh šol tvoj fant. Punca, svet ti leži pred nogami!«

Anja in Silva sta prikimali.

V Klementininih besedah je bilo veliko resnice. Polonca je pred kratkim položila rjavi pas s prvo črtico. O nastopu ptujskih karateistov na svetovnem pokalu sta poročala tako

občinsko glasilo Ptujčan kot časopis Štajerski Tednik. Bili so celo na dveh lokalnih televizijah. Zaradi Mareta pa je postala še bolj znana. Tudi v Saloonu se je že večkrat pojavila z njim.

»Dobro,« se je vdala Polonca. »Če mislite, da bo moja prisotnost pomagala, potem gremo.«

Prijateljice so se napotile po stopnicah.

Simon je že čakal na Klementino. Nedaleč stran sta stali Karolina in Vesna ter ga opazovali.

»Joj, kaj če me Karolina napade?« je bilo strah Klementino.

Polonca jo je potrepljala po ramenu.

»Ne verjamem, da bo tvegala izključitev. Ampak ne skrbi, jaz te bom branila.«

Klementina se je tresla od strahu.

»Joj, ne morem iti tja!«

Skrila se je za steber. Prijateljice so jo obstopile. Toda kljub spodbujanju Klementina ni zbrala poguma, da bi stopila do fanta, ki ji je bil všeč.

»Polonca, naredi nekaj!« je velela Anja.

»Jaz?! Saj nisem jaz zmenjena s Simonom!«

Prijateljice so jo gledale v pričakovanju.

»Okej, okej,« se je vdala. »Klementina, poslušaj, kaj nam je v klubu povedal Resnik. To je zenovska zgodba.

Učenec je potožil svojemu učitelju:

'Roši, že več let preučujem zen, a še vedno ne vem, kaj je smisel življenja?'

Učitelj ga je zgrabil za vrat in mu potisnil glavo pod vodo.

Mladenič je hlatal za zrakom.

Roši ga je potegnil iz vode in vprašal: 'Si že odkril smisel življenja?'

'»Ne,« je odvrnil zadihani mladenič, 'mislil sem, da mi je odbila poslednja ura. Boril sem se za zrak.'

'Ko boš s takšno vnemo iskal odgovor na svoje vprašanje, ga boš zagotovo našel.'«

Prijateljice so jo debelo gledale.

»Sensej nam je povedal, da če bomo s takšno predanostjo trenirali, bomo zagotovo postali šampioni in mojstri karateja.«

Polonca jim je zamolčala, da je trener nato izjavil, da je ravno ona najbolj motivirana v klubu in jo je zato pohvalil.

»Klementina, rada bi ti povedala tole. Če si Simona za res želiš, te nič ne sme ustaviti. Niti tvoj strah ne.«

Črnolasa prijateljica je bila še vedno na trnih.

»Mi boš res priskočila na pomoč, če bo potrebno?«

»Seveda!« ji je zagotovila Polonca.

»Midve tudi!« sta se oglasili Anja in Silva.

Spoznanje, da ji prijateljice stojijo ob strani, ji je vlilo novih moči. Naj se zgodi, kar hoče, napočil je trenutek resnice.

»Držite mi pesti!«

Obrnila se je in napotila k Simonu.

»Kaj če jo Karolina res napade?« je zašepetala Silva.

Anja je stisnila Polonco za podlaket.

»Saj jo boš ustavila, kajne?! Midve nisva ravno neki fajterki.«

Polonca je vedela, da v primeru spopada ne more računati na Anjo in Silvo. Vsaj proti Karolini ne. Vesno bi že morda poskušale obvladati, toda šampionki kikboksa se ne bi nobena upala postaviti po robu.

Rjavolasi fant s pegastim nosom se je nasmehnil Klementini in jo objel. Opa, je pomislila Polonca, to pa je bilo resno. Sledil je vroč poljub na usta.

Hm, to bi lahko povzročilo težave.

In res! Karolina in Vesna sta se napotili proti Klementini in Simonu.

»Poglej, Polonca! Klementina jih bo fasala!« se je

vznemirila Anja.

»Kaj bomo naredile?« je bila panična Silva.

»To, kar smo obljubile!«

Polonca je odločno stopila proti zaljubljenemu paru. Niti ozrla se ni, da bi videla, ali ji prijateljici sledita.

Anja in Silva sta se za hip obotavljali. Nista mogli verjeti, da se lahko zgodi najhujše. Nato pa sta le stekli za njo.

Napočil je trenutek spopada. Dve skupinici sta se nevarno bližali druga drugi. Bilo je kot obračun pri OK Corralu. Na eni strani so bili šerifi, bratje Earp in Doc Holliday, na drugi strani divji kavboji, bratje Clayton in McLaurie. Oboji so se približevali z dolgimi, odločnimi koraki.

Tistih nekaj trenutkov se je zdelo kot večnost. Kakor da bi se odvijalo v počasnem posnetku, polnem podrobnosti.

Naenkrat sta Karolina in Vesna obstali. Izmenjali sta si par besed. Srepa sta zrlji v Polonco, Anjo in Silvo. Oboji so bili še nekaj metrov oddaljene od Klementine in Simona.

Nato se je zgodil čudež. Karolina in Vesna sta jih še enkrat premerili s pogledom, nakar sta se umaknili.

»Hej, ali je to res?!« je zašepetala Silva.

»Ustrašili sta se!« je vzkliknila Anja.

Klementina in Simon sta se jim približala.

»Punce, ali ste videle?!«

Klementina je bila čisto iz sebe.

»Karolina je cviknila pred Polonco!«

Prijateljice so se objele.

»Ne vem, če se je ravno ustrašila ...« je ugovarjala Polonca.

»Seveda se je! Ti si naša junakinja!« je bila odločna Klementina.

Ko se je vreščanje in skakanje prijateljic poleglo, jih je Polonca skušala pomiriti.

»Ne vem, zakaj se je Karolina umaknila, ampak tega raje ne razlagajte okoli. Takšne govornice nas lahko spravijo v

težave.«

»Ne skrbi, mala,« se je veselila Klementina. »Ti si glavna!«

Toda Polonca ni bila tako brezskrbna kot njene prijateljice. Če se bodo hvalile, kako je evropska prvakinja v kikboks u zbežala pred njo, se utegne zgoditi, da se bodo naslednjič znašle v situaciji, ko umik ne bo mogoč za nobeno stran. Potem bi se zares morala bojevati s Karolino. To pa ne bi bil ravno športni dogodek. In Mare ne bo vesel tega, kar se je zgodilo. En dan jo pusti samo in že zabrede v težave. Mare je namreč s slovensko reprezentanco odpotoval na mladinsko evropsko prvenstvo v Novi Sad. Na žalost je šla zraven tudi Maja. *Naj jo koklja brcne!* je pomislila Polonca. *Zakaj je Barbika tako dobra karateistka!* Ampak Maretu je lahko zaupala. Njuna ljubezen je čudovito zacvetela. Za novo leto sta se imela božansko. Najprej sta se kopala v ptujskih toplicah, se razvajala v vroči vodi, v bazenu z masažnimi mehurčki. Potem sta praznovala v Saloonu z njenimi prijateljicami. Za konec sta se strastno poljubljala v belem mercedesu, ki ga je Mare najel pri rent a caru Caissa Ptuj. Svojo princesko je razvajal. Ni hotel, da bi jo zeblo na silvestrski večer, zato je kawasakija pustil doma. Polonca je še zdaj čutila mravljince po celem telesu od dotikanja njegovih rok. Oh, ko bi le zimske počitnice lahko preživela tako brezskrbno. Toda čez teden dni je bilo državno prvenstvo za člane in članice, ki so se ga nameravali udeležiti. Z Maretom bosta trdo trenirala, medtem ko bodo drugi uživali v zimskih radostih. Nič hudega, glavno, da bosta skupaj. Samo ta zadeva s Karolino ji ni dala miru. Če ne bodo previdne, se jim utegne še maščevati. Kikbokserka zagotovo ni bila šleva. In če ji bodo na uho prišla ogovarjanja, ne bo ostala križem rok. Toda prijateljic zaenkrat ni mogla spametovati. Preveč so bile vesele. Zato se jim je raje pridružila. Jutrišnji dan je imel dovolj svojih skrbi.

Tretji del:

VETER

*Bojevnik Luči stoji na vetru in veruje.
Ker veruje v čudeže, se čudeži
začnejo dogajati.
Od časa do časa doživi razočaranje.
Včasih je ranjen.
Vendar pa bojevnik ve, da je vredno.
Za vsak poraz dobi dve zmagi.*

(Paulo Coelho, brazilski pisatelj)

19.

»Pridi, Tigerček!«

Sivi lisasti muc se je zapodil za njo. Toda visok sneg, v katerega so se vdrle njegove tačke, da si je zmočil kožušek, mu je vzel prvi zagon. Poslej je začel stopicati bolj previdno in počasneje.

Polonca si je oprtala smuči na ramo. Imela je dolge rdeče smučke z rdečimi pancarji in modrimi palicami, ki so se skladale z njeno puhovko in hlačami. Napotila se je po poti za hišo do roba hriba, kjer je stala vrsta s snegom pobeljenih dreves. Proga je bila lepo steptana, saj so se po njihovem hribu smučali tudi sosedovi otroci.

To zimo Polonca ni smučala toliko, kot običajno. Treningi karateja so ji vzeli veliko časa in energije. Tudi teden zimskih počitnic se je naglo iztekal. Mare je vsak dan prišel ponjo s kawasakijem ter jo odpeljal v telovadnico, kjer sta se neutrudno pripravljala na državno prvenstvo. Zadnji dan pred tekmo sta sklenila počivati. Toda Polonca ni imela obstanka. Čeprav so jo zaradi treningov bolele mišice, jo je premamila želja, da se pred kosilom nekajkrat spusti po hribu. Zvečer si bo pripravila vročo kopel in svojemu telesu privoščila razvajanje.

Na sneg je položila smuči ter stopila vanje. Ko je bila še majhna, se je po hribu spuščala s sanmi ali pa kar z *žakljem*,

vrečo napolnjeno s slamo. Pri 12 letih je enkrat po naključju šla z mamico in sestro v Avstrijo na boljši sejem, kjer so prodajali rabljene stvari, v glavnem oblačila. Tam so imeli smuči, ki so ji takoj padle v oko. Sicer so bile precej izdelane, napis firme je že zbledel, toda njej to ni bilo pomembno. Bile so ji všeč in hotela jih je imeti. S sestro sta tako dolgo prosile mamico, da jih je obema kupila. Stare smuči niso bile drage, zato so si jih lahko privoščile. Polonca je bila silno vesela in vznemirjena. Končno se bo lahko naučila smučati. Problem je bil edino ta, da so smuči kupile poleti, tako da je morala čakati šest mesecev na prvi sneg. Ker ni imela pojma o smučanju, ji je na pomoč priskočil štiri leta mlajši sosed Andrej, ki se je znal že zelo dobro smučati, čeprav je bil majhen in so bile njegove smučke komaj kaj daljše od njegovih pancarjev. Najprej jo je naučil, kako se pluži, potem ovinke, ustavljanje in vse druge spretnosti. Glede na njeno željo po smučeh in uživanju na snegu je hitro osvojila smučanje.

Ozrla se je proti hiši. Matika jo je gledala skozi okno. Babica Frančiška je uživala ob spretnosti svoje vnukinje, ki je mojstrsko obvladovala tako smuk kot slalom. Povrhu je bila še drzna kot veter in hitra kot blisk.

Polonca ji je pomahala.

Nato se je spustila po hribu. Dan je bil jasen in sončen, kot nalašč za dober spust.

Tigerček je pozabil na previdnost in stekel za njo.

Polonca je začela s smukom. Drvela je z vedno večjo hitrostjo. To je bil užitek, popolna svoboda! Lahko bi zavriskala od veselja. Za takšne trenutke je bilo vredno živeti.

Proti koncu hriba je začela vijugati, da je upočasnila spust. Po kratki ravnici bi bilo možno smučati še naprej proti gozdu, vendar proga ni bila steptana, pa tudi spust je bil na tistem delu precej nevaren.

Ko se je obrnila, je videla Tigerčka, kako ji zvesto sledi.

Toda bil je komaj v zgornjem delu proge. Zanj je bila prehitra.

Odpela je vezi ter stopila iz smučī. Čakal jo je vzpon nazaj na hrib. Toda nič ne de. Spust je bil vreden hoje navkreber. Pa še njen ljubljeni muc ji je delal družbo.

Smučala je dobri dve uri, vendar je povsem izgubila občutek za čas. Če ji ne bi Matika pomahala, da je kosilo na mizi, sploh ne bi vedela, da je že poldne.

Na poti proti hiši se je ustavila pri ptičji krmilnici. Nasula je prgišče *šrota*, nadrobljene koruze. Z babico sta radi opazovali ptičke, kako so pozimi veselo obiskovali majhno leseno hiško z rdečo streho, ki jim je nudila hrano in zavetje.

»Hojla!« je vzkliknila Polonca.

»Preobleci se, da se ne boš prehladila!« je velela babica.
»Potem pa hitro pridi, da ne bo juha mrzla!«

Mucek se ji je motal med nogami, ko je stekla po stopnicah v svojo sobo. Vlažno majico in pulover je zamenjala za suha oblačila.

Hip zatem je že sedela za mizo in pihala v žlico vroče juhe.

»Kako je bilo?« je vprašala babica.

»Odlično! Smučanje sem strašno pogrešala,« je odvrnila. »Čudovito je, ko se spustim po hribu. Takrat se počutim res živo. Sonce postane bolj svetlo, veter mi pomaga in celo zrak dobi poseben okus, zdi se mi, da po svobodi.«

Babica se je nasmehnila.

»Verjetno je tako, ko izkusiš zen,« je rekla Polonca.

»Kako to misliš?« je zanimalo babico.

»Sensej nam je povedal zen zgodbo, na katero sem čisto pozabila.

Nekega deževnega dne je učenec prišel k svojemu učitelju zena.

'Roši,' je dejal, 'prosim, dovolite mi, da obiščem tudi

druge učiteljke zena.'

'Misliš, da si se od mene že vsega naučil?'

Učenec je nekoliko v zadregi prikimal.

'Potem pa povej, na kateri strani vrat si odložil dežnik,' je vprašal roši, 'na levi ali na desni?'

Učenec je moral priznati, da tega ne ve. Spoznal je, da njegova zavest še ni zenovska, saj ni razvil popolnega zavedanja okolja. Nato je ob učitelju ostal do smrti.«

Babica je prikimala.

»Torej, zen je, ko uživaš v smučanju in se tega zavedaš,« je pripomnila.

»Ja, ampak še mnogo več!«

»Potem pa pojej svojo žlico zena.«

»Bravo, Matika, res je, tudi v tej juhi je zen!« je vzkliknila. »Mislim, da tudi sama vedno bolj razumem. Hvala ti!«

Tigerček je skočil na stol in pokukal na mizo.

»Glej ga, glej! Tudi on je prišel iskat zen,« je dejala babica.

Z Matiko sta se zasmejala.

20.

Državno prvenstvo za člane in članice je bilo v nedeljo, 20. februarja, v športni dvorani Šolskega centra Velenje. Udeležilo se ga je 44 klubov s 93 tekmovalci. Zraven članov in članic so se pomerili tudi veterani v dveh skupinah, in sicer v starostni kategoriji do 50 let in nad 50 let. Tekmovalo se je v posamezni konkurenci v borbah in katah. V borbah je bilo razpisanih pet težnostnih skupin, brez absolutne kategorije. Polonca, Maja, Nika, Laura in Urška so prvič nastopile v članski konkurenci. Kot 18-letnice pa so še zmeraj imele pravico do nastopov v starejši mladinski konkurenci, kjer bodo lahko tekmovali do 21. leta. Tudi Mare se je prvič znašel med člani.

V dvorani so postavili tri oblazinjena rdeča borišča z modro obrobo. Prvenstvo je odprl predsednik Karate zveze Slovenije, dr. Igor Zelinka. V dopoldanskem delu so se zvrstile kate. Na enem tatamiju so nastopali člani, na drugem članice, na tretjem veterani.

Popoldne so se pričele borbe. V lahki kategoriji, v kateri je kot prva od Ptujčank nastopila Laura, sta tekmovali samo dve karateistki. Njena nasprotnica je bila lanskoletna državna prvakinja Monika Radosavljevič iz Celja. Laura je dobro začela in osvojila dve točki z ročnimi udarci. Potem jo je Monika presenetila z brco v glavo *mavaši gerijem* ter pove-

dla s 3 : 2. Laura se ji je maščevala z odlično tehniko čiščenja *deaši barai*. Ko se je Celjanka znašla na tleh, je Ptujčanka hitro priskočila ter poskušala zadati zaključni udarec, ki bi ji prinesel tri točke. Toda Monika se je z brcanjem znala zavarovati. Karateistki sta bili spet na nogah. Laura je nato z bliskovitim ročnim *urakenom džodan* uspela izenačiti. Maja, Nika in Urška so jo glasno vzpodbujale. V nadaljevanju sta si Laura in Monika neutrudno izmenjevali udarce, brce, toda nobena ni dobila točke. Petnajst sekund pred iztekem boja je Celjanka plasirala polkrožno brco nasprotnici v rebra. Povedla je s 5 : 3. Sedaj je morala Monika samo še malo zavlačevati in uspela bo ubraniti naslov prvačkinje. Toda Celjanka je zagrešila usodno napako. Prepričana v svojo prednost je napadla Ptujčanko. Laura jo je odločno počistila s tehniko *deaši barai* in tokrat uspela zadati *džako zuki* v glavo, kar ji je prineslo tri točke. Zmagala je s 6 : 5 ter postala nova državna prvakinja. Klubske kolegice so jo obstopile in ji veselo čestitale.

Nato je bil na vrsti Mare v srednji kategoriji za člane, v kateri je nastopilo 14 tekmovalcev. Prvo borbo je dobil s 5 : 2 zoper Srdžana Kostiča iz Velenja. Drugi boj je izgubil z Danijelom Rihtaričem iz Kranja. Ker se je Danijel uvrstil v finale, kjer je kasneje tudi zmagal in postal državni prvak, ga je potegnil v repasaž, ponovitvene boje za bronasto medaljo. Tam je najprej s 6 : 1 deklasiral Draga Miheliča iz Maribora, nato pa s 3 : 2 premagal Iva Bajta iz Oplotnice ter tako osvojil 3. mesto. Polonca je ves čas navijala zanj. Njena skupina še ni bila na vrsti, ker se kategorije niso izvajale po zaporednem vrstnem redu. Mareta je ob zmagi objela okoli vratu in ga poljubila. Njen bojevnik je bil zadovoljen spričo svojega preboja med člane. Dokazal je, da bodo nanj še morali računati.

»Sensej te kliče,« je opozoril Polonco.

In res, trener je klical punce za tekmovanje v srednji ka-

tegoriji. V tej skupini, v kateri so se borile Polonca, Maja in Nika, je nastopalo 11 karateistk, kar je bila tudi najštevilčnejša skupina. V polsrednji je namreč tekmovalo 7 članic, v poltežki 6, v težki pa 4 tekmovalke. V srednji kategoriji so bile karateistke razdeljene v dve skupini. V skupini A, kjer sta bili Maja in Nika, je nastopilo 6 deklet, v skupini B, kjer se je nahajala Polonca, pa 5 tekmovalk.

Maja je bila tega dne hudo prehlajena. Imela je visoko temperaturo. Verjetno se je je lotevala gripa, vendar za nobeno ceno ni želela zamuditi članskega prvenstva. V svoji skupini je naravnost blestela. Dokazala je, da ji niti članice niso enakovredne in da je res izjemni talent. V prvi borbi je s 5 : 0 deklasirala Natalijo Mlakar iz Kopra, v drugem boju je s 6 : 3 premagala Valerijo Novak iz Maribora, v tretjem krogu pa si je s 4 : 2 zoper Severdžano Šabič iz Velenja izborila vstop v finale.

Slabše se je odrezala Nika, ki je prvo borbo s 5 : 4 tesno izgubila proti Valeriji Novak. Potolažilo jo je edino dejstvo, da jo je Maja maščevala v drugem krogu.

Pravi majhni čudež pa se je dogajal v skupini B. Polonca je v prvi borbi premagala Brigito Kosec iz Ljutomera, in sicer s 4 : 3. Polonca se je prizadevno in vztrajno borila za vsako točko. Pri tem sta ji z vzkliki, nasveti in vzpodbujanjem pomagala trener Resnik in Mare.

V drugem kolu se je srečala z izkušeno Metko Fele iz Brežic. Metka je povedla s 3 : 1. Vedela je, da je Polonca novinka z malo kilometrine in še mlada povrh. Zato je bila pretirano samozavestna. Na sredini boja sta obe tekmovalki dosegli še vsaka po eno točko. Metka je vodila za dve točki. Polonca je poskušala nadoknaditi zaostanek, vendar se je njena nasprotnica dobro pokrivala. V zadnjih sekundah borbe je Metka napadla. Hotela je presenetiti Ptujčanko. Toda namesto, da bi osvojila točko, je na obrazu začutila *mavašigeri*. Polonca ji je uspela zadati brco v glavo, kar ji je pri-

neslo *ipon*, tri točke. Tako je zmagala s 5 : 4. Med poznavalci karateja je završalo. Prisotni kar niso mogli verjeti, kako se je lahko izkušena Metka pustila tako presenetiti. Ampak to je bila lepota karateja, nepredvidljivost do zadnje sekunde, kjer je bila najmanjša napaka usodna.

Za vstop v finale se je Polonca pomerila z Ljubljancem Darinko Horvat, lanskoletno državno viceprvakinjo. Darinka je že dvakrat nastopila tudi na članskem evropskem prvenstvu. Torej je bila resnično prekaljena borka. Na začetku boja je povedla z dvema točkama, ki ju je dosegla s prodornima *džako zukijema*. Polonca jo je zasula z brcami v glavo, nakar ji je uspelo plasirati *mavaši geri* v Darinkina rebra. Ljubljanki je kar sapo vzelo. Vendar, ker ni hotela pokazati, kako močno jo boli, so sodniki dali Polonci *vazari*, dve točki. Rezultat je bil izenačen. Darinka je pogumno napadla in osvojila točko za ročni udarec v glavo. Ptujčanka ji ni ostala dolžna. V naslednji akciji je z močnim *džako zukijem* znova izenačila. Ljubljanko je zadela v isto mesto, kot jo je prej brcnila. Razlegli so se klici vzpodbude z obeh strani tabora. Ker je želela prikriti bolečino, je Darinka jezno napadla. Toda ofenzivne akcije, v katere se je podala, so ji jemale moč in jo vidno načenjale. V zadnjih sekundah boja sta obe planili druga na drugo, vendar je bila Polonca za tisočinko hitrejša. Za uspešen udarec s prvo roko v glavo je dobila eno točko in zmagala s 4 : 3.

Mare jo je dvignil v zrak.

»Enkratna si bila!« je vzkliknil.

Trener jo je potrepljal po ramenu.

»Čutiš, kako se ti je odprlo?! Tvoje tehnike so začele delovati.«

Polonca je bila čisto iz sebe. Niti v sanjah si ni mislila, da ji bo uspel preboj v finale državnega prvenstva. Toda ko je izvedela, da jo tam čaka Maja, je njeno navdušenje splahnelo. Le kako naj premaga 'super Barbiko?!' To je bila

nemogoča naloga.

Upam samo, da se ne bom preveč osramotila, si je mislila.

»Resnik, zagotovo si ponosen,« je slišala reči visokega Primoža Debenaka, predsednika sodniške komisije. »Dve Ptujčanki v finalu!«

Sensej se je nasmehnil in prikimal.

»Za katero boš navijal?« je navihano vprašal Debenak ptujskega trenerja.

Resnik je zamahnil z roko. Postavil se je na sredino zunanjega roba borišča. S tem je izrazil svojo nevtralnost. Ko ga je Polonca pogledala, je dvignil palec. Nato ji je z gesto pokazal, naj ga posluša. Torej ji bo vseeno pomagal.

»Polonca, drži se!« je vzkliknil Mare.

Ja, njen ljubi fant jo je brezpogojno podpiral. V tem trenutku ji je to ogromno pomenilo. Pokimala mu je v znak, da ga je slišala. Nato se je obrnila k nasprotnici.

Maja je imela rdeče oči in zabuhla lica od prehlada. Svetlih dolgih las si ni spela v čop, ampak je pustila, da so ji prosto padali. Njena drža je bila zgovorna. Do Polonce bo neizprosna. Zdaj bo lahko z njo poravnala račune. Še posebej zaradi Mareta, ki ji ga je Polonca speljala. Vsaj Maja je bila prepričana, da ima vso pravico do njega, čeprav ji on nikoli ni rekel, da sta par ali da želi hoditi z njo.

Maja je začela silovito in prodorno. *Z džako zukijem* v telo je osvojila prvo točko. Polonca se je odločila, da se ne bo predala brez boja. Napadla je s kombinacijo ročnih in nožnih tehnik. Ko je izvedla visoko polkrožno brco, jo je Maja zgrabila za nogo in jo spodnesla. Polonca je trdo pristala na hrbtu, medtem ko ji je nasprotnica zadala ročni udarec v glavo.

Sodniki so dvignili rdeče zastavice. Maja je povedla s 4 : 0.

Polonca je vstala. V obraz je bila čisto rdeča.

No, to pa je bilo ponižujoče! se je jezila nase.

Nasprotnico je napadla s kombinacijo ročnih tehnik. Toda Maja jo je presenetila z bliskovitim protinapadom in *džako zukijem* v rebra. Svetlolasa šampionka je dobila še eno točko in vodila s 5 : 0. Polonco je čisto deklasirala, vendar ji to ni bilo dovolj. Hotela jo je uničiti, ponižati, predvsem pa pokazati Maretu, kako močno se je uštel, ko si je izbral to vaško pritepenko za punco.

Laura, Nika in Urška so jo vrešče spodbujale. Obenem so se smejale Polonci, ko je Maja osvajala točke. Njihovemu obnašanju so se pridružili še nekateri fantje iz drugih klubov, ki jim je bila svetlolasa Maja všeč. Polonci je šlo vse skupaj do živega. Ozrla se je k Maretu, ki se ji je nasmehnil. Nato je pogledala senseja. Pokazal ji je palec, nakar je kazalec usmeril na nogo. Sporočal ji je naj izvede brco s prvo, vodilno nogo. Polonca je prikimala. Preverila je, ali ni morda Maja opazila trenerjevega sporočila. Ne, ozirala se je k prijateljicam, ki so ji z gestami kazale, kako naj pokonča Polonco.

Ko je sodnik dal znak za nadaljevanje boja, je Maja planila na nasprotnico. Tedaj pa je naletela na presenečenje, ki ga je pred njo izkusila že Metka Fele iz Brežic. Dobila je *aši mavaši geri* v lice. Polonca je tehniko prestrezanja, *diae*, naredila brezhibno ter tako hitro in nepričakovano, da je Maja kar otrpnila. Sodnik jo je moral pozvati z ukazom *»Moto no iči!«*, da se je vrnila na svoje mesto v borišču. Svetlolasa Ptujčanka je gledala besno kot ris. Če bi pogledi lahko ubijali, se Polonci ne bi dobro pisalo.

»Džodan geri ipon!« je objavil glavni sodnik.

Polonca je prejela tri točke. Razliko je zmanjšala na 5 : 3. Ali je morda imela še kakšno možnost za zmago? Težko verjetno. Maja se ne bo več pustila presenetiti. Poleg tega je čas delal za srdito Barbiko. Do izteka borbe je preostalo še kakšnih 30 sekund.

Znova se je ozrla k senseju. Je imel kakšen napotek za njo? Dvignil je roko in ji pokazal, naj varuje glavo ter kontrira z roko. Ja, drugega ji ni preostalo.

»*Cuzukete hadžime!*« je vzkliknil sodnik za nadaljevanje boja.

Maja je prišla kot uragan. Z glasnim kiaijem in s serijo ročnih udarcev, ki jih je usmerila naizmenično v telo in glavo, je napadla kot furija. Polonca se je skrčila, sklonila in sprožila roko za *džako zuki* v trebuh nasprotnice.

Neverjetno! V zraku so zaplapolale modre zastavice.

Polonca je prejela *juko*, eno točko. Sedaj je bil rezultat 5 : 4.

Sensej je imel prav! jo je prešinilo. Hvaležno ga je pogledala, on pa ji je prikimal.

»Maja, rzturi jo!« se je zadržla Urška.

»Pokaži ji, kdo je prvakinja!« je vzkliknila Nika.

»Pohodi jo!« se je oglasila še Laura.

Svetlolaska je znova napadla kot tornado. Tokrat je ni bilo več moč presenetiti s protitehniko. Navalila je s kombinacijo ročnih in nožnih tehnik. Polonca se je nemočno umikala proti robu borišča. Linijski sodnik je z modro zastavico potrkal po tleh, kar je bila gesta za *džogai*, prestop iz borišča. Sodnik je vzkliknil »*Jame!*« za prekinitev boja. Polonca je spustila roke iz garda. Maja, ki je bila v zaletu pa ji je zadala silovit udarec na nos. Polonca je padla na tla in se prijela za boleče mesto.

Glavni sodnik je poklical dežurnega zdravnika. Polonci se je ulila kri. Zdravnik jo je posedel na stol, ji v nosnici natakčil tampone ter preko zalepil obliž. S kotičkom očesa je opazila, kako se sodniki burno posvetujejo.

Šušin, glavni sodnik, ju je pozval za izhodiščne položaje.

»*Aka hansoku, ao no kač!*« se je glasila rzsodba.

Maja je bila diskvalificirana zaradi premočnega kontakta in neupoštevanja sodniškega ukaza za prekinitev borbe.

Polonca je zmagala!

Običajno so si tekmovalci na koncu v finalu čestitali, toda Maja se je samo jezno obrnila in ji pokazala hrbet. Polonca je vedela, da kaj več niti ni more pričakovati od svoje zagrizene nasprotnice.

»Bravo, Polonca!« je vzkliknil Mare in jo dvignil. »Pravkar si postala nova državna prvakinja! In to z rjavim pasom med samimi mojstricami! Če ti nisi rojeni talent!«

Nato jo je spustil in zaskrbljeno pogledal.

»Ali te zelo boli?«

Pristopil je tudi Resnik in ji čestital.

»Si v redu?« je vprašal in pokazal na nos.

»Ah, saj ni nič. Praska.«

»Praska, vredna zlate medalje!« je pripomnil Mare.

Maja se je otepala trepljanja prijateljic in odklanjala roke fantov, ki so ji hoteli čestitati za srebrno medaljo. Svoje jeze sploh ni skrivala.

»Kaj pa je z njo?« je vprašala Polonca.

»Ne sekiraj se. Bo že prebolela,« je rekel Mare.

»Pravi, da ni slišala sodnika, ko je vzkliknil jame,« je povedal Resnik. »Menda zato, ker je prehlajena.«

»Aha, in njen udarec sploh ni bil narejen s kontaktom,« je bil sarkastičen Mare.

Sensej je skomignil z rameni in rekel: »Saj vsi vemo za kaj gre, a ne?«

Še *predobro*, je pomislila Polonca.

21.

Joj, samo naj v redu izpeljem nastop! je premlevala Polonca. Kaj pa, če se bom zmotila?! In cela dvorana je polna gledalcev! Zakaj sem se pustila pregovoriti?! Hm, senseja res nisem mogla zavrniti. Ampak vseeno bi lahko rekla ne. On sploh ne ve kakšna muka je to zame. Oh, v trebuhu me že zvija.

Akademija bojevnških veščin Ptuj se je udeležila *budo gala* prireditve, ki jo je organizirala SZND (Slovenska zveza nanbudo društev). V športni dvorani Leona Štuklja v Mariboru se je ob sedmih zvečer začela revija borilnih veščin. Častni gost je bil Jošinau Nanbu, 10. DAN, ustanovitelj karate šol sankukai in nanbudo. Ptujška akademija je nastopala z dvema točkama, s samurajskim mečevanjem in glasbeno kato sai, za katero je bila zadolžena Polonca.

Na začetku prireditve sta se na željo organizatorja pojavila dva ptujška mečevalca v zaščitni kendo opremi. Nato so vsi gostje, skupaj z obiskovalci, počastili nedavno tragično preminulega predsednika nanbudo zveze Francija Pelka z minuto molka. Budo gala je odprl Duško Praštalo, tehnični direktor SZND.

V letošnjo prireditev, ki je bila tretja zapored, so organizatorji vključili žrebanje za privlačne nagrade, točko pantomime v izvedbi Daret Flisa in pevsko točko mične povezo-

valke programa Sergeje Palko. Prav tako so uspeli pridobiti veliko pokroviteljev, kot na primer Radio City Maribor, revijo BUDO Sensej, Kwon Slovenija, zlatarstvo Marija Guček, gostinstvo Jože Udovič, Varnost Maribor in številne druge sponzorje.

Slovenska nanbudo zveza se je predstavila s štirimi demonstracijami. V prvi, otvoritveni točki, sta s kombinacijo različnih dihalnih vaj nastopila Duško Praštalo in Marjeta Oblak. V drugi sta Grega Jenčič in Damjan Kern prikazala kombinacije nožnih tehnik, ročnih udarcev in spretnost padcev. V tretji sta se predstavila Radjil Ouma in Karim Ngosso iz Kameruna, ki sta demonstrirala različne kombinacije borbenih tehnik. Za četrto točko pa je poskrbel kar sam Jošinau Nanbu s skupino svojih učencev. Prikazali so *nanbu ki tajšo*, respiratorno gimnastiko in njeno borbeno uporabnost v praksi.

Karate sta izvedli še SKI (Shotokan karate-do internacional) Slovenije in Šitorju klub Termotehna Maribor. Veščino džū džica je zastopala Džū džic zveza Slovenije. Lepote aikido metov, vzvodov in prijemov je demonstriral Tendorju klub Maribor. Nindže iz Budžinkan ninpo dodžo Slovenije, ki jih je vodil Andrej Jasenc, so dokazale, da je ta skrivnostna veščina priljubljena tudi pri nas. Gledalci so videli tudi obe obliki taekwondoja, ITF verzijo v izvedbi Tomaža Barade in Branik Hwarang kluba Maribor ter olimpijsko WTF verzijo v prikazu kluba Marijana Piliha. Judo zveza Slovenije pa je predstavila džudo, olimpijsko veščino metov in rušenja.

Akademija bojevniških veščin Ptuj je pod vodstvom strokovnega vodje Roberta Resnika izvedla celostno predstavitev samurajskega mečevanja, in sicer iaido kate, kendo, džicu sparinge, kendo boje in tamešikiri, test sekanja s katanom. Največja atrakcija je bila, ko je šest mečevalcev napadlo senseja Resnika, on pa jih je z dvema mečema pose-

kal kot za šalo. Bil je pravi inkarnirani Mijamoto Musaši, največji japonski mečevalec in bojevnik. V prikazu je sodeloval tudi Mare. V *hakami*, hlačnem krilu, in *keikogiju*, posebnem kimonu, je izgledal kot pravi samuraj. Mečevanje je vadil že leto dni. Polonci je priznal, da je začel trenirati zato, da bi lahko bil več časa z njo. Ona pa je mečevanje vadila že od samega začetka.

Hvala bogu, da sensej ni vztrajal, naj sodelujem še pri mečevanju! je pomislila.

Polonca je bila s svojo točko na vrsti nekje na tri četrt programa. Raje bi bila na začetku, da bi se prej rešila, toda pri tem ni mogla nič.

»Še dva nastopa sta pred tabo,« ji je zašepetal Mare.

Bila je vsa napeta.

Mare je položil roke na njena ramena in ji pričel masirati vrat. To ji je dobro delo. Oboževala je njegovo masažo. Takoj jo je preplavil val ugodja. Telo se je sprostilo, napetost je izginila iz mišic. Samo v trebuhu jo je še zmeraj zvi-jalo.

»Vse bo v redu,« jo je miril Mare. »Ne pozabi, ti si slovenska Elektra! Moja junakinja!«

Odkar sta si z Maretom ogledala nadaljevanje Daredevila v filmu Elektra, jo je začel tako klicati. Všeč ji je bilo, da misli, da je lepa kot Jennifer Garner, ki je bila itak njena vzornica. Kljub temu pa ji je ugajalo, ko jo je v intimnih trenutkih poklical po njenem pravem imenu.

Film Elektra jo je znova navdušil za nože sai in ji potrdil, da se je pravilno odločila, ko je začela trenirati borilne veščine. Postale so tako neločljivi del nje, da se sploh ni več videla drugače kot Elektra, bojevica.

Tudi filmska zgodba ji je bila všeč. Na koncu filma Daredevil Elektra umre, ampak kot je pravilno napovedal Klemetinin brat Marko, ki jo je prvi seznanil z likom Elektre, so jo v nadaljevanju oživili. To je storil skrivnos-

tni red plačanih morilcev nindž, imenovanih Roka, za katere je Elektra poslej morala delati. Zadali so ji nalogo, da ubije Marka Millerja, ki ga je igral Goran Višnjič, in njegovo najstniško hčer Abby. Ampak Elektra se je spoprijateljila z Abby ter jo vzela v svoje varstvo. Hip zatem se je že zapletla v neusmiljeni boj z nindžami, ki poznajo številne smrtonosne trike in magijo. Na koncu se je soočila z nevarnim, legendarnim nindžo Kirigijem.

V Elektri je Jennifer Garner nosila drugačen kostum kot v Daredevilu. V drugem filmu so se želeli bolj držati stripovske verzije. Oblekli so ji rdeče hlače in kratki brezrokavnik. V stripu je Elektra bolj razgaljena, saj ne nosi hlač, vendar je rdeča njena izvirna barva. Toda Polonci je bila bolj všeč v Daredevilu v usnjenih črnih hlačah. Tam je izgledala bolj seksi, bolj privlačno, a tudi nevarno, kajti črna je bila barva noči, simbol nindž. Tudi Polonca je imela za svoj nastop črne usnjene hlače in brezrokavni outfit. Vendar ni nosila škornjev z visokimi petami kot filmska Elektra, temveč črne športne copate Puma. Kostum ji je sešila modna kreatorka Vesna Zupanič, stroške pa je kril klub. Trener ji je dejal, naj kostum zadrži, ker ga bo zagotovo še potrebovala za kakšen nastop.

»Zdaj pa pojdi gor in jih očaraj, tako kot si mene!« ji je velel Mare.

Oh, moram se izkazati. Samo mirno, si je prigovarjala. Saj bo šlo. Veliko sem trenirala. In nikamor ne morem pobegniti. Na žalost!

Polonca je pohitela na prostor za demonstracijo.

Gledalci so jo pozdravili z glasnim aplavzom.

Nato je počepnila za začetek točke. Reflektor jo je obsvetil z snopom nežne luči. Sklonila je glavo.

V dvorani je zavladala tišina.

Zaslišali so se prvi toni pesmi *Bring Me to Life* oziroma *Vrni me v življenje*, ki jo je izvajala ameriška skupina Evan-

escence. Prepevala sta jo črnolasa Amy Lee in Paul McCoy. Amy je dobila navdih za pesem, ko jo je neznanec vprašal, ali je srečna. Za njenim nasmehom je namreč zaslučil, da je potrta. Nato je napisala pesem, ki jo je posvetila svojemu fantu, s katerim se je kasneje poročila. Bring Me to Life se je prvič pojavila v filmu Daredevil v prizoru, ko Elektra vadi z noži sai, ker hoče maščevati smrt svojega očeta. Polonca je dobro naštudirala njene gibe, vendar je dodala tudi svoje elemente.

Amy je zapela:

*»How can you see into my eyes like open doors?
Leading you down into my core
where I've become so numb
Without a soul my spirit's
sleeping somewhere cold,
until you find it there and lead it back home.«*

Polonca je še zmeraj čakala na iztočnico, s sai obrnjenimi navzdol, z rahlo dvignjenimi komolci. Izgledala je kot temni angel, ki se pripravlja, da bo poletel.

*»(Wake me up!)
Wake me up inside!
(I can't wake up!)
Wake me up inside!«*

To je bil pravi trenutek. Pesem, ki se je počasi, tiho začela, je dobila zagon, eksplozijo. Polonca je dvignila glavo, se vzravnala in sunila z noži v zrak. Jeklena rezila so se zableščala kot tigrovi beli zobje, ki se razkrijejo, preden se velika mačka poda v napad. Luč reflektorja je močnejše zasvetila. Sedaj se je nahajala v samem središču dogajanja. Pozornost cele dvorane je bila usmerjena na njo. Nože je za-

čela sukati s svetlobno hitrostjo in se obračati zdaj na levo, zdaj na desno.

»(Save me!)
call my name and save me from the dark.
(Wake me up!)
bid my blood to run.«

V popolnem ritmu je izvajala sunke z noži, brce in skoke. Kombinacije tehnik so bile atraktivne, dinamične, gibi eksplozivni, skladni. V točko je vključila tudi gimnastične elemente, kot so preval, kolo in premet. Dolgi lasje so vihrali okrog nje. Bila je kot boginja Kali, neustavljiva, nevarna, nepozabna.

»(Bring me to life!)
I've been living a lie, there's nothing inside.
(Bring me to life!)«

Polonca se sploh ni zavedala, kako čudovito izgleda. Bila je mlada, lepa in strašno zapeljiva v Elektrinem črnem kostumu. Prava paša za oči. Če bi se videla tako, kot so jo videli drugi, bi bila zagotovo bolj samozavestna. Vsekakor je imela veliko razlogov za dobro samopodobo.

Sukala se je okoli svoje osi, izvedla tri direktne brce, skočila visoko v zrak, naredila krožno brco iz obrata.

Točko je zaključila v pravem trenutku z dovršenim doskokom.

Publika v dvorani je bila navdušena. Nagradili so jo z huronskim aplavzom, veliko jih je vstalo. Razlegli so se vzkliki odobravanja. Brez dvoma je tega večera požela največje ovacije.

»Dragi obiskovalci, to je bila slovenska Elektra!« je rekla napovedovalka.

Očitno so jo vsi prepoznali kot Elektro, junakinjo, ki je s filmskega platna stopila v resničnost – in oživila.

22.

»Vau, kako lepa katana!«

Polonca je vzela v roke dolgo samurajsko sabljo v črni leseni nožnici, *saji*.

»To je Musašijeva katana,« je dejal Mare. »Seveda ne original, ampak replika. Natančno takšen meč je nosil Mijamoto Musaši. Je nekoliko daljši od ostalih katan. To sicer ne preseneča, ker je bil Musaši višji od povprečnih Japoncev. Meč ima tipično dolgi ročaj, *cuko*. Kot lahko vidiš, je *cuba*, ščitnik za roke ob ročaju narejen iz dvojnih prstanov, kar se nanaša na Musašijev stil mečevanja in njegovo *Knjigo petih prstanov*.«

Polonca je izvlekla meč iz saje. Ko si je ogledovala rezilo, so jo spreleteli mravljinici. Ostro jeklo je bilo ukrivljeno na zunanji strani loka.

»Sensej mi je povedal, da je ta katana ročno kovana. *Tošin*, rezilo, je narejeno z visoko vsebnostjo ogljikovega jekla, iz tradicionalne gline ter polirano. Vsi dodatki so kovinski in ne aluminijasti, kot pri cenениh mečih.«

Polonca je vedela, da so bile katane izdelane tudi iz več sto tisoč plasti. Izdelovalci mečev so bili izredno čaščeni v srednjeveški Japonski, pa tudi danes, saj katana še vedno velja za najboljši meč na svetu. Samuraji so do svojih mečev gojili naravnost mističen odnos. Za japonske bojevnike

katana ni predstavljala samo orožja, ki jim je zagotavljalo preživetje, ampak je opredeljevala smisel njihovega obstoja. Uteležala je bojevnikovo dušo.

Samuraji so nosili meče z rezilom obrnjenim navzgor. To jih je opominjalo, da ne smejo prekomerno uporabljati katane, še posebej ne v slabe namene, kajti v nasprotnem primeru se meč obrne proti svojemu lastniku.

Katane so slovele po legendarni ostrini rezil zato, ker so japonski meči posedovali dve pomembni lastnosti. Prvič, rezila so bila dovolj prožna, da so prenesla direktne udarce, in drugič, imela so dovolj trdo površino, ki je zadržala ostrino. Meči so bili sestavljeni iz dveh vrst različnega jekla. Imeli so mehko sredico, imenovano *šingane*, z nizko vsebnostjo ogljika, okrog katere je bil omotan trdnejši plašč iz jekla z veliko ogljika, imenovan *kavagane*. Končni izdelek ni bil laminat, narejen iz dveh plasti, ampak sta bili obe vrsti jekla prepleteni skozi postopek kovanja in termične obdelave. Obstajalo je več različnih metod izdelave mečev. Od preprostih katan, ki so imele plast jekla in plast železa do zahtevnejših, kvalitetnejših rezil, ki so imela štiri milijone plasti. Takšno metodo je uporabljal legendarni izdelovalec mečev Masamune.

»Sensej je res prijazen, da nama je posodil katano,« je rekla Polonca.

Mare je prikimal.

Trener jima je dal katano za vadbo *tamešikirija*, testa sekanja. Polonca bo ob koncu sezone polagala za črni pas v iaidoju in kendžicu. Uspešno bo morala opraviti tudi tamešikiri, ki je bil obvezni del izpita za mojstre. S testom sekanja so samuraji preizkušali svoje meče. Tamešikiri se je pojavil v 17. stoletju v obdobju Edo. Testiranje katan so zaupali samo najbolj večšim mečevalcem. Pri tem so uporabljali različne materiale, kot so *vara* (snop slame), *goza* (zgornja plast rogoze oziroma tatamija), *bambus* in *jeklo*

(tanjšje cevi). Pri sekanju so izvajali različne mečevalske tehnike in zaseke. V modernejši dobi je tamešikiri namenjen preizkusu mečevalskih spretnosti. Pogosto je atraktivna točka na demonstracijah samurajskega mečevanja. V tamešikiriju se odvijajo tudi tekmovanja. Najbolj znani mečevalec z največ rekordov je Tošiširo Obata. Igral je celo v dveh filmih, *Obračunu v Malem Tokiu* z Brandonom Leejem in Dolphom Lundgreenom ter *Samurajevem meču* z Richardom Northonom.

Obstajata dve obliki tamešikirija, sekanje statičnih in gibljivih tarč. Pri prvi so stoječe tarče snop slame ali bambus na stojalu. Odločilna je moč sekanja, ki izhaja iz pravilne tehnične izvedbe. Pri gibljivih tarčah pa gre za vržene predmete kot so teniška žogica, jabolko, banana. S to obliko se testirajo mečevalske reakcije, natančnost in pravočasnost, oziroma *tajming* sekanja.

Mare je na dvorišče za hišo prinesel leseno stojalo z dvema križnima stranicama, ki so dajale čvrsto oporo in stabilnost. Na stojalo je nataknil zvito rogozo ali tako imenovani *omote tatami*.

»Boš ti prva udarila?« je vprašal.

»Kar ti daj. Vem, da komaj čakaš.«

Mare se je zarežal. Široko se je razkoračil, visoko dvignil meč in zadržal dih. V zraku je bilo čutiti njegovo koncentracijo. Nato je glasno izdihnil ter zamahnil v diagonalni zasek *kesa kiri*.

Del tatamija je odletel v zrak. Bilo je, kakor da bi zarežal skozi puter. Katana je bila resnično zelo, zelo ostra. Toda na rogozi se je videlo, da udarec ni bil natančen, temveč nekoliko vijugast. In nekaj koščkov rogoze je štrlelo kakor nepočesani lasje.

»Vau!« je vzkliknil Mare. »Kakšen užitek je to! Ampak moj zasek je čisto začetniški.«

»Zato pa bova vadila!«

Mare ji je izročil katano ter zamenjal rogozo.

»Veš, na youtubu sem gledal, kako je japonski mojster Micuhiro Saruta izvedel *senbonkiri* ali tisoč zasekov v eni uri in pol. Na posnetku je izgledalo enostavno, toda v resnici sploh ni tako lahko,« je rekel. »Svetovni rekord v tamešikiriju pa je leta 2009 postavil Bruce Baldwin, ko je s horizontalnim udarcem *joko kirijem* presekal 25 tatamijev.«

Sedaj je Polonca zavzela visoki položaj *džodan kamae*. Tudi ona se je odločila za diagonalni zasek. Globoko je vdihnila. Ni vedela, kaj naj pričakuje. Ali mora močno zamahniti ali ne? Bo meč opravil svoje?

Rezilo se je zabliskalo in švistnilo skozi zrak.

Polonca skoraj ni čutila upora.

Meč je zadržala v zadnjem trenutku, da ni z njim udarila v tla.

»Neverjetno« je vzkliknil Mare. »To je skoraj popolni zasek!«

Tatami je bil gladko odsekan pod pravilnim kotom.

»Ni slabo za prvi zasek,« je bil navdušen Mare. »Kakšni bodo šele tvoji udarci, ko boš nekaj časa vadila. Vidiš, to je razlika med oranžnim pasom in mojstrskim kandidatom.«

»No, jaz res malo dlje treniram od tebe, ampak čez čas boš tudi ti imel izvrstne udarce.«

»Že, toda ti si naravni talent. Prava Youn Ja Kyung!«

Mlada Korejka, ki jo je omenil Mare, je bila najbolj znana mojstrica mečevanja na svetu. Zaslovela je z videoklipi plesa z dvema katanama in z neponovljivimi testi sekanja. O njej se je zelo malo vedelo. Na Wikipediji ni bilo nobenih zapisov. Bila je mojstrica korejskega mečevanja, imenovanega *haedong gumdo*, ki je bilo precej podobno japonskemu mečevanju. Na youtubu so krožili videoposnetki njenih mečevalskih spretnosti. S katano je presekala papir, kar sploh ni lahko. Nato je z enim samim zasekom ugasnila 20 sveč. In prepolovila je drobno jagodo, vrženo v

zrak. Povrhu je bila še neznansko lepa, zapeljiva, z dolgimi črnimi lasmi. Le koga ne bi prevzela skrivnostna mlada lepota, ki je nastopala na raznih prireditvah, v TV-šovah, a se je kljub temu uspešno izmikala radovednim medijem.

Nato sta dve uri neutrudno sekala zvite rogoze. Mare je s sabo prinesel še nekaj bambusovih palic za tarče. Preizkusila sta tudi po dva do tri povezane zaseke. Na koncu jima je že resnično dobro šlo. Pred tem sta si na youtubu ogledala, kako to počnejo veliki mojstri, kot Masajuki Šimabukuro, Komei Sekiguči, Ueki, George Alexander, James Williams idr.

Za konec sta se lotila še gibljivih tarč. V ta namen sta uporabila jabolka. Najprej sta si jih metala v dolgem počasnem loku, kasneje pa že v ravni, ostri liniji kot žogico za bejzbol.

»Ne boš verjela kaj sem včeraj našel na spletu,« je dejal Mare. »Japonski mojster kendžica Isao Mači je presekal kroglo.«

»Kroglo?!«

»Ja, izstreljeno iz pištole. Krogla sicer ni bila kovinska, to bi bilo pretirano. Narejena je bila iz soli. Snemalna ekipa je cel dogodek zabeležila na video. En član je s pištolo streljal na Mačija. Mojster je bil ves čas na preži, z roko na meču, s katano v saji. V počasnem posnetku se natančno vidi, kako bliskovito je izvlekel meč in kako se je krogla razpolovila na rezilu. Posnetek sem ti poslal na mail.«

»Takšni refleksi bi mi prav prišli pri karateju,« je zavzdihnila.

»Oh, brez skrbi, saj si že tam – ostra in nevarna kot katana!«

23.

»Bravo!« je vzkliknila učiteljica Sonja.

Polonca je vnovič uspešno ubranila strel na gol. Tokrat je bil napad še posebej nevaren, ker se je Vlasta prebila po levem krilu skozi obrambo in v skoku streljala s šestih metrov. Pri urah športne vzgoje so redko kdaj igrali rokomet. Polonca ga je pogrešala, saj je v osnovni šoli blestela v tej igri, in sicer v vlogi vratarke. Na голу je ubranila 90 odstotkov strelav in tista ekipa, pri kateri je igrala, je vedno zmagala.

V srednji šoli so največkrat igrali odbojko, ki pa ji neka-ko ni ležala. Tudi njene prijateljice Klementina, Anja in Silva niso bile ravno zavzete odbojkarice. Polonca je imela najraje atletiko, še posebej tek na 2000 metrov. V tej disciplini je zabeležila nekaj dobrih rezultatov. V osnovni šoli je bila na športnem dnevu druga, na občinskem prvenstvu v Moškanjcih pa šesta. Tedaj so kot šola osvojili ekipno prvo mesto. V srednji šoli je bila druga na občinskem prvenstvu. Na državnem prvenstvu pa je zasedla 17. mesto od 103 tekmovalk.

Učiteljica je z ostrim žvižgom piščalke oznanila konec igre.

»Dekleta, pojdite v slačilnice!«

Polonca si je z majico obrisala potni obraz.

»Mala, ti si pravi talent!« jo je pohvalila Klementina.

Anja in Silva sta jo potrepljali po ramenu.

»Hvala,« je odvrnila Polonca. »Na koncu sem imela srečo.«

»Kakšno srečo?! To je znanje, mala!« je bila navdušena Klementina.

Polonca in Klementina sta imeli v slačilnici skupaj obešene obleke.

»Hej, zadnje čase se skoraj nič ne vidimo,« je pripomnila Klementina. Snela si je gumico, s katero je imela speti čop. Dolgi črni lasje so se ji vsuli na ramena. S prsti si je šla v lase in jih razmršila.

»Res je,« se je strinjala Polonca. Spreletel jo je občutek krivde. Prijateljice je preveč zapostavila. Treningi so ji jemali veliko časa. Pa tudi njen lepi fant jo je povsem okupiral.

»Mare te hoče imeti samo zase, kajne?!«

Klementina jo je pogledala izpod obrvi.

»No, saj ga razumem. Moški so pač takšni.«

Polonca je pomislila, kako je Mare celo nehal redariti, samo da je bil lahko več časa z njo. Ko sta bila skupaj, sta pozabila na ves svet.

»Saj nič ne zamerim,« je rekla Klementina. »Samo pogrešam te.«

Prijateljici sta se spogledali in si padli v objem.

»Kaj bi rada, da se razjočem?!« je zahlipala Polonca.

»Ne nori!« je odvrnila Klementina. »Naju že čudno gledajo, ker se objemava sredi slačilnice.«

Klementina si je otrla solze s konic vek.

»Še dobro, da imava obe fante, drugače bi naju začeli obrekovati,« je pripomnila črnolaska.

Polonca se je zasmejala in si brisala oči.

»Kako kaj tvoja nova ljubezen, Dejan?« je vprašala Polonca.

Klementina je skomignila z rameni. Simon, za katerim je še pred časom norela, je bil že daljna preteklost, pozabljen v vetru mladosti. Polonca se je spraševala, ali je bilo vredno, da se je takrat skoraj stepla s Karolino Ekart, evropsko prvakinjo v kikboks? Samo zaradi nekega Simona, ki je bil danes tukaj, jutri pa ga ni bilo več?! Pravzaprav pri celi stvari niti ni šlo za Simona, ampak za prijateljice. Zanje pa je bila pripravljena storiti vse.

»Fantje so fantje. Vsi so enaki,« je modrovala črnolaska. »Hočejo samo eno.«

Polonca si je oblekla kavbojke. Za pas si je potlačila srajco.

»Hej, mala, ali si z Maretom že spala?«

Klementina se ji je zagledala v oči. Polonca je zardela.

»Aha, torej si!« je vzkliknila prijateljica.

»Nič nisem rekla.«

»Meni ne moreš lagati! Sicer pa ti piše na obrazu.«

Polonca je še bolj zakuhala na rdeče. Ob spominu na Maretove roke na svojem golem telesu so jo obšli mravljinčci. Ko jo je zvečer v njeni sobici v soju sveč poljubljal na ustnice, božal po nogah, ritki, prsih, je vsak del, ki so se ga dotaknile njegove dlani, žarel v strasti in želji po ljubezni. V njej je prižgal ogenj, ki se je razbesnel v požar in ga ni bilo možno pogasiti na noben drug način, kot z združitvijo dveh teles. Želela sta drug drugega, hrepenela in drhtela sta po zlitju v en utrip srca.

»Ja, punca, vidi se ti, da si postala ženska!« je sklenila Klementina. »Bil je že skrajni čas. Zdaj samo še Silva čaka, da nekdo utrga njen cvet.«

»Tinča, Tinča, same neumnosti ti hodijo po glavi,« se je pošalila Polonca. »Tebe ne bodo spustili v nebesa.«

»Kdo pa pravi, da sploh hočem tja?« je odvrnila prijateljica. »Da mi bodo angeli cele dneve prepevali in me utrujali s pridigami?! Ne, hvala. Jaz sem bolj za rock!«

Črnolaska si je odpela tri zgornje gumbe na temnomodri svileni bluzi. V roko je vzela težki srebrni križ, ki ga je nosila na verižici okoli vratu in ga spustila na prsi.

»Če pa se bom kdaj odločila za nebesa ...« je začela Klementina.

»... boš zagotovo zapeljala svetega Petra, da ti bo izročil ključne nebeških vrat!«

Prijateljici sta se zasmejali.

»Točno tako!« je pribila Klementina.

24.

V športni dvorani Center na Ptujju se je v nedeljo odvijal mednarodni pokal Akademije bojevnških veščin. To je bilo tekmovanje, kakršnega v Sloveniji še ni bilo, saj so se tekmovalci in tekmovalke pomerili kar v treh borilnih veščinah, karateju, aikidu in kendu, zraven tega pa so bile za večerni finalni del napovedane številne demonstracije borilnih veščin. Nalogo dežurnega zdravnika je opravljal dr. Milojenko Stojčičević, ugledni in cenjeni specialist za ORL, ki je bil vedno prisoten na tekmovanjih, katere je organizirala akademija. Mednarodnega turnirja se je udeležilo 142 tekmovalcev in tekmovalk iz 17 držav. Namenjen je bil samo članski konkurenci. Nastopi so se odvijali na štirih boriščih, prireditve pa se je začela ob 10. uri. Tedaj so se postrojile vse ekipe. Finalni del je bil načrtovan za 18. uro. Vsekakor je šlo za izjemen in velik dogodek brez primere.

Polonca je bila čisto na trnih. Nastopiti bo morala v vseh veščinah, v karateju, kendu in aikidu. Le kako bo to zmogla, se je spraševala. Toda sensej je vztrajal, naj poskusi. Obljubil ji je, da bo tekmovanje organizirano tako, da bo lahko pravočasno prisotna na vseh tatamijih. In še njene-ga Mareta za povrh ni bilo zraven. Moral je v Ljubljano na poroko tete, ki se je že tretjič poročila. To mu ni bilo niti malo všeč, ampak družinski obveznosti se ni mogel izogniti.

Grizla je spodnjo ustnico, napetost v njej pa je rasla. V karateju so med dekleti potekali boji v treh težnostnih kategorijah, lahki, srednji in težki. Z Majo sta se spet znašli skupaj v srednji, kar ji sploh ni bilo všeč. Kaj če se bosta morali znova spopasti na borišču?! Pred domačim občinstvom ni želela izgubiti.

Na prvem tatamiju so se začeli boji v kendu, japonskem športnem mečevanju. Na drugem borišču so se pomerili v aikidu. Na tretjem so se zvrstile kate za člane, na četrtem pa za članice.

»Uh, to čakanje me ubija,« je zastokal Roman. Polonca ga je ošinila s pogledom. Bil je njen klubski kolega. Tako kot ona je bil mojstrski kandidat, vendar je imel manj tekmovalnih izkušenj od nje. Na pokalu je nastopal v borbah poltežke kategorije.

»Kako prenašaš ta pritisk? Ali kdaj postane lažje?« je vprašal.

»Zame ne. Nasprotno! Zdi se mi, da več ko pričakujem od sebe, večji pritisk čutim.«

»Ampak ti se ukvarjaš z meditacijo?!«

»Ja, to je res,« se je nasmehnila Polonca, »vendar sem še na začetnem nivoju. Morda se bo kasneje pokazal kakšen rezultat. Lažje zadiham šele tedaj, ko stopim na tatami. Potem vem, da ni več vrnitve in da moram dati vse od sebe. Tedaj resnično zaživim.«

»Kul! Upam, da bom tudi jaz kdaj tako čutil.«

Nekdo jo je povlekel za roko.

»Aha, tukaj si!« je vzkliknila Branka. »Sensej pravi, da boš kmalu na vrsti v kendu. Pridi, obleči si moraš opremo!«

Branka je bila majhna, prikupna črnolaska rdečih lic in žarečih oči. S Polonco sta skupaj nastopali v aikidu.

»Ali te lahko spremljam?« je vprašal Roman. »Tako bom vsaj malo pozabil na svoj nastop.«

Polonca ni vedela, kaj naj mu odgovori. Potem se je

spomnila Cohelovih besed: *Bojevnik luči pomaga svojim tovarišem in jih vedno vzpodbuja.*

Kratko je prikimala, medtem ko jo je Branka odločno potegnila za seboj.

Bogu, zaščitna oprema, jo je zložena čakala na kupu. Toda še prej je morala sleči karate kimono, zato je stekla v slačilnico. Tam si je nadela temnomodri *keikogi*, zgornji del kimona ter si prek zavezala črno *hakamo*, hlačno krilo. Nato je stekla nazaj v dvorano.

Zraven opreme sta stala Branka in Roman.

»Kako ti lahko pomagava?« je vprašala Branka.

»Opazujta, kdaj me bodo poklicali.«

Polonca si je najprej okoli pasu zavezala *tare*, ščitnik za bedra. Nato si je nadela *do*, ščitnik za prsi in telo. V roke je vzela *hačimaki*, podolgovato belo bombažno tkanino, ki je bila poslikana z japonsko kaligrafijo. Omotala si jo je okrog glave. Nadela si je *men*, zaščitno masko z jekleno rešetko. Na koncu si je nataknila še *kote*, rokavice, ter vzela *šinaj*, votel bambusov meč. Bila je pripravljena.

»Ravno pravi čas,« je dejala Branka. »Sensej ti že maha, da prideš na tatami.«

Polonca se je z odločnimi koraki napotila proti prvemu borišču. V kendo bojih so bile prijavljene samo tri tekmovalke. Poleg nje še mečevalki iz Velenja in Zagreba. Najprej se bo borila z Leonido Kraševac iz Velenja. Ne Polonca ne Leonida še nista nastopili na nobenem mečevalskem tekmovanju. Edino v klubu sta si nabirali izkušnje v *džiđejku*, prostem boju. V kendo se je prijavilo pet klubov, vendar je bilo v Sloveniji in na Hrvaškem zelo malo tekmovalk.

Robert Resnik je bil glavni sodnik na tatamiju. Polonca in Leonida sta se priklonili sodnikom, se pozdravili med seboj ter zavzeli začetni čepeči položaj *sonkjo*. Ko je Resnik dal znak za začetek borbe, sta vstali.

Leonida je takoj planila s serijo zasekov v roke in gla-

vo, *kote* in *men uči*. Polonca se je uspešno skrila za šinaj. Nato je kontrirala z enako serijo. Velenjčanka se je umaknila. Kmalu je postalo jasno, da Leonida z napadi prikriva strah. Njeni udarci so bili površni, netočni, povsem brez *vaza o korosu*, tehnične kontrole. Ko je v drugi polovici borbe Velenjčanka napadla, jo je Polonca udarila po roki. Sodniki so dvignili bele zastavice in Ptujčanki dosodili točko. Tik pred iztekom časa je Polonca zadala še en uspešen udarec, in sicer *šomen uči*, nasprotnici v glavo. Kendo boj je trajal do dveh dobljenih točk. Resnik je razglasil Polonco za zmagovalko.

»To je to! Odlično!« je vzkliknila Branka.

»Si že v finalu,« je pripomnil Roman.

Da, zvečer se bo Polonca pomerila še z Zagrebčanko.

»Zdaj pa se brž preobleci za aikido!« ji je velela Branka.

Polonca je znova stekla v slačilnico, kjer je temnomodri mečevalski keikogi zamenjala za belega ter si zavezala hakamo.

Nato sta z Branko že stali ob drugem tatamiju, kjer je potekalo tekmovanje v aikidu. Udeležilo se ga je devet klubov, štirje v ženski konkurenci. Aikido je veljal za borilno veščino, ki naj ne bi bila primerna za tekmovanja. In res, nastopov v prostem boju ni bilo, saj bi se aikidoke preveč poškodovali. Kljub temu pa je Resnik v Sloveniji poskušal uvesti tekmovanja, ki bi popularizirala to veščino. Zamislil si jih je kot nastope parov in trojic, *ninidori*. Sojenje je bilo podobno tekmovanju v karate katah in iaidoju. Najprej je en par izvedel svojo *džiju vazo*, program prostega napada in obrambe, nato je drugi par predstavil svojo točko, sodniki pa so z dvigom zastavic razglasili zmagovalca. Zmagovalni par ali trojica je napredoval v naslednji krog, vse do finala.

Polonca in Branka sta se priklonili ter začeli izvajati *džiju vazo*, ki ni smela trajati več kot pol minute. Prikaza-

li sta kombinacije različnih atraktivnih tehnik kot *ikjo*, *sankjo*, *irimi nage*, *šiho nage*, *kote gaeši*, *kajten nage*, *kokju nage* in drugih, vse v glavnem v krožnem gibanju *tenkan*. Branka je trenirala aikido leto dni dlje od Polonce, vendar ni bila tako talentirana. Polonca je delala tehnike z večjo eleganco in vnemo. Kljub temu je njun nastop zelo dobro izpadel. Nato sta bili na vrsti tekmovalki iz Reke. Ko sta končali svojo točko, so bili na vrsti sodniki. Ob žvižgu na piščalko so vsi dvignili rdeče zastavice. To je bila barva Polonce in Branke, ki sta s tem napredovali v finale.

»Fenomenalno! Kako dobri sta bili!« jima je ves navdušen čestital Roman. »Vau, kako sta leteli po zraku, ko sta izvajali mete in padce! Če bi vaju videl Steven Seagal, bi vaju takoj najel za svoj film. Še jaz bom začel trenirati aikido!«

»Polonca, poglej, sensej ti kaže na četrti tatami!« jo je opozorila Branka.

»Tvoja skupina začenja borbo v karateju,« je dejal Roman. »Najbolje bo, da se hitro preoblečeš.«

Polonca je tretjič stekla v slačilnico, da si je oblekla kimono za karate.

Samo ta dan naj preživim! si je mislila. Tolikšnega pritiska, naglice, še nikoli ni občutila na tekmovanju.

V srednji kategoriji se je ob borišče postavilo 12 tekmovalk. Vse so nastopale na enem tatamiju. Polonca se je v prvem krogu srečala z Esado Babić iz Bosne. Esada je svoj nastop gradila na moči, vendar ni bila dovolj hitra za Polonco. Ptujčanka je zmagala s 4 : 2. V drugem kolu se je srečala z Mariborčanko Tino Kotnik in jo tesno porazila s 5 : 4. V tretji borbi, ki je pomenila vstop v finale, pa je naletela na Francozinjo Lucille Noel. Francozinja je bila državna prvakinja med članicami in dobitnica bronaste medalje s svetovnega pokala. Polonca se je potrudila in med borbo dala vse od sebe, ampak Francozinji enostavno ni bila kos.

Izgubila je s 5 : 3. Vendar ni bila razočarana, saj je menila, da si kljub osvojenemu nazivu državne prvakinja, še vedno nabira izkušnje. Poleg tega ji je ostal še repasaž za bronasto medaljo. Tam se je soočila z Karolino Markovič iz Žalca. Po boju polnem preobratov je Polonca s kombinacijo *džako zuki*, *kizami zuki* in *mavaši geri* osvojila zmagovalni dve točki. V srednji kategoriji ji je tako pripadlo 3. mesto, kar sploh ni bilo slabo. Roman ji je prvi čestital, takoj za njim pa še Branka. Tega dne so bili neločljivi. Še posebej ji je bil za petami Roman. Zaradi tega se je čutila dolžno, da ga je šla vzpodbujat, ko je bil na vrsti v polsrednji kategoriji.

Roman se je ves tresel od nervoze. Polonci se je kar zasmilil, ker je dobro poznala občutek treme.

Nadel si je rokavice in živčno grizel ščitnike za zobe.

»Globoko dihaj!« mu je velela Polonca. Bala se je, da se bo zgrudil.

»Naslednja borba je tvoja,« je pripomnila. »Bodi neustrašen kot vihar! Skloni glavo in sproži roko.«

Polonca se je dobro spominjala, ko ji je takšne napotke dajal sensej.

»Zakaj sem se že prijavil v borbe?!« se je skušal pošaliti Roman.

Sodnik ga je poklical na tatami.

»Pokaži jim, tiger!« ga je vzpodbujala Polonca.

Roman se je postavil za začetek borbe. Kolena so se mu vidno tresla. Njegov nasprotnik, Marko Kraševac iz Idrije, je bil za glavo višji. Borca sta se najprej preučevala. Nato je Marko napadel, Roman se je umaknil. Idrijčan je znova navalil. Tokrat je osvojil točko z ročnim udarcem. Ptujčan sploh ni upal napasti. Ves preostali čas se je izmikal. Njegovi udarci so bili zakasneli in netočni. Toda Marko ga nikakor ni mogel uloviti, da bi mu zadal še kakšno točko. Idrijčan bi lahko mirno taktiziral ter počakal na konec boja. Toda nekaj mu ni dalo miru. Hotel je dokazati, da prve toč-

ke ni dobil po naključju. V zadnjih sekundah je silovito navalil. Romana je potisnil na rob tatamija. Le-ta se je nagnil nazaj in stegnil nogo. Izgledalo je, kakor da lovi ravnotežje. Pri tem je še kriknil. Sodniki so dvignili njegove zastavice ter mu dodelili dve točki za uspešno brco v glavo. Idrjčan, ki je tako izgubil z 2 : 1, sploh ni mogel verjeti, kaj se je zgodilo.

»Neverjetno!« je vzkliknila Polonca. »Uspelo ti je! Zmagal si!«

Romanu se je vse smejalo.

»Sreča sicer ni znanje, ampak za ta krompir sem res vesel.«

Potem je čez čas pripomnil: »Saj veš, da sem zadnjo tehniko naredil iz strahu. Tudi krik ni bil pravi *kiai*, bil je vzklik obupa.«

Naglas sta se zasmejala.

»Glavno, da so sodniki menili drugače,« je rekla Polonca.

Romana je dobra volja hitro minila, ko se je spomnil, da bo moral spet na borišče. Naenkrat mu je postalo žal, da je zmagal. Zdaj bo moral še enkrat skozi isto agonijo.

Polonca mu je malo sparirala, ga vzpodbujala, toda veliko ni zaleglo. Ko je šel drugič na tatami, je Roman čisto zmrznil. Nasprotnik ga je deklasiral z rezultatom 5 : 0.

»Joj joj,« je zastokal, »ne vem, če sem jaz ravno material za karate.«

Polonca ga je potrepljala po ramenu. Nato se je vrnila k borišču, kjer so še vedno potekali boji njene skupine. Zanimalo jo je, kako se je odrezala Maja. Ali bo prišla v finale in zmagala? Ali bo spet junakinja dneva, kraljica kluba?

»Te zanima, kaj je z Majo?« jo je vprašala Branka.

Polonca je prikimala. Kolegica ji je povedala, da je plavalaska v prvem boju s 6 : 0 pregazila Vido Marič iz Trbovelj in v drugem krogu s 4 : 2 premagala Poljakinjo Marto

Dabrowsko.

»Njeno visočanstvo je v izvrstni formi. Zdaj čaka na vstop v finale,« je dejala Branka. Čeprav sama ni trenirala karateja in v klubu ni imela veliko stikov z Majo, je na gimnaziji z njo hodila v paralelko. Zato jo je dobro poznala. Tudi sama je že bila žrtev Majine ošabnosti ter prevzetnosti njenih kolegic Urške, Nike in Laure.

Na borišče sta stopili Maja in avstrijska tekmovalka Alisa Sturm. Alisa je bila aktualna svetovna prvakinja med članicami v srednji kategoriji. Zlato medaljo na SP-ju je osvojila tudi v ekipni konkurenci. Brez dvoma je bila nasprotnica, ki si je nobena karateistka ni želela. Kljub temu Maja ni pokazala nobenega strahu. Na njenem lepem obrazu ni bilo zaslediti niti kančka nervoze, zgolj ledena odločnost. Polonca je občutila spoštovanje spricho njenega poguma.

Alisa je boj začela sproščeno in lahkotno. Maja je bila po drugi strani osredotočena in napeta kot struna. Napadla je s serijo tehnik, ki se jim je Avstrijka z lahkoto izmaknila. Ko je Maja spet napadla, je Alisa samo dvignila prvo nogo in ji zadala *mavaši* v glavo. Svetovna prvakinja je povedla z 2 : 0. Zdaj se je Maja še bolj trudila. Toda bolj ko si je prizadevala, da bi osvojila kakšno točko, slabše je bilo. Njen tajming sploh ni deloval. Nato je Alisa zabeležila še eno točko z ročnim direktom v telo.

»Maja, počasi! Sprosti se! Vklopi noge!«

Sensej je prišel do roba borišča, da bi vodil svojo tekmovalko. Maja ga je slišala in mu prikimala. Stresla je roke in noge, da bi dosegla večjo relaksacijo mišic. Trenerjeva prisotnost ji je vlila novih moči.

Avstrijka je ob rezultatu 3 : 0 pomislila, da je čas, da pokaže še kaj več, kot zrelo taktiziranje in superiornejši tajming. Neznana mlada nasprotnica očitno ni bila v njenem rangu. Pognala se je na Ptujčanko z ročnimi udarci. Maja se

je zasukala okoli svoje osi in zadala popolni *ura mavaši geri* iz obrata. Okoli tatamija je završalo. Sodniki so Maji dosodili tri točke. Torej niti slučajno še ni bilo nič izgubljeno. Aliso je brca streznila. To ni bila nobena nedolžna, neizkušena nasprotnica. Naslednja akcija je še potrdila njeno ugotovitev. Ptujčanka ji je zadala *džako zuki*, prejela četrto točko in povedla. Avstrijka je spoznala, da vrag šalo jemlje. Zakaj je trener ni posvaril pred to tekmovalko. Morda pa je ni poznal, ker je bila tako mlada. Verjetno je komaj prispela v člansko konkurenco. Kdo ve, kakšne rezultate je že zabeležila med mladinkami.

Maja je začutila spremembo v razpoloženju Avstrijke. Odločila se je izkoristiti njeno negotovost in pokazati domači publiku, kdo je prava šampionka. Neusmiljeno je napadala z različnimi, atraktivnimi kombinacijami, pri katerih je povezovala ročne in nožne tehnike. Toda spet je zapadla v preveliko željo, da se dokaže, kar ji je porušilo pravilen čas reakcije. Alisa je to znala izkoristiti. Z *kizamijem* je izenačila rezultat na 4 : 4.

Sensej je glasno opozorjal Majo, naj umiri borbo, vendar nič ni zaleglo. Maja je bila čisto iz sebe. Še naprej je divje napadala. Tik pred koncem boja je Avstrijki uspelo zadati prodorni *džako zuki* v telo, za katerega je prejela odločilno točko in zmagala. Maja je zgorela v preveliki želji, da se dokaže. To se je dogajalo mnogim šampionom, tudi najbolj izkušenim.

V repasažnem boju je dobila hrvaško tekmovalko iz Karlovca. Njej se je maščevala za neuspeh zoper Aliso. Revico je čisto deklasirala s 6 : 0. Osvojila je bronasto medaljo, vendar s tem ni bila niti malo zadovoljna. Hotela je nastopiti v večernem delu tekmovanja pred polno dvorano gledalcev.

* * *

Ob šesti uri zvečer se je športna dvorana Center napolnila do zadnjega sedeža. Odstranjena so bila vsa borišča, razen centralnega. Prispeli so častni gostje. To so bili dr. Miran Kotnik z ministrstva za šolstvo in šport, dr. Jože Gajser z olimpijskega komiteja Slovenije, Ervin Hojker, podžupan mesta Ptuj, mag. Stanko Glažar, direktor športnega zavoda Ptuj, Slobodan Pupovac, urednik hrvaške revije Samuraj in Miran Peterman iz družinske federacije za svetovni mir. Posedli so se za mize nasproti tatamija.

Prišel je Tinček Ivanuša, da za lokalno televizijo posname najbolj zanimive utrinke s turnirja in naredi intervju z organizatorjem. Tudi časopis Štajerski Tednik in občinsko glasilo Ptujčan sta poslala svoje novinarje.

Robert Resnik je pozdravil navzoče gledalce, tekmovalce in častne goste. Nato je predal mikrofona dr. Kotniku. Za njim sta prisotne nagovorila še dr. Gajser in podžupan Hojker.

Otvoritveno točko so izvedli člani ptujskega kung fu kluba, ki ga je vodil Milan Prosenica, legendarni jugoslovanski kimboksar in svetovni prvak kung fuja. Prikazali so tehnike ving čuna in K-1.

Sledile so finalne borbe v karateju za člane v lahki, polsrednji in srednji kategoriji. Judo klub Drava Ptuj je prikazal mete, padce in dve borbi.

Na vrsti je bila Polonca v finalu kenda. Njena nasprotnica je bila Vera Topalović iz Zagreba. Mečevalki sta atraktivno izgledali v zaščitni opremi. Bili sta kot dve samurajki iz starodavne Japonske. Ko sta prekrizali meče, so jima gledalci spontano zaploskali. Ptujčani so cenili pridih

preteklosti, saj je bilo njihovo mesto najstarejše v Sloveniji.

»Presneta važička!« se je jezila Urška.

Maja, Nika in Laura so bile enakih misli. Sedele so na tribuni in jezno opazovale Polonco. Nobena od njih se ni uvrstila v finale.

»Upam, do si bo pohodila hakamo in padla na nos,« je pripomnila Laura.

»Ja, to bi bilo nekaj!« je vzkliknila Nika. »Maja, a si jo lahko predstavljaš, kako s krvavim frisom leži na tleh?!«

Svetlolaska je srepo zrla predse. Bila je tako besna, da niti govoriti ni mogla. Polonco bi lahko utopila v žlici vode. Najprej ji je speljala fanta, zdaj pa ji jemlje še pozornost, ki je pripadala njej.

»Ko jo bo Zagrebčanka namlatila, ne bo več tako važna,« je rekla Urška.

Toda borba se ni začela po pričakovanju klubskih prijateljc. Polonca je ob glasnem kriku izvedla uspešen udarec po roki ter prejela prvo točko. Za zmago je potrebovala samo še eno.

»Presneto!« se je razburila Urška.

Mečevalki sta izmenjali nekaj tehnik, nakar je Hrvatica zadala Polonci udarec v glavo, *šomen uči*. Rezultat je bil izenačen.

»Bravo!« je vzkliknila Urška.

»Pst! Tiše!« se je oglasila Nika. »Drugi ne smejo opaziti, da navijamo proti Polonci.«

»Briga me!« je bila glasna Urška.

»Ne, Nika ima prav. Če nas vidi sensej, bomo v težavah,« je dejala Laura.

Urška je nekaj zamomljala v brado, vendar se je stišala.

»Saj bo itak pokasirala batine,« je dodala Nika.

Čas se je iztekal. Deset sekund pred koncem se je Vera z dvignjenim mečem pognala proti Polonci. Le-ta je zamahnila *joge buri*, diagonalni udarec, ter zadela nasprotnico v

migi do, desno stran telesa. Ko sta se gibali naprej, druga mimo druge, je zgledalo, kakor da bi jo Polonca presekala čez pas na dvoje. Gledalci so od navdušenja vstali in burno ploskali. Polonca je bila zmagovalka tekmovanja v kendu med članicami.

Maja, Urška, Nika in Laura so se besno spogledale in tiho zaklele.

V okviru demonstracij je nastopil Bora Ranitović iz Zagreba. Prikazal je taj či, formo šole *čen*. Z Robertom Resnikom sta bila dobra prijatelja.

Nato so se zvrstili še prikazi *iaidoja* in *kendžica* ter zaključni del tekmovanja v karate katah.

»Glej jo, spet rine v ospredje,« je dejala Nika.

Polonca in Branka sta bili na vrsti za finale v aikidu. Svojemu programu sta dodali še nekaj novih metov, kot sta *tenči* in *koši nage* ter prijemov kot *nikjo*, *jonkjo* in *gokjo*. Tehnike sta izvajali v načinu *henka* in *kaeši vaze*. Pri *henka vazi* je šlo za zložene tehnike. Na primer, naredili sta *ikjo tenkan*, vzvod na komolec v krožnem gibanju, nato pa spremenile tehniko v *kote gaeši*, met z vzvodom na zapestje. *Kaeši vaza* so bile protitehnike. Aikidoka je na primer napadel z udarcem *šomen uči*. Partner mu je začel delati tehniko *irimi nage*, aikidoka pa je izvedel protitehniko *šihonage*. Izbor in način tehnik sta bila pomembna, toda najvažnejši je bil tok energije, *ki no nagare*, lahkotnost in neprekinjenost izvedbe tehnik ter gibanja. Polonca in Branka sta blesteli. Njuna izvedba je bila brezhibna, natančna, prava paša za oči. Povsem zasluženoma sta premagali svoji nasprotnici iz Maribora. Gledalci so ju nagradili z glasnim aplavzom.

»Fak! Fak!« je besnela Urška.

Sedaj tudi Maja, Nika in Laura niso mogle več prikrihati svoje jeze.

Ampak to še ni bilo vse. Ob koncu prireditve je Resnik

objavil še eno novico. Na pokalu bodo podelili tudi naziv najboljšemu tekmovalcu in tekmovalki. Med članicami je to postala Polonca, ki je zmagala v kendu, aikidu ter osvojila bron v karateju.

S tribun se je razleglo huronsko vzklikanje in ploskanje. Gledalci so vstali ter vzklikali njeno ime. Resnik ji je izročil velikanski šopek rož ter zlato plaketo. Nato so jo obstopili še klubski tovariši in nekaj oseb s tribune.

»To pa je višek!« je siknila Urška. »Jaz grem domov. Čim prej!«

»Hej, počakaj malo,« jo je ustavila Maja. »Poglej, kdo se slini okoli nje.«

»Ja, to so njene tri sošolke. Tista črnelasa je Klementina. Ima se za kraljico SŠC-ja. Njihovi tipi so nam težili. Luzerji!«

»Ne, ne mislim njih. Ni tisto naš Roman?! Danes je celi dan capljjal za njo kot izgubljeni cucek. Zgleda, da ga je Polonca čisto prevzela. Pravkar sem dobila idejo, kako se ji bomo maščevale!«

25.

Na hodniku je bila gneča. Gimnazijci so se med odmorom drenjali po stopnicah. Vsako uro so imeli pouk v drugem razredu.

»Zdravo, Mare!«

Maja se mu je očarljivo nasmehnila. Bila je zelo prikupna, z dolgimi svetlimi lasmi, spetimi v čop, rdeče našminkanimi ustnicami, belo bluzo in tesnimi kavbojkami, ki so poudarjale njene dolge vitke noge. Rokave je imela spodvihane, v naročju pa je držala tri zvezke in knjigo. Dajala je vtis delovne, marljive dijakinje, vendar urejene in sila zapeljive. Ni čudno da so fantje vzdihovali za njo in jo požirali s pogledi, kjer koli se je pojavila. Brez dvoma je bila kraljica njihovih fantazij, najlepša mrha na šoli.

»Ali ste že pisali matematiko?« ga je vprašala, ko sta se spuščala po stopnicah.

Mare je odkimal. Z Majo nista bila sošolca, ampak sta hodila v paralelko. Ona je bila oddelek 4 a, on pa 4 b.

»Peto uro pišemo.«

»Mi pa smo se ravno zdaj rešili. Te zanimajo vprašanja? Hitro sem končala test in si zabeležila vsebino obeh skupin.«

Maja je bila odlična dijakinja, torej ni ravno ustrezala stereotipu neumne blondinke. Njen oče je bil zdravnik ki-

rurg v splošni bolnišnici Ivana Potrča na Ptuj, mama sodnica na okrožnem sodišču. Tudi Majina pot je bila načrtovana v to smer, ampak zaenkrat se še ni odločila, ali bo študirala pravo ali medicino.

Mare je nervozno pogledal na uro. Matematika mu ni ležala. Bil je bolj za družboslovne predmete in verjetno je zgrešil smer, ko si je izbral splošni oddelek, ampak sedaj je bilo prepozno. Matura je že trkala na vrata. In matematika je bila, zraven slovenščine in tujega jezika, obvezni predmet. Le kako jo bo zvožil, če si bo sedaj na koncu privoščil kakšno slabo oceno?!

»Oh, oprosti, da te zadržujem, verjetno si zmenjen.«

Ja, res je bil dogovorjen. S Polonco sta se dobivala vsak glavni odmor in po pouku. Ker sta končala ob različnih urah, sta vedno počakala drug drugega. Medtem sta v šolski knjižnici naredila nalogo ali se učila.

»Pokaži mi test!« je raztreseno velel.

Pomolila mu je papir z vprašanji. Hudiča! Več kot polovico stvari ni razumel.

»Lahko ti razložim rešitve, če katere ne veš,« se je prijazno ponudila.

Pomoči je bil hudo potreben. Ampak Polonca ga je čakala.

Odločil se je v hipu. Iz žepa je izvlekel mobitel ter jo poklical.

Maja je tesneje privila zvezke na prsi. Potrpežljivo se mu je nasmehnila.

Mobitel je zvonil v prazno.

»Pridi!«

Mare jo je potegnil za seboj po hodniku.

Med dvema učilnicama se je nahajala klopca ob oknu, od koder se je videlo na šolsko dvorišče. Zunaj je bil deževen aprilski dan, zato ni bilo nikjer žive duše. Mare je kljub temu vedel, da bo Polonca prišla. Ko jo bo zagledal, jo bo

še enkrat poklical in ji povedal, da ne more priti.

Z Majo sta sedla na klopco. Tesno se je privila k njemu. Vzela je prazen list papirja, pod njega pa podložila zvezek. Mare je začutil njen lahkotni, sadni, igrivi, nadvse prijetni vonj, ki ni bil preveč vsiljiv, vendar je deloval sveže in omamno. To je bil parfum iz kolekcije Paris Hilton z zgovornim nazivom *Tease* ali *Dražljiv*. Dišava je temeljila na citrusu bergamotke, breskve, rdečega jabolka, belih rož in jantarja. Mare je za trenutek pozabil na matematiko. Pred očmi so se mu prikazale peščene plaže vročih tropskih paradižev.

»Ali razumeš uvedbo nove spremenljivke v določeni integral?«

Majin glas ga je predramil.

Zagledal se je v izračun.

»Ko uvedemo novo spremenljivko, ji moramo pri določenem integralu spremeniti tudi meje integriranja,« je pojasnjevala lepotička.

Mare je raztreseno prikimal. Mimogrede je poškilil na dvorišče. Polonce še ni bilo. Le kje hodi?

»V bistvu niti ni tako zapleteno, a ne?«

Kaj?! je pomislil. *Oh, zberi se Mare!*

Nato jo je zagledal. Končno! Šla je pod dežnikom. Ampak ni bila sama. Zraven nje je hodil še nekdo. Kdo bi to lahko bil? S te razdalje ni mogel razločiti. Ali je bila katera od njenih prijateljic? Morda ji je posodila dežnik in jo spremila.

»Oprosti za trenutek,« je dejal Maji.

Na mobitelu je pritisnil za ponovitev zadnjega klica.

Odgovora ni bilo.

»Ne vem, zakaj se mi ne javi,« je dejal.

Z Majo sta opazovala, kako se je Polonca z neznano osebo pod dežnikom ustavila. Nekaj sta se zavzeto pogovarjala.

»Kdo je to?« je vprašal Mare.

»Zdi se mi, da je Roman.«

»Roman?!« se je začudil.

»Ja, poglej!«

Ko se je dežnik premaknil na stran, sta uzrla Romanov obraz. Imel je nekoliko daljše črne lase, oblikovane v paževsko frizuro. Bil je suhe postave in je dajal hipijevski, umetniški vtis. Hodil je na strojno šolo, torej na SŠC, tako kot Polonca. In vsi skupaj so bili klubski kolegi na karateju.

Kaj ta dela v njeni družbi?! se je vprašal Mare.

Spreletel ga je čuden, neprijeten občutek.

Polonca je izročila Romanu dežnik. Kljub dežju mu je pokazala nekaj gibov iz mojstrske kate *džion*. Očitno Romanu niso bile jasne povezave med gibi in je pozabil vezne kretnje.

Kaj za vraga počneta?! se je jezil Mare. *Zakaj se mu ne oglasi na mobitelu?!*

Polonca je končala z izvajanjem in obstala, s hrbtom obrnjenim proti gimnaziji. Roman je stopil do nje in ji pridržal dežnik nad glavo. Mare jo je še vedno neuspešno klical po mobitelu. Nato pa je Roman objel Polonco in jo poljubil.

Mare je skočil kot poparjen.

»Madona! Kaj se ta dva gresta?!«

Stekel je po hodniku.

Zazvonilo je h koncu odmora, zato se je spet naredila gneča. Mare se je brezumno prebijal skozi množico. Maja mu je sledila.

Ko sta prispela pred šolo, Polonca in Romana ni bilo več.

»Mare, preden narediš kakšno neumnost, me, prosim, poslušaj!« mu je velela Maja.

Mare je hotel steči k SŠC-ju.

Maja ga je prijela za roko.

»Polonca in Roman se že nekaj časa videvata.«

»Ne, to ni res!« je vzkliknil in se otresel njene roke.

»Vem, da je to boleče zate. Poslušaj Mare, jaz sem zadnja, ki ti je to hotela povedati.«

»Lažeš!«

»Ko bi le, ampak o tem že cela šola čivka,« je bila neizprosna Maja. »Na pokalu akademija sta ves čas visela drug na drugem. Sploh nista skrivala, kako sta si všeč. Vprašaj kogar hočeš.«

»To ne more biti res!« je obupano vzkliknil.

»Oh, Mare, tako mi je žal. Nihče ti tega ni upal povedati.«

Mareta je stisnilo v želodcu.

»Kaj ne vidiš, kako te izzivata?! Celo pred gimnazijo sta se prišla pokazat,« je vztrajala Maja.

»Ampak, zakaj?!« je hotel vedeti. »Moram jo vprašati! To sploh ni podobno Polonci.«

Opotekel se je tri korake nazaj in se sesedel ob stebri.

Maja je počepnila k njemu.

»Jaz ti lahko povem, zakaj. Ona bi se ti itak zlagala.«

Mare si je šel z roko skozi lase.

»Kako to misliš?«

»Stvar je zelo enostavna,« je začela plavolaska. »Mi bomo letos maturirali. Pred nami je študij. Odšli bomo v Maribor ali Ljubljano. Skratka, zapustili bomo srednjo šolo. Polonca bo še eno leto hodila na center, ker je v programu 3 + 2. Očitno si že letos hoče zagotoviti status in fanta. Ko bom jaz odšla z gimnazije, bo ona kraljica dveh šol. Povrhu je Roman leto dni mlajši od nje. Veš, kako bodo njegovi vrstniki in nižji letniki noreli za njo?! Za njih bo prava legenda!«

»Še vedno ne morem verjeti.«

»Verjemi, ker je res! Poglej njene prijateljice! Črnolasa Klementina menjuje fante hitreje kot spodnje perilo, Anja pa je obsedena z nedonošenčki, z bejbifejsi. Zakaj misliš,

da je Polonca drugačna od njih?! Če ne bi bila enaka kot one, se ne bi družila z njimi. Stari pregovor pravi, povej mi, s kom se družiš, in povem ti, kdo si.«

Mare je zmajeval z glavo.

»Mislil sem, da je med nama s Polonco nekaj resničnega. Sem si vse samo domišljjal?!«

Maja je molčala.

»In praviš, da vsi že govorijo o tem?«

»Na žalost,« je odvrnila plavolaska. »Nihče ti tega ne bo povedal v obraz, niti prijatelji ne, toda to je dejstvo.«

Mare je zakopal obraz v dlani.

»Veš, jaz mislim, da te je ona ves čas zavajala,« je rekla Maja. »Dokler je bila nebojlena in sama v klubu, si ji bil dober. Zdaj, ko je postala ime, te več ne potrebuje. Nasprotno, celo v napoto si ji, ker si velik frajer in te ljudje cenijo. Ona pa ne prenese, da bi živela v senci. Polonca mora biti pod žarometi. Ko bi jo videl na tekmovanju. Kar razganjalo jo je od ega!«

»Sem se res tako zelo motil o njej?!«

Maja ga je objela okoli vratu.

»Dragi Mare, kako čista duša si ti! V drugih vidiš samo najboljše. Zato si mi bil vedno všeč.«

»Mislim, da se vseeno moram soočiti z njo. Hočem, da mi sama pove v obraz.«

»Ali res želiš poslušati njene laži in sprenevedanja?! Ti ni bilo dovolj danes, ko sta se prišla delat norca iz tebe, da ju je videla cela gimnazija? In kaj, če bo med vajinim pogovorom zraven prišel Roman? Se boš lahko zadržal, ne da bi ga sesul kot kanto?! In potem te lahko izključijo iz šole, in to zdaj, ko si tik pred maturo?! Dobro premisli Mare, ali je res vredno?«

Povesil je pogled.

»Kaj naj naredim?!« je zastokal.

Maja ga je znova objela.

»Oh, dragi, nič ti ni potrebno narediti.«
Božala ga je po laseh in mu šepetata tolažilne besed.
»Čisto sam sem ostal na svetu,« je zastokal.
Zazrla se mu je v oči.
»Nisi sam,« je rekla. »Mene imaš. In nikoli te ne bom zapustila.«

26.

Kje si, Mare?! Zakaj se mi že tri dni ne oglasiš? Skrbi me zate. Javi se!

Polonca je poslala že na stotine *sms*ov.

Vendar je tudi tokrat ostala brez odgovora.

Vsak dan ga je po tridesetkrat klicala, toda telefon je zvonil v prazno, dokler se ni vklopil odzivnik.

Kaj se je zgodilo z mojim ljubim? se je spraševala. Je bolan? Se je poškodoval? Kaj mu je?

Pisala mu je na mail. Na facebooku mu je pustila na ducate sporočil. Nič. Vsak poskus, da bi prišla v kontakt z njim, je ostal brez rezultata. Nič ni zaleglo.

Nato so minili še trije dnevi. Mare se ni pojavil niti na treningih. Sensej jo je vprašal, kaj je z njim, vendar mu ni znala povedati. Zbirala je pogum, da ga poišče na gimnaziji. In res. V četrtek se je odpravila v njegov razred. Poiskala jih je v zgodovinski učilnici. Toda njegovi sošolci so ji povedali, da ga od ponedeljka ni bilo k pouku.

Zdaj je bila resno zaskrbljena.

Nekaj se mu je zgodilo! Ne more biti drugače, je tuhtala.

Odločila se je, da ga poišče na domu, čeprav pri njem še nikoli ni bila.

Poslala mu je *sms*, v katerem mu je sporočila, da priha-

ja.

Naenkrat pa je dobila odgovor. Od Mareta!

Končno! Že si je nekoliko oddahnila, ko ji je vzelo sa-po.

Ne išči me! Midva sva končala. Nočem te več videti!

Polonca ni mogla verjeti sporočilu.

Ko si je nekoliko opomogla, je hitro napisala:

Se ti je zmešalo?! Kaj govoriš, ljubezen moja?!

Prispel je novi sms.

Pusti me pri miru! Midva več ne obstajava!

Ne, to ni moglo biti res! Kaj ga je pičilo, da ji je pisal takšne stvari? Tuhtala je, napenjala možgane, da jo je pričela boleti glava.

Potem se ji je posvetilo.

Roman!

On je bil razlog!

Mare jo je tistega deževnega dne videl, kako jo je Roman poljubil pred gimnazijo. Oh, kakšna trapa je bila! To je razlog! In če je dogodek opazil še kdo od njegovih sošolcev, potem ni čudno, da je čisto ponorel in si zdaj vse napačno razlaga.

Prižgala je računalnik. Mora mu pojasniti, kaj se je v resnici zgodilo. Tega mu ne more povedati v kratkem *smsu*.

Ljubi Mare, mislim, da vem, kaj je prišlo med naju, je začela, ampak stvari niso takšne, kot so morda videti.

Nato mu je na dolgo in široko razložila, da je bila tistega dne žrtev Romanove nepremišljenosti in zaletavosti. Vsilil se ji je, da jo pospremi do gimnazije, ker ni imela dežnika. Potem jo je poljubil. Ampak Mare je moral videti, kako mu je prisolila klofuto in zbežala proč od njega. Mar ni to zadosten dokaz njene nedolžnosti?! Do Romana je bila zgolj prijazna, ker so klubski kolegi. Na pokalu akademije mu je pomagala z nasveti, toda to je bilo vse. Nikoli ga ni zapeljevala ali mu dajala kakšne neprimerne namige. Ona

vendar ljubi Mareta.

Potem je čakala na odgovor.

Toda vse, kar je dobila, je bil samo molk, tišina.

Minili so še trije dnevi.

Mareta ni bilo na spregled. Niti v klubu se ni pojavil.

Zakaj je takšen? se je spraševala. *Zakaj mi ne verjame?!*

Kaj ne čuti globine najinih čustev, iskrenost ljubezni?!

Tedaj pa ji je Klementina prišla povedat nekaj, kar jo je še bolj vznemirilo. Videla je Mareta, kako se z Majo držita za roke.

»Kje je?«

»Pred gimnazijo,« je odvrnila prijateljica. »Saj ne razmišljaš o tem, da bi šla tja, kajne?!«

Polonca ji ni odgovorila. Samo stekla je na dvorišče.

»Šit!« je zamrmrala Klementina in ji sledila.

Mare je bil res tam. Izgledal je čudovito. Oblečene je imel bele hlače, srajco s spodvihanimi rokavi in beli pulover, ki ga je vrgel čez ramena ter zavezal okrog vratu. Ob njem je stala Maja, brezhibno urejena, naličena, v tesnem belem minikrilu, čeveljčkih z visokimi petami in bluzi enako deviške barve. Svetli lasje so ji v drobnih kodrih padali na hrbet. Očitno je imela sveže narejeno trajno. Zraven so stale še Urška, Nika in Laura. Mare se je glasno zasmel, Maja pa se je privila k njemu. Ta posestniška kretnja je Polonci dvignila pritisk, vendar je ni ustavila.

»Mare!« je vzkliknila.

Presenečeno se je obrnil. Bila je vznemirjena in vesela, da ga končno vidi. Zdaj bosta razčistila zadevo. Padla si bosta v objem, se zjokala in vse bo po starem, tako kot da se ni nič zgodilo.

Toda njegov obraz se je zmračil.

Pred njega se je postavila Maja in jo sovražno premerila.

»Kaj bi rada?!«

»To ni tvoja stvar!« ji je zabrusila Polonca. »Umakni

se!«

»Niti slučajno!«

Obstopile so jo Urška, Nika in Laura.

»Kaj ti ni jasno, mala?!« se je prva oglasila velika Urška.

»Mogoče ne dojemam, da Mare ni več z njo?!« je pripomnila Nika.

»Poberi se, luzerka!« je siknila Laura.

Polonci je zavrela kri. Kaj so si domišljale te šminkerice?! Mar so resnično pričakovale, da se bo brez boja odrekla svojemu fantu, ljubezni svojega življenja?! Za Mareta se je bila pripravljena spopasti z vsemi štirimi klubskimi kolegicami naenkrat. Prvakinje karateja gor ali dol, tokrat jih bo zmlela v sončni prah in nihče je ne bo mogel ustaviti. V sebi je občutila neustavljivo odločnost, kakršne dotlej še ni poznala. Divja tigrica v njej je zarjovela. Toda še prej se je hotela prepričati, si priti na jasno.

»Mare!« ga je poklicala. »Povej mi, kaj hočeš? Je res konec med nama? Pogovoriva se!«

V njegovih očeh je uzrla žalost, razočaranje, bolečino. Brez besed se je obrnil in odšel skozi vrata šole.

»Ti je zdaj jasno?! Poberi se, luzerka!« jo je nahrulila Urška.

Polonco je Maretova reakcija čisto dotolkla. Do tega trenutka je verjela, da bosta zgladila nesporazum takoj, ko se bosta srečala. Zdaj pa je spoznala, da se je motila.

Mati Zemlja odpri se in me vzemi! je zakričala njena duša. *Za mene je vse končano! Ne grem se več. Ne morem. Konec je.*

»Zgini!« je vztrajala Urška.

Mogoče pa lahko razbijem še nekaj grdih, zlobnih frisov predem grem! jo je prešinilo.

»Polonca!«

Njene prijateljice so ji hitele na pomoč. Klementina, An-

ja in Silva so tekle, kolikor so jih nesle noge.

»Oho, konjenica prihaja,« se je obregnila Laura. »Bežimo, punce!«

Mišljeno je bilo kot šala, kajti gimnazijke se niso niti malo bale deklet z ekonomske šole. Razmerje moči je bilo brez dvoma na strani karateistk.

Tedaj pa je presenetila Maja.

»Sestre, gremo v šolo!« je ukazala. »Nočem incidenta. Maretu ne bi bilo všeč.«

»Si prepričana?!« ni mogla verjeti svojim ušesom Urška, ki se je že veselila krvavega obračuna. Polonci je že dolgo časa želela razbiti nos in to je bila idealna priložnost.

»Popolnoma,« je vztrajala Maja. »Umaknimo se!«

In zares so odšle.

Polonca je stala v obupu. Najraje bi zaihtela.

»Mala, si v redu?« jo je vprašala Klementina. Objela jo je okrog ramen. »Pridi, vrnimo se nazaj.«

Šla je s prijateljicami.

* * *

Toda nočne more s tem ni bilo konec. Ravno nasprotno. Za Polonco se je šele začejala. Sploh ni mogla dojeti, kako se je lahko Mare tako ohladil do nje. Kaj pa vsi njuni poljubi, objemi, strastni trenutki?! Ali je šlo vse v nič? Zdelo se ji je, kot da živi v grdih sanjah, v nekem vzporednem vesolju, kjer se lepe stvari spreobračajo v grde. Hotela se je prebuditi, skočiti ven iz te neznosne bolečine, stiske, ki jo je dušila.

Na facebooku je opazila, da je Mare objavil, da ni več

njegova punca. Celó s seznama prijateljev jo je izbrisal. To pa še ni bilo vse. Napisal je, da je sedaj v zvezi z Majo in da so njegove sestre Laura, Urška in Nika. Za popenit! Kaj je res tako močno užalila njegov ponos?! S čim? Zakaj Mare ni hotel razumeti, da sta bila oba žrtvi?! Jo je sploh kdaj ljubil? Ali jo je ljubil premočno? Globoko v sebi je vedela, da so bila njuna čustva iskrena. Zato ni mogla razumeti, da je tako hitro obupal nad njima.

Le kako se je pustil prepričati tisti svetlolasi kači? je premlevala.

V klubu se sploh ni več pojavil. Maja je povedala senseju, da se uči za maturo. Toda Polonca je vedela, da je to laž. Ona je bila razlog. Nje ni želel srečati.

Oh, Mare, ali je res vsega konec?!

Zakopala je obraz v vzglavnik in zaihtela. Zadnje čase je samo jokala. Po šoli je takoj zbežala domov in se zaprla v sobo. Niti s prijateljicami se ni mogla družiti. Življenje je postalo pretežko. Ko je šla spat, je upala, da se nikoli več ne bo zbudila. Želela si je samo temo, pozabo, neobstoj.

In ko je bila že čisto na dnu, je nekega dne v šoli naletela na Karolino Ekart, evropsko prvakinjo v kimboksu. Polonca je bila sama v mali slačilnici. Oprtala si je torbo čez rame in hotela odpreti vrata, ko je skozi dveri stopila velika Karolina.

»Glej, glej, spet se srečava!« je rekla kimbokserka.

Polonci je zastala slina v grlu.

»Me nisi nič vesela?!« je vprašala šampionka težke kategorije.

»Niti ne,« ji je zabrusila Polonca.

»Oh, saj te razumem. Počutiš se kot piščice pred jastrebom.«

»Ne, samo tampon si moram zamenjati in ti me zadržuješ.«

Karolina se je glasno zarežala.

»Bravo, mala! Všeč mi je tvoj sarkazem. Ampak malo te je vseeno strah, kajne?«

»Bojevnik pozna strah. Ve, da se vsakdo kdaj pa kdaj boji, celo on. Toda to ga ne ustavi.«

»Zanimivo in globoko. Zen?«

Sedaj je bila Polonca presenečena.

»Ja, tudi jaz včasih preberem kakšno vzhodnjaško modrost,« je dejala Karolina. »Znam brati in pisati, a veš?«

»Bojevnik pozna svoje napake. Pozna pa tudi svoje dobre lastnosti,« je odvrnila Polonca. »Prav tako ve, da so njegovi najboljši učitelji tisti, s katerimi si deli bojišče.«

»Ali se mi prilizuješ, mala?!«

»Ne, pač pa izgubljam potrpljenje.«

»Ha!« je prhnila Karolina.

Polonco je premerila od nog do glave. Ni si še ustvarila jasnega mnenja o tej rjavolasi karateistki.

»Upam, da ti je jasno, da se zadnjič nisem umaknila zato, ker bi se te bala,« je rekla kikkokserka. »Čeprav tvoje kolegice razglašajo drugače.«

»Vem, da se nisi ustrašila.«

»Odlično! In kaj bova storili zdaj?«

»Nič. Šli bova vsaka svojo pot.«

Karolina je bila za glavo višja od nje. Nagnila se je proti Polonci.

»In če se ti ne umaknem?!« je preteče vprašala.

Polonca se ji je odločno zazrla v oči.

»Potem bom šla skozi tebe!« je zabrusila orjakinji.

Spustila je torbo, da je zdrsnila na tla.

»Zadnje čase preživljam težke trenutke in ti si moj najmanjši problem,« je dodala Polonca. »Če hočeš pretep, začni! Jaz sem pripravljena.«

Karolina se je obotavljala, nato pa je počasi dvignila pesti v gard.

Torej bo fajt!

V redu. Polonca se je nahajala na točki, ko ji je bilo že povsem vseeno, kaj bo sledilo.

Zaslišala je besede iz Priročnika bojevnika luči: *Dlje, ko bojevnik hodi, bolj se zaveda, da obstajajo težave, na katere ni računal. Če bi čakal na najugodnejši trenutek, se nikoli ne bi premaknil z mesta. Za naslednji korak je potrebno malo norosti. Tako v vojni kot v ljubezni ni moč vsega predvideti.*

Napetost je naraščala. Tudi Polonca je zavzela borbeni položaj, nižjega in širšega od Karoline. Karate in kikkoks sta se razlikovala že v osnovni drži.

Tedaj pa je nasprotnica nepričakovano povесila pesti.

»Ne, danes se ne bova borili,« je izjavila kikkokserka. »Če te sesujem tukaj na samem, zame ne bo slave. Sicer pa sem slišala za tvoje ljubezenske težave.«

Ja, cela šola je govorila samo o tem. Eni so ji privoščili, drugim se je smilila. Nič od tega ji ni bilo všeč.

Sklonila se je in pobrala torbo.

Ko je šla mimo Karoline, jo je ta prijela za roko.

»Naj jaz tebi povem eno modrost,« je dejala. »Bojevnik za korak nehote skrene s poti in pade v brezno.

Vzklikne: 'Učitelj, padel sem v brezno! Utopljam se! Vode so globoke in temne.'

Mojster mu odvrne: 'Ne zadušiš se zato, ker se potopiš, ampak ker ostaneš pod vodo.'<«

Polonca je prikimala, vendar ni mogla izustiti besede.

»Hej, mala,« je rekla Karolina, »mogoče pa bova postali še prijateljici.«

27.

Edina misel, ki je Polonco držala zadnje dni pokonci, je bila namenjena njeni ljubljeni babici. Vedela je, da jo Matika čaka pri oknu, ko se bo vrnila iz šole. Znak, da prihaja domov, ji je dal mucek Tigerček, ki je glasno zamijavkal in stekel Polonci naproti. Spustila se je po hribu navzdol proti hiši. Toplo jo je spreletelo pri srcu.

Moja ljubljena Matika, kako si polna sonca, ljubezni, je pomislila. Ti si moja edina tolažba.

Sklonila se je k mucku in ga pobožala.

»In seveda tudi ti, Tigerček,« je rekla. »Vidva z Matiko me razumeta.«

Mucku je sledila mimo zgornje garaže, hleva, koruznjaka, spodnje garaže. Naenkrat je zavil desno navzdol mimo hiše.

»Ne tja, Tigerček. K Matiki greva. Pridi!« ga je poklicala.

Mucek je obstal, se obrnil in zamijavkal.

Le kaj ga je pičilo? je pomislila. Ali je v bližini kakšna miš? Ali pa sosedov muc hodi na njegov teren? Morda pa lisica preži na kure?

Pri živalih je bilo vse mogoče. Imele so neverjeten instinkt, ki jih nikoli ni pustil na cedilu.

Ko bi le bilo tako tudi pri ljudeh! Potem bi se izognili

marsikateremu bridkemu razočaranju. To trpljenje, ki mi ga je prizadejal Mare, ta bolečina, nočem je! Če bi vedela, da bo tako bolelo, se ne bi nikoli zaljubila! je tuhtala.

Nato je zagledala sključeno postavo v pisani ruti, modrem predpasniku, kako se počasi vzpenja po hribu mimo dreves.

»Matika!« je vzkliknila Polonca in pomahala.

Oh, le kaj počne tam doli?

Odložila je torbo in stekla proti njej.

»Kje je moja palica?!« se je oglasila Matika.

Babica je bila zgarana, težko je hodila. Nerodno ji je bilo s seboj nositi palico. Zato ji je Polonca vedno, ko sta kam skupaj šli, nastavila roko, na katero se je oprla. Tako je igrala njeno živo palico, ki jo je podpirala. Polonca je bila srečna, da ji je na takšen način vsaj malo vračala za vso dobroto, skrb in ljubezen, ki je je bila deležna od babice.

»Matika, kaj delaš zunaj?«

»Gledat sem šla naš stari oreh. Bojim se, da ga bomo morali posekati.«

Na veliki, dvajset metrov visoki oreh so bili zelo navezani. Dolgo časa je dajal zdrave plodove, iz katerih so pekli odlično orehovo potico. Potem pa ga je napadla bakterijska pegavost. Olupki so ob zorenju postali črne barve in tudi na listih so se začeli kazati znaki bolezni. Škropljenje ni bilo posebej učinkovito, ker je bilo drevo preveliko. Oreh je začel gniti, na njem so pričele rasti gobe, postajal je votel in celo detli so vrtali luknje vanj. Ja, res mu ni bilo več pomoči.

»Kako si se imela v šoli?«

»V redu,« je odvrnila. »Samo počutim se kot naš oreh, votla, temna, za posekat.«

»Ah, Polonca, ne govori traparij! Mlada si še, celo življenje je pred tabo. Včasih sije sonce in takrat je čudovito, včasih pa pade dež in takrat ...«

» ... takrat bi se najraje nekam skrila, zavlekla v jamo, iz katere ne bi nikoli več prišla ven.«

»Ne nori. Takrat ko dežuje, je treba samo odpreti dežnik, stopiti pod streho in počakati, da mine. Kajti za vsakim dežjem ...«

»Ja, vem, ... posije sonce.«

Z babico sta se spogledali in zasmejali. To je bila njena najbolj priljubljena modrost, s katero se je prebijala skozi življenje. In Polonca je dobro vedela, kako težke preizkušnje, razočaranja in bridkosti je morala prestati njena zlata Matika.

Polonca ji je zaupala vse v zvezi z Maretom. Po eni strani ji je bilo hudo, ker je babico obremenjevala s svojimi srčnimi bolečinami, ampak nikogar drugega ni imela, ki bi mu lahko iskreno povedala, kako se počuti. Poleg tega pa pred Matiko ničesar ni mogla skrivati. Babica je bila njena najboljša prijateljica in zaveznica. Prijatelji pa si zaupajo, kaj mislijo in kako se počutijo.

Kaj pa Klementina, Anja in Silva? Sošolk se je izogibala, ker jo je preveč bolelo, da bi se lahko z njimi pogovarjala o Maretu. Po šoli je kar pobegnila domov. Edino tam se je počutila varno.

»Odloži torbo, jaz ti pa bom pogrela kosilo,« je rekla Matika, ko sta prispeli v hišo.

Polonca se je povzpela v svojo sobo. Kar oblečena se je zgrudila na posteljo. Bila je neverjetno utrujena. Žalost ji je jemala moč, da je bila čisto brez volje in energije. Temne misli so jo obkrožale, vrtinčile in je niso hotele zapustiti. Bile so kot demoni, ki se borijo za njeno nesmrtno dušo. Nemirno se je premetavala po postelji. Objela je vzglavnik in vanj zakopala obraz. Ni hotela, da bi jo Matika slišala, kako joče.

Mare, Mare, zakaj si me zapustil?! je kričalo njeno srce. Zakaj si izdal najino ljubezen?! Dobro si vedel, da si moj

prvi fant, ljubimec?! Kako si lahko podvomil v moja čustva, zvestobo?! Mar me ne poznaš?!

Obrnila se je k nočni omarici. Na njej je imela rdečo knjižico Paula Coelhoa, Priročnik bojvnika luči. Že dolgo je ni vzela v roke. Ničesar ni mogla brati. Tudi meditacij ni več izvajala. Še jedla ne bi, če je ne bi babica silila s hrano.

Tokrat jo je vzela v roke. Naključno je odprla stran in prebrala: *»Bojvnik luči velikokrat zapade v malodušje.«*

Ne me basat! je pomislila. *In še v kaj hujšega!*

Brala je naprej.

»Včasih bojvnika luči zasleduje zlo.«

Maja! jo je prešinilo. *Ti, kača, ti si mi speljala Mareta!* *Od prvega trenutka si zlo, ki mi diha za ovratnik. Od samega začetka me preganjaš, zmerjaš, mi škodiš na vsakem koraku.*

Ampak kako se boriti proti zlu?!

Bojvnikov priročnik je svetoval, da je treba zlo povabiti v svoj šotor in ga vprašati, ali hoče raniti bojvnika ali ga izkoristiti, da bi ranil druge? Zlo bo drezalo v nezaceljene rane, nagovarjalo k maščevanju. Svetovalo bo, kakšne pasti je mogoče nastaviti sovražniku in na kakšne načine ga je moč uničiti. Ko bo bojvnik poslušal zlo do konca, bo vstal in odšel. Zlo bo tako utrujeno od govorjenja, da ga ne bo moglo spremljati.

Polonca je zaprla knjižico.

Ali je čutila sovraštvo do Maje? Niti ne, prej sveto jezo. Se je želela maščevati? Ne. Preveč jo je bolelo razočaranje nad ljubeznijo, Maretom. Maja ni bila tako zelo pomembna, medtem ko ji je Mare pomenil vse.

»Polonca!« jo je poklicala Matika.

Mare je bil tisti, ki jo je prizadel. On je izdal njuno ljubezen. In to je tako bolelo, da je postalo nevzdržno. Sedaj se sploh ni več čudila, da si zaljubljeni zaradi razočaranja vzamejo življenje ali tako zbolijo, da celo umrejo. Ali ljube-

zen vedno tako boli?! Če je to držalo, potem se nikoli več ni želela zaljubiti.

Še enkrat je naključno odprla Priročnik.

Pisalo je, da bojevnik potrebuje ljubezen. Da ima naklonjenost in nežnost v naravi, tako kot potrebo po hrani, pijači in čutu za dober boj.

Če bojevnik ni srečen, ko vidi sončni zahod, je z njim nekaj narobe.

Polonca je znova zaihtela v vzglavnik.

Babica jo je še enkrat poklicala.

Njena misel pa je bila:

Mare, vrni se k meni!

28.

V Ljubljani je bil na Kodeljevem kvalifikacijski turnir za svetovno prvenstvo. Izbrani karateisti in karateistke bodo odpotovali v Aman, glavno mesto Jordanije. Tekmovanje je bilo namenjeno kadetski in mladinski konkurenci. Turnirja so se lahko udeležili samo povabljeni tekmovalci in tekmovalke. To pa so bili tisti, ki so na državnih prvenstvih osvojili prva tri mesta ali kakšno vidnejšo uvrstitev na mednarodnem tekmovanju.

Mare se še vedno ni prikazal v klubu, zato ga tudi na turnirju ni bilo. So pa zraven Polonce šle Maja, Urška, Nika in Laura. Na srečo se je Polonca peljala v avtu zraven senceja, še z dvema klubskima kolegoma, tako da ji ni bilo potrebno prenašati bližine svojih zagrizenih nasprotnic. Že tako ji je bilo preveč hudo. Trenerju so prišle na uho novice, da sta se Mare in Polonca razšla in da on zdaj hodi z Majo. Vedel je, kakšne muke prestaja Polonca, zato je bil uvideven do nje.

Resnik je postal novi selektor in trener slovenske reprezentance za *kumite*, športne borbe za dekleta, ker so njegove tekmovalke v zadnjem času dosegale izjemno dobre rezultate. Polonca je bila vesela zanj, saj je vedela, koliko truda sensej vlaga v svoje delo.

Ko so prispeli na Kodeljevo, so se preoblekli in vstopili v malo športno dvorano, ki je merila deset krat dvajset met-

rov. V njej so se odvijale aktivnosti društev, ki so organizirala vadbo športnega plesa, taekwondoja in karateja. Zraven se je nahajala velika športna dvorana, ki je imela 1.500 sedežev, na tribunah pa je lahko stalo še 3.000 gledalcev. Toda za namen kvalifikacijskega turnirja je mala dvorana povsem zadostovala, čeprav je šlo bolj na tesno. Karateisti in karateistke so se nagnetli okrog borišča, nekateri pa so se segrevali in razgibavali kar na hodniku.

V lahki kategoriji za mladinke so se pomerile štiri tekmovalke. Nika je v prvi borbi brez težav opravila z nasprotnico iz Kranja. Zmagala je z rezultatom 4 : 1. V odločilnem boju pa se je pomerila s svojo staro rivalko Viktorijo Pušnik iz KK Kolektor Idrija. Nika je izvrstno začela borbo. Povedla je s 3 : 1. Potem je pritisnila Viktorija in izenačila. Nato sta do konca boja naizmenično beležili točke. Pet sekund pred iztekom časa je bilo 5 : 5. Karateistki sta okrepili tempo in se zagnali druga proti drugi. Dva krika sta se zlila v enega. Sodniki so dvignili rdeče zastavice. Za džako zuki v telo so odločilno točko dosodili tekmovalki iz Kranja. Nika je bila silno razočarana. Viktorijo je ponavadi premagala in že se je videla v Jordaniji, ampak športna sreča ji je tokrat obrnila hrbet.

Na vrsti so bile borbe težke kategorije. Skupine si niso sledile po zaporednem vrstnem redu. Tudi v težki kategoriji so bile štiri tekmovalke. V prvi borbi je Urška za nasprotnico dobila karateistko iz Maribora. Nastopila je silovito, bolj na moč, kakor na tehniko, kar je bil njen stil bojevanja. Očitno je deloval, kajti Mariborčanka je otrpnila, Urška pa je osvajačala točko za točko. Zmagala je z rezultatom 6 : 1. V finalnem obračunu se je borila z Ljubljankom Natalijo Vrečko. Natalija je bila nižja, vendar širša od Ptujčanke. Urška je znala izkoristiti prednost svojih daljših rok in nog. Ljubljankinje ni spustila blizu. Preudarno je beležila točke in zmagala s 3 : 1. Maja, Nika in Laura so vreščale od nav-

dušenja. Polonca je bila za trenutek v dvomih, ali naj ji čestita ali ne, potem pa se je zadržala in tega ni storila. Zakaj bi se po nepotrebem izpostavljala njihovemu posmehu. Urška bi ji zagotovo zabrusila kakšno pikro ter ji poskušala vzeti voljo, kajti v srednji kategoriji sta bili Polonca in Maja spet tekmici.

V tretji skupini mladink je nastopilo pet karateistk. Od tega kar tri Ptujčanke, Polonca, Maja in Laura. Maja je pristala na levi strani žrebne liste, v skupini A, in je dobila samo eno nasprotnico pred vstopom v finale, medtem ko je Polonca končala v skupini B, kjer se je morala boriti z dvema tekmicama. Maja je z lahkoto opravila z Idrijčanko Anjo Bauman in jo porazila s 6 : 2.

Polonca je najprej dobila karateistko iz Postojne, Violeto Babič, majhno, vendar eksplozivno tehničarko. Polonca ni bila posebno motivirana za boj. Začela je mlačno in brezvoljno. To se ji je maščevalo. Violeta je pridno beležila točke in povedla s 4 : 1.

»Luzerka!« se je zadrila Urška.

»Vrni se domov, cmera!« se je pridružila Laura.

»Ni čudno, da jo je Mare zapustil, ko je taka reva,« je pripomnila Nika.

Maja ni rekla nobene, vendar je privoščljivo gledala. Ona je že tako ali tako bila zmagovalka, saj je osvojila Mareta.

Ampak zakaj so bile tako zlobne do nje?! Kaj jim je storila?! In zakaj jim dovoli, da hodijo po njej?!

Izkušeni bojevnik prenaša žalitve, saj pozna moč svojih pesti in spretnost svojih udarcev. Vendar ko napoči čas boja, je pripravljen na vse.

V Polonci se je predramila kljubovalnost.

Jim že pokažem! se je razjezila. *Nihče ne bo pometal z mano!*

Ko se je Violeta premaknila proti njej, da bi zadala dža-

ko zuki in zabeležila novo točko, se je Polonca nagnila nazaj in ji zadala brco mavaši geri v glavo. Sodniki so ji dosodili tri točke. Polonca je izenačila rezultat na 4 : 4.

»Bravo!« je vzkliknil sensej, ki je opazoval boj. Za svojo tekmovalko ni glasno navijal ali je vodil, ker ni želel, da bi kot selektor deloval pristransko. Zaupal je v svoja dekleta. Tokrat jim je prepustil popolno samostojnost. Želel je, da se same dokažejo.

V naslednjem boju sta tekmovali Polonca in Laura.. Njena klubska kolegica je na tatami prišla vsa namrgodena. Prijateljice so jo spodbujale, češ naj pokaže Polonci, kaj je pravi karate. Toda Polonca ni bila več neizkušena, neobgljena začetnica izpred štirih let. Njene tehnike so že delovale, okusila je tudi prve zmage. Vzklikanje Urške, Maje in Nike pa jo je samo podžgalo in ji vlilo odločnost. Boj je začela neusmiljeno, prodorno. Zabeležila je točko za džako zuki in še eno točko za brco v telo. Laura je zardevala. Polonca ni vedela, ali od jeze ali od navora. Pa tudi mar ji ni bilo. Osredotočila se je na napade. Odločno in divje je izvajala zdaj ročne zdaj nožne tehnike. Lauri ni pustila dihati. Osvojila je še dve točki. Laura se je podala v napad iz obupa. Zadala je mavaši geri proti nasprotnici. Toda Polonca je ujela njeno nogo ter jo počistila po drugi, da je Laura telebnila na tla. Nato je akcijo zaključila z udarcem v glavo. Sodniki so enoglasno dvignili zastavice in ji dali tri točke za uspešno tehniko. Polonca je vodila že 7 : 0. Lauro je povsem deklasirala. Ob udarcu na gong za zaključek borbe, je dobila še eno točko za džako zuki ter zmagala z 8 : 0. Lauro je dobesedno povozila. Ne bi se mogla maščevati boljše.

»Maja, nalomi jo!« se je zadrila Urška, ko je njena prijateljica stopila na tatami za odločilni boj v srednji kategoriji.

Svetlolaska se je samozavestno postavila v položaj *joi dači* za začetek spopada. Njen lepi obraz se je spačil v pre-

zirljiv nasmeh.

Tudi Polonca ni skrivala svojih občutkov. V njej sta se mešali jeza in neustrašnost. Obetal se je krut obračun dveh izjemno nadarjenih, izvenserijskih tekmovalk, ki sta imeli veliko za razrešiti.

V zbrani množici ni bilo enega, ki ne bi vedel, za kaj gre med tema dvema šampionkama. Zato je sojenje borbe prevzel visoki Primož Debenak, predsednik sodniške komisije Karate zveze Slovenije. Primož je že desetletja sodil v karateju in bil prvi slovenski mednarodni sodnik WKF. Med karateisti in trenerji je užival velik ugled.

»Hadžime!«

Ukaz za začetek boja je bil izrečen.

Karateistki sta skočili druga v drugo in zadali bliskovite udarce.

Debenak je prislonil pesti drugo proti drugi.

»Ajuči!«

To je pomenilo, da sta obe istočasno izvedli uspešno tehniko, vendar nobena ni osvojila točke.

Spet sta se zagnali v napad. Udarci in blokade so se izmenjevali, toda sodniki niso dvignili zastavic.

Nato je prvi uspelo Maji. Povedla je z 1 : 0 s tehniko *uraken uči*. Polonca je hip zatem izenačila z *džako zukijem*. In tako se je nadaljevalo, vse do rezultata 5 : 5. Polonca je bila neverjetna glede na Majine izkušnje in njeno tekmovalno zrelost, kajti svetlolaska je že dosegla svoj razcvet ter dokazala talent, medtem ko je bila Polonca šele v vzponu in so ji manjkale tekmovalne izkušnje. Nihče ni pričakoval, da se bo Polonca v tako kratkem času približala Maji kot enakovredna tekmica. Še najmanj si je to mislila plavolaska, ki je neomajno zaupala v svoje sposobnosti.

Najprej so živci popustili Maji. Zgrabila je Polonco in jo poskušala vreči na tla. Tehnika *deaši barai* se je sprevrгла v merjenje moči.

»Mare je moj!« je siknila Maja. »Za vedno boš luzerka!«

Sodnik je prekinil akcijo.

Zdaj pa se je Polonci stemnilo pred očmi. Zmaga ji ni bila več pomembna. Vseeno ji je postalo, kdo bo šel na svetovno prvenstvo. Želela se je samo še maščevati. Za vse solze, ki jih je pretočila, za vsa ponižanja, ki jih je doživela, in za bolečino, ki ji ni hotelo biti konca.

Ko sta spet skočili druga v drugo in zadali udarec, Polonca ni več zadrževala pesti. Njen džako zuki je pristal v Majinem nosu in vsi so slišali, kako glasno je škrtnila kost. Svetlolaska je padla kot pokošena. Iz nosu se je ulila kri, ki je v hipu poškopila beli kimono ter borilni prostor okrog nje.

Ti meni, jaz tebi! je pomislila Polonca. Tako je zadnjič Maja na državnem prvenstvu poškodovala njo.

Vse se vrača, vse se plača!

Trenutek zatem se je zavedla, da si je s tem onemogočila pot v Jordanijo. In Mare se zato ne bo nič raje vrnil k njej. Kvečjemu bo še slabše, ker se mu bo Maja smilila.

Hudiča, kaj mi je bilo?! se je ujezila sama nase.

Potem se je spomnila na vse hude trenutke, ki jih je bila deležna s strani Maje in njenih prijateljev.

Ne, prav sem ravnala! si je rekla.

Pogledala je k senseju. Resnik se je skupaj z zdravnikom sklanjal k Maji. Pomagala sta ji vstati ter jo odvedla na stol. Tam jo je zdravnik oskrbel, kolikor se je dalo.

Vem, da sensej ne odobrava mojega dejanja, ampak drugače ni šlo.

Naenkrat se je počutila še bolj osamljeno. Sedaj jo bo tudi sensej gledal postrani.

Ves svet je proti meni! jo je prešinilo.

Sodnik jo je pozval na tatami. Na Majo niso čakali. Sledila je neizbežna diskvalifikacija zaradi premočnega kon-

takta. Maja je zmagala.

Konec je! je pomislila. *Vse sem izgubila!*

Preplavila sta jo nemoč in obup. Ni veliko manjkalo, da bi pokleknila in se razjokala kot majhen otrok.

Ne tukaj! si je rekla. *Še malo zdrži! Ne daj jim tega zadovoljstva.*

Doma bo jok in škripanje z zobmi. Doma bo vzglavnik njena edina tolažba. Vanj bo zakopala obraz in ga prepojila s solzami vesoljnega potopa.

Ob šestih se je zaključil kvalifikacijski turnir. Trenerji reprezentanc so se skupaj usedli in sestavili seznam tekmovalcev. Nato so objavili, kdo bo zastopal Slovenijo na svetovnem prvenstvu v Ananu. V katah posamezno so bili to med kadetinjami in kadeti Samra Jahtič (KK Tiger Velenje) in Žan Merc (KK Shotokan Velenje), med mladinkami in mladinci pa Ana Mohorič (KK Kolektor Idrija) ter Luka Kastelic (KK Trbovlje). V borbah posamezno za kadetinje so si sledile Sara Črnezl (KK Kranj) v lahki kategoriji, Blanka Skalič (KK Postojna) v srednji kategoriji in Eva Kos (ŠD Gorica) v težki kategoriji, med kadeti pa Blaž Kotnik (KK Shotokan Oplotnica) v lahki, Marko Zver (KK Kranj) v polsrednji, Rok Rebnik (ŠD Gorica) v srednji, Ivan Bezjak (KK Olimpija Ljubljana) v poltežki in Patrik Kolar (KK Branik Maribor) v težki kategoriji. Na spisku za športne borbe posamezno za mladinke so bile naslednje tekmovalke: Viktorija Pušnik (KK Kolektor Idrija) v lahki, Maja Kovačič (ABV Ptuj) v srednji in Urška Jerman (ABV Ptuj) v težki kategoriji. Za mladince se bodo borili Andrej Krajnc (KK Kovinar Maribor) v lahki, Edi Horvat (KK Radenci) v srednji, Peter Potočnik (KK Emona Ljubljana) v poltežki in Nejc Pirc (KK Polzela) v težki kategoriji. Reprezentanco bodo vodili dr. Igor Zelinka, predsednik zveze, Jože Zver, trener za kate, Tomaž Božič, trener za borbe za fante, Robert Resnik, trener za borbe za dekleta, in Vlado Hribar, se-

kreterar zveze. Zraven bodo potovali še trije sodniki, ki so morali obnoviti svoje mednarodne licence. To so bili Primož Debenak, Mladen Kutnjak in Darko Zarič. Vsega skupaj je bilo 19 tekmovalcev in 8 spremljevalcev.

Polonce ni bilo na seznamu.

Epilog:

ZVEZDE

*Besede!
Veliki Tao ali Pot
je onstran jezika,
kajti na njej
ni včerajšnjega,
ni jutrišnjega,
ni današnjega dne.*

(Sosan, učitelj zena)

In kljub temu se je zdaj nahajala na tatamiju ter se borila v finalu svetovnega prvenstva za mladinke v Amanu. Kako je bilo to mogoče? Po kvalifikacijskem turnirju je bil odhod v Jordanijo že čez dva tedna. Maja je bila vsa modro zelena v obraz. Oteklina ji je po nekaj dnevnikih izginila, toda z dihanjem je imela težave. Kljub temu je vztrajala, da gre na tekmovanje. Toda kakor da bi posegla vmes božja previdnost, si je pri telovadbi zvila gleženj. Njenih sanj o svetovnem prvenstvu je bilo konec. Resnik je prosto mesto ponudil Polonci. Bila je zelo presenečena, ko je izvedela, kaj se je zgodilo. Sprejela je trenerjevo vabilo, čeprav pretiranega vznemirjenja ali navdušenja ni občutila. Kako zelo si je pred leti želela, da bi se ji zgodilo kaj takega, da bi lahko šla na svetovno prvenstvo. Ampak brez Mareta je življenje izgubilo svoj čar, barvo, veselje. In noben uspeh ni mogel tega nadomestiti.

»Bravo, Polonca!« je vzkliknil trener Resnik.

Sodniki so dvignili rdeče zastavice. Njeno barvo!

Šušin, glavni sodnik, ji je dodelil *ipon*, tri točke za uspešno izvedeno tehniko rušenja in zaključnega udarca. Potem ko je v zadnjih sekundah boja že kazalo, da je za Polonco vse izgubljeno, saj je njena nasprotnica, Nizozemka Agnees Hertog, vodila s 3 : 0, je uspela izenačiti rezultat.

Sodniki so se posvetovali. Pri nepomembnih borbah so

ponavadi odločitev pri nerešenem rezultatu izrekli z glasovanjem. Toda v finalu svetovnega prvenstva kaj takega enostavno ni bilo mogoče. Šlo je za preveč pomemben izid, da bi bil lahko prepuščen sodniškemu mnenju.

Polonca je pogledala proti senseju. Bila je vesela, da je ob njej, da jo spremlja, vodi. Bil je veliko več kot samo njen mentor, zaščitnik. V njem je videla osebo, ki ji je kazala Luč, pravo pot. Ogromno ji je pomenilo, da ji ni zameril spodrsaljaja z Majo na kvalifikacijskem turnirju, ko ji je razbila nos. Ko se mu je približala in opravičila za svoje ravnanje, ji je dejal: »Bojevnik včasih zagreši tudi kakšno napako. Najbolj pomembno je, da se je zaveda, jo obžaluje in je nikoli več ne ponovi. Potem si zasluži še eno priložnost.« Polonca se mu je vrgla okoli vratu in se razjokala. Ker je vedel, v kakšni stiski se nahaja zaradi Maje in Mareta, jo je potrepjal po hrbtu in miril. Nato ji je rekel: »Bojevnik luči varuje svoje srce pred sovraštvom.«

Glavni sodnik se je vrnil na svoje mesto.

Prekrižal je roke na prsih, jih nato iztegnil navzdol in na stran z dlanmi obrnjenimi navzgor.

»Hikivake!«

Z predpisano gesto in komando je sporočil neodločen rezultat. Torej bo sledil podaljšek boja. To sta obe tekmovalki tudi pričakovali.

Nato je sodnik iztegnil roke in dlani obrnil proti tekmovalkama.

»Cuzukete hadžime!«

Roki je hitro zasukal navznoter ter istočasno stopil korak nazaj.

S tem ukazom je naznanil ponovni začetek borbe.

Karateistki sta v hipu planili druga proti drugi. Istočasno sta izvedli udarec.

»Jame!« je bilo slišati ukaz sodnika.

Tekmovalki sta se umaknili nazaj in ga vprašujoče po-

gledali.

Stranski sodniki so z zastavicami pokazali gesto, da tehnika ni ustrezala kriterijem za dosojanje točke.

Boj se je nadaljeval.

Karateistki sta bili izredno pazljivi in zbrani. Nahajali sta se v *zanšinu*, stanju zavesti, v katerem sta vzdrževali popolno koncentracijo, opazovanje nasprotnika in upoštevanje možnosti za napad in protinapad. Dobro sta se zavedali, da je že najmanjša napaka lahko usodna, zato nista tvegali.

Sledila je nova akcija, izmenjava udarcev.

Spet nič.

Polonca se je ozrla k senseju.

S prstom ji je pokazal na um in naj ga izprazni.

Razumela je, kaj ji skuša povedati. Preveč je racionalizirala svoj boj, ga skušala nadzorovati. Govoril ji je, naj zada *'udarec brez misli'*. Tako kot se je urila v zenu, ko je poskušala doseči *'praznino uma'*.

Ha, ampak to je bilo lažje reči kot narediti! Sploh v primeru, ko je večtisočglava množica navijala v pričakovanju razpleta, ko je reprezentanca trepetala v želji po zlati medalji, ko je trener razmišljal, ali je dovolj pripravil svojo varovanko in ko se je tekmovalka nahajala na pragu naslova svetovne prvakinja.

Kako se znebiti pritiska?!

Spomnila se je na zenovsko zgodbo o kaligrafistu, lepiscu mojstru Kosenu, ki je živel pred dvesto leti. Kosen je dobil naročilo, da naj z japonskimi pismenkami napiše »prvo načelo«. Mojster se je trudil čim lepše oblikovati kaligrafske znake, toda njegov pomočnik, mladi menih, ki nikomur ni prizanašal z ostro sodbo, je dejal, da je prvi osnutek zanič. Pri drugem poskusu je rekel, da je še slabši kot prej. Kosen je nadaljeval, se trudil, vendar je njegov pikolovski pomočnik zavrnil vseh nadaljnjih 84 poskusov. Nato je mladi redovnik odšel iz sobe. Kosen je pomislil, da bi mu

pa zdaj nemara uspelo, ko ni v bližini neusmiljenega kritika. V bojazni, da se bo pomočnik prehitro vrnil, je brez razmišljanja nemudoma s čopičem potegnil črte. Ko je mladi redovnik vstopil in zagledal Kosenov izdelek, je vzkliknil: »Izvrstno! To je prava mojstrovina!« In res je bil, kajti kaligrafist ga je naredil v posebnem stanju uma. Kosenov napis 'prvo načelo' obiskovalci templja Obaku v Kyotu občudujejo še danes.

Sprosti se. Ne naprezaj se preveč, je pomislila. Sem zgolj energija, utrip božanskega srca v neskončnosti vesolja. Uživaj v boju, saj je samo igra.

Tekmovalki sta se pognali. Množica je zarjavela. Nalet, voden od silne želje po zmagi, je bil tako silovit, da sta po izmenjavi udarcev pristali v klinču. Prijeli sta se za kimono. Tik preden ju je sodnik ustavil, se je Polonca s celim telesom nagnila v levo. Nizozemka ji je kontrirala in se nagnila v desno, kajti drugače bi jo Slovenka podrla na tla. Tedaj pa se je Polonca še bolj sklonila in s peto brnila nasprotnico v glavo. Izvedla je tako atraktivno tehniko, kot jo je moč videti samo v kakšnem kung fu ali karate filmu. Brca je zahtevala gibčnost baletke, saj je bila narejena v velikem loku navzgor. To je bila tako težka in redka tehnika, da je skoraj nihče ni izvajal. Še najmanj v kakšnem finalu svetovnega prvenstva. Posnetek se bo zagotovo pojavil na youtube, saj je bil takšna mojstrovina kot Kosenov kaligrafski napis.

Polonci je uspelo doseči *mušin*, stanje '*uma brez uma*', ki so ga opisovali številni bojevniki, vendar so ga le redki dosegli.

V zraku so zaplapolale rdeče zastavice, barva bojevnice Elektre.

Glavni sodnik ji je dodelil tri točke za uspešno izvedeno akcijo. Nato je dvignil roko proti njej in objavil: »*Aka no kač!*«

Zmagala je z rezultatom 6 : 3.

Vzklikanje množice je bilo oglušujoče.

Naenkrat se je znašla na ramenih svojih kolegov reprezentantov, ki so jo nosili po dvorani.

Sploh ni mogla dojeti, da je pravkar postala svetovna prvakinja v karateju.

* * *

»Spoštovani gledalci in gledalke, naša gostja v studiu je Polonca Zorman!«

Rudolf Valentinčič je z roko pokazal na vitko rjavolas-ko z dolgimi kodrastimi lasmi v črnih hlačah in rumeni majici. Oddaja *Studio In* je bila že tretjo sezono največji hit med zabavnoglasbenimi oddajami. In to ne samo na POP TV-ju, ampak na vseh slovenskih kanalih. Ponašala se je z dvema viktorjema in mnogi so bili prepričani, da se jim tu- di letos ta prestižna nagrada ne more izmakniti.

»Prosim, sedite!« je velel brkati Rudolf svoji gostji ter ji ponudil rumeni naslanjač v obliki odprte dlani.

Valentinčič je bil diplomant AGRTF-ja. Kariero vodite- lja TV oddaj je začel s stand up komedijami, ki jih je za pri- jatelje izvajal po ljubljanskih lokalih. Tam ga je odkril pro- gramski direktor POP-a. Ostalo je bila že zgodovina. S svo- jo neposrednostjo in izvirnostjo je čez noč osvojil sloven- sko javnost. Že štirikrat je prejel viktorja za popularnost in za najboljšega TV voditelja.

»Gospodična Polonca,« je začel Valentinčič in se ji za- gledal v oči, »vau, kako ste mladi!«

Nato se je obrnil proti kameri.

»Hotel sem reči, kako ste lepi, šarmantni in privlačni,

ampak STOP! Gosposdična Polonca je svetovna prvakinja v karateju. S takšnim mačo nastopom bi pri njej prej pokaziral batine, kot naredil dober vtis.«

Polonca se je v zadregi nasmehnila. Niti približno se še ni navadila na pozornost medijev, ki je je bila deležna po vrnitvi iz Jordanije.

»In kako je bilo na svetovnem prvenstvu?«

Opisala je nekaj vtisov iz Jordanije in s tekmovanja.

»Aha, tukaj že imamo pripravljen posnetek z vaše finalne borbe,« je rekel Valentinčič. Ozrl se je na veliki ekran, ki se je nahajal nad njim. »Poglejte to mojstrovino! Kako vam je uspelo, da ste nasprotnico, izkušeno šampionko, presenetili s tako težko in atraktivno tehniko?«

Povedala je, da je to mogoče doseči samo v zavesti *mušin no šin*, ali stanju *'uma brez uma'*.

»Ta posnetek ima že milijon ogledov na youtubeu. To pomeni, da ga je videl že vsak drugi Slovenec.«

»V resnici ga gledajo bolj tuji trenerji in tekmovalci, ko analizirajo dogajanje s prvenstva,« je pojasnila.

»Mediji so vas razglasili za slovensko Elektro, ker ste zelo podobni filmski igralki Jennifer Garner, ki je upodobila to junakinjo v dveh filmih.«

Valentinčič se je nagnil k Polonci.

»Jaz osebno bi rekel, da ste veliko lepši od Garnerjeve. Kaj pravite, občinstvo?!«

Gledalci v studiu so glasno pritrdili.

»Hotel sem vprašati, ali tudi vi obvladate tiste viličaste nože kot jih ima Elektra?«

»Malo že,« je skromno priznala.

»No, pa si pogledjmo še en vaš posnetek!«

Na ekranu se je pojavila Polonca, kako demonstrira glasbeno kato z noži sai na budo gala prireditvi v Mariboru.

»Čudovito!« je bil navdušen Valentinčič.

»Naj vas še nekaj vprašam. Pri lepi ženski takoj pomis-

limo, s koliko fanti je hodila, mene pa bolj zanima, koliko tipov ste namlatili?«

Polonca se je zasmejala.

»Samo tiste, ki so si to zaslužili,« je odgovorila.

»Opa! Nam zaupate, kako je do tega prišlo.«

»Ne.«

»Ha, kratko in jedrnato! Televizijci imamo raje daljše odgovore, ampak ne bom več drezal v to.«

Valentinčič si je z rokami pokrtil obraz, kakor da bi se ustrašil udarca.

»Ženske in samoobramba,« je rekel, »kaj menite o tem? Ali je dobro, da se zna ženska ubraniti?«

»Absolutno! Ženska je bila dolgo časa obravnavana kot nemočno bitje. Ta položaj ji je vsilila družba. Danes je drugače. Ženske imamo vso pravico in možnost, da se uveljavimo na vseh področjih, ki so še do včeraj veljala za moško domeno. To pomeni tudi na področju borilnih veščin.«

»Meni se zdi, da moški s tem izgubljam vlogo zaščitnikov. Počasi bomo mi tisti, ki se bomo morali boriti za emancipacijo.«

»Ne bi rekla. Ženske smo ponavadi žrtve moških napadalcev. Moškim se ni potrebno emancipirati, samo lepše se obnašajte!«

Med gledalci se je zaslišal smeh in odobravanje.

Valentinčič se je pomenljivo ozrl proti publiki.

»Lepa in pametna,« je dejal. »Pa še nevarna povrhu. Le kdo ji bo kos?«

Nato se je obrnil proti stopnicam, po katerih so prihajali gostje v oddajo.

»Tukaj je Robert Resnik, vaš trener.«

Vsi so se zagledali v visokega prišleka.

»S seboj je prinesel nekaj športnih rekvizitov. Zaprošil bi vaju, da nam prikažeta nekaj tehnik karateja in samoobrambe.«

Polonca je vstala. S sensejem sta se priklonila drug drugemu. Nato je Resnik dvignil fokuser, v katerega je Polonca bliskovito zadala dva ročna direkta. Ko je dvignil še drugi fokuser, je izvedla kombinacijo ročnih in krožnih brc. Zraven je tudi zakričala, da so prisotni začutili moč *kiai*ja. Sledil je prikaz tehnik samoobrambe. Resnik jo je napadal s prijemi in udarci, Polonca pa je delala aikido gibanje in prijeme. Ko je zaključila z metom kote gaeshi, so gledalci burno zaploskali.

»Izjemno!« je vzkliknil Valentinčič, ko je znova sedla k njemu. »Vi ste res neverjetno dekle in prava mojstrica. Govori se, da boste letos prav vi postali športnica leta.«

Polonca je skomignila z rameni.

»Bomo videli.«

»Draga Polonca, na vaši športni poti vam želim veliko nadaljnjih uspehov. Hvala, da ste bili moja gostja.«

* * *

V telovadnici je vladala tema, ki so jo nežno razsvetljevale sveče. Videle so se zgolj postave, medtem ko so bili obrazi nejasno izrisani. Slišala se je umirjena zenovska glasba mehkih tonov in žuborenje vode. Kadilo iz dišečih palčk je s prijetno aromo lahko dražilo nos. V prostoru se je čutilo umirjeno, meditativno vzdušje. Triinpetdeset članov in članic Akademije bojevniških veščin Ptuj se je posedlo v krog. Oblečeni so bili v različne kimone, uniforme za borilne veščine. Nekateri so imeli na sebi beli kimono za karate, drugi, mojstri aikida, so nosili še črne hakame, meče-

valci pa keikogi in hakame. Nahajali so se v *seizi*, japonskem tradicionalnem načinu sedenja s spodvitimi nogami.

Sredi kroga je sedel sensej Robert Resnik. Na sebi je imel beli keikogi, hakamo iste barve ter samurajski brezrokavnik. Na glavi je imel trak s simbolom jina in janga na sredini čela. Njegov izraz na obrazu je bil resen, svečan. Ni se vsak dan dogajalo, da bi v klubu podeljevali naziv *hikari no senši*, 'bojevnik svetlobe'.

Ta čast je bila namenjena tistim redkim posameznikom, ki so se izkazali ne samo kot mojstri, ampak so naredili nekaj izjemnega na področju širjenja in popularizacije borilnih veščin. Prav tako so svojim klubskim tovarišem predstavljali svetli ideal, vzor mojstra in prijatelja, ki ne misli samo na sebe, temveč so mu mar tudi drugi, njegovi bližnji. Sprejeti naziv bojevnika svetlobe je pomenilo obvezo, da bo takšen posameznik nadaljeval pot Luči in bo nesebično utiral stezo Ljubezni tudi drugim, kajti bojevnik se je naučil, da je bolje hoditi za Lučjo.

Sensej je na tla položil najprej levo roko, nato še desno in se globoko priklonil. Polonca, ki je sedela nasproti njemu, oblečena v keikogi in hakamo, je naredila enako.

Resnik je pred sebe položil podolgovato leseno škatlo iz rdečega mahagonija. Lakirana površina se je svetila v soju sveč. Na škatli je bil zlati simbol *indžo*, dve polovici v obliki solze, ki sta tvorili krog celote. Ponazarjali sta jin in jang, princip nasprotij, dobro in zlo, moškega in žensko, dan in noč ter še mnogo več. Ta vzhodnjaški dialektični nauk je učil, da je vse v veselju v gibanju, v nenehnem spreminjanju, rasti, razvoju. Nikjer ni mirovanja, kajti mirovanje je pomenilo smrt, veselje pa je prekipevalo od življenja, energije.

Sensej je dvignil pokrov ter ga odložil zraven škatle. V roke je vzel prečudovito katano, samurajski meč, ki se je nahajal v rdeči *saji*, nožnici. Katana je imela rdeči *sageo*,

trak, ovit okoli saje pod ročajem. Meč je ročno izdelal japonski mojster iz Samurai Store Internationala v Tokiju. Nanj je bilo potrebno čakati šest mesecev. Sodobni japonski kovači mečev so imeli državno licenco in so letno lahko izdelali samo natančno določeno število katan.

Samurajska sablja, ki je bila namenjena Polonci, se je imenovala *masamune*, po največjem japonskem izdelovalcu mečev. Goro Njudo Masamune je živel med leti 1288–1328, ko se je obdobje Kamakura prevesilo v ero Nanbokučo. Razvil je stil kovanja pod nazivom *šošu*. Njegovi meči so postali legendarni, okrog njih pa so se napletle številne zgodbe. Vsaka njegova katana je danes nacionalni zaklad neprecenljive vrednosti.

Sensej je za Polonco izbral rdečo sabljo, ker je bila to Elektrina barva. Na tradicionalni način, z obema rokama, ji je predal katano. Japonci so to počeli iz spoštovanja do obdarovanca in darila. Celo majhne vizitke so si izmenjevali tako, da so jih držali z obema rokama. Polonca je meč sprejela na enak način. Nato ga je odložila nazaj v škatlo, čez poveznila pokrov in vse skupaj premaknila na svojo levo stran.

Naslednja stvar, ki jo je prejela, je bil papirnati zvitek, na katerem so bila v kaligrafiji v japonščini in slovenščini napisana načela bojevnikov svetlobe. Na vrhu listine je pisalo: *»Štiri tisoč let so najpogumnejši bojevniki odhajali na goro Šan, kjer je mračno in nevarno; na kraj, na katerem so se kalili kot jeklo, v noči, ko so umirali celo bogovi. Obstali so le redki, izbrani in modri. Dobili so ime Bojevniki svetlobe!«* Nadalje je bilo še zabeleženo: *»Človek vidi življenje kot zaporedje prekletstva in blaženosti. Bojevnik vidi vse kot izziv.«* Izročilo bojevnikov svetlobe je bilo staro kot človeštvo samo. V skladu s tradicijo je takšen posameznik dobil tudi svoje bojevniško ime, ki je izražalo njegove značilnosti in kvalitete.

Sensej je vzel v roke še zadnje darilo za Polonco. To je bila zlata plaketa v rdeči žametni škatlici. Na plaketi je pisalo Akademija bojevnških veščin Ptuj. Pod napisom je bil reliefno izbočen lik samuraja z mečem v roki, v ozadju zahajajoče sonce, v njem pa simbol jina in janga. Na robu sonca se je nahajala podoba galeba, ki je predstavljala sensejevo bojevnško ime – Beli galeb. Pod samurajem je pisalo hikari no senši. Nato je sledilo ime Polonca Zorman. Naslednji zapis je bil njen *bugo*, bojevnško ime. Sensej jo je poimenoval *Široi tora* ali *Bela tigrica*. Dejal ji je, da se v njej nahaja bojevitost in odločnost tigrice, ki bo branila svoje bližnje do poslednjega diha. Bela barva je simbolizirala Ljubezen, Čistost, Moč, predvsem pa Luč, v katero bojevnik brezrezervno verjame in ji sledi. Na koncu plakete je pisalo Ptuj in letnica tekočega leta.

Polonca je sprejela zlato plaketo s svojim imenom.

Med celotnim obredom iniciacije nihče ni nič govoril, ne sensej, ne ostali člani, ne Polonca. Vse je potekalo preprosto, brez velikih besed, v skladu z zenovsko enostavnostjo. Klubski člani so vedeli, za kaj gre. Na akademiji v dvajsetih let ni bilo podeljenih več kot deset nazivov hikari no senši. To je bila izredna čast in Polonca je bila zelo ganjena. Čutila je, da bo Akademija bojevnških veščin za zmeraj njen drugi dom, tempelj, v katerem je zrasla v nekaj lepega, velikega. V štirih letih je v borilne veščine vložila ogromno truda, želja, hrepenenj, odrekanja in zdaj se je nahajala na cilju.

Seveda na tej klubski svečanosti ni bilo Maje, Urške, Nike in Laure. Že nekaj časa se niso prikazale, in sicer od trenutka, ko se je vrnila domov kot svetovna prvakinja.

Vendar tudi Mareta ni bilo v klub.

Polonca je v rokah dvakrat zasukala nože sai in se pripravila, da stopi na oder. Ni ji bilo preveč do nastopa pred gimnazijsko publiko, ampak sensej jo je prepričal. Akademija bojevnških veščin Ptuj je v okviru projektnega tedna za gimnazijce izvajala tečaj samoobrambe. Resnik in še trije trenerji so vsak dan vodili delavnice za posamezne razrede. Ravnateljica, ki je bila nekoč sensejeva sosedka, ga je prosila, da bi na zaključni proslavi učenci prikazali, kaj so se naučili. Program pa naj bi popestrile še klubske demonstracije.

Sensej je Polonci za to priložnost priskrbel rdeče hlače in rdeč brezrokavnik, da je izgledala natanko tako kot Elektra v stripu in v drugem delu filma. Z jagodno šminko je rahlo poudarila ustnice. Tudi obrvi si je obrobila. Njen obraz je izžareval pravilne poteze in vsak fotograf bi jo želel poslikati za naslovnico modne revije. Nosila je okrogle uhane, ki jih je dobila od babice kot nagrado za športni dosežek v Jordaniji. Okrog vratu ji je visela srebrna ogrlica s podolgovatim obeskom, na katerem je pisalo Elektra. Na levi roki je imela čez biceps nataknjeno široko zapestnico z japonsko kaligrafijo. Oboje ji je podaril trener. Kupil ju je prek spletne strani. Takšno verižico in zapestnico je nosila filmska Elektra. Prav tako ji je dal par originalnih dolgih Elektrinih nožev sai, ki so bili izdelani v omejenem številu in izdani s certifikatom o avtentičnosti. Zapakirani so bili v veliko škatlo, ki se je odpirala kot kovček. V njej so bile slike Jennifer Garner. Polonca se je branila, da so to predraga darila. Sensej ji je razložil, da bodo za njen rezultat s svetovnega prvenstva od športnega zavoda kot klub prejeli vi-

soko dotacijo in da bo tudi ona dobila denarno nagrado, zato naj nič ne skrbi. Poleg tega pa je s svojim dosežkom akademiji naredila veliko reklamo, zaradi katere se bo zagotovo povečalo število članov.

Polonca je imela čez dlani in podlakti zvezane še rdeče trakove. Njen videz Elektre je bil popoln. Izgledala je kot pomlajena kopija holivudske zvezdnice Jennifer Garner.

Napovedovalka jo je predstavila kot svetovno prvakinja v karateju in slovensko Elektro.

Polonca je odločno šla do sredine odra. Tam je obstala in se priklonila. Gimnazijski amfiteater je bil nabito poln. Vrste so se strmo dvigovale, da so imeli gledalci boljši razgled. Amfiteater so uporabljali tudi za zunanje obiskovalce, za različne koncerte, drame ali seminarje.

Čeprav je bil oder razsvetljen, dvorana pa v temi, je Polonca opazila, da v prvi vrsti sedijo Maja, Urška, Nika in Laura. V klubskih demonstracijah niso želele sodelovati, češ da jim priprave na maturo vzamejo preveč časa. V resnici so se izogibale Polonce, ker jih je bolel njen uspeh. Maja je bila prepričana, da ji je Polonca ukradla priložnost za nastop na svetovnem prvenstvu in s tem tudi zlato medaljo, ki bi morala biti njena. Urški na tekmovanju ni šlo. Izpadla je že v prvi borbi, tako da nobena od njih ni nič dosegla.

Zaslišali so se prvi zvoki uspešnice *Eye of the tiger*, ameriške skupine Survivor, ki je zložila pesem po naročilu igralca Sylvestra Stallonea za tretji del filma o boksarju Rockyju. Pesem je doživela neverjeten uspeh. Dolgo časa je kraljevala na glasbenih lestvicah. Prodanih je bilo rekordno število izvodov, naklada pa je večkrat dosegla zlato in platinasto ploščo. Polonca si je song *Tigrovo oko* izbrala zaradi bojevniškega imena, ki ga je prejela.

Maja, Urška, Nika in Laura so protestno vstale ter zapustile dvorano.

Polonca se je spraševala, kako to, da ni Mareta z njimi. Mogoče je sedel kje s svojimi sošolci.

Jimi Jamison, vokalist skupine Survivor, je zapel:

*»Risin' up, back on the street
Did my time, took my chances
Went the distance
Now I'm back on my feet
Just a man and his will to survive.«*

Polonca je začela izvajati bliskovite gibe in sukati nože, ki so se bleščali kot tigrovi zobje.

*»So many times, it happens too fast
You trade your passion for glory
Don't lose your grip on the dreams of the past
You must fight just to keep them alive.«*

Zaslišalo se je tigrovo rjojenje. Polonca je skočila in izvedla brco v obratu. Doskočila je v popolnem stilu, ravnotežju, kot tigrice, velika mačka, ki zmeraj pristane na nogah.

*»It's the eye of the tiger
It's the thrill of the fight.«*

Na koncu pesmi je zadihana obstala v dvojnem udarcu z noži.

Gimnazijci so vstali in jo nagradili z burnimi ovacijami. *Vau, čudež*, je pomislila.

Pogledala je po dvorani in se globoko priklonila.

Tako iskrenega odziva gimnazijcev, ki so se visoko nosili ter bili po njenem mnenju do obisti razvajeni, ni pričakovala. Ali je bilo možno, da jih je ganila s svojim nastopom, eleganco, strastjo in mojstrstvom?! Očitno jih je res.

Nazadnje bo morala še spremeniti mnenje o teh piflarjih.

Šla je v zaodtje. Nastopajoči, ki so čakali na svojo točko, so jo trepljali in ji čestitali.

Stopila je na hodnik, da se nadiha svežega zraka. Na desni strani so bile majhne slačilnice za udeležence prireditve.

»Polončica!«

Njene prijateljice Klementina, Anja in Silva so ji hitele naproti.

»Mala, zažigala si sto na uro!« je vzkliknila Klementina. Objela jo je tako močno, da je Polonci pošel dah.

»Totalno si razturala!« je bila navdušena Anja. Tudi ona jo je privila k sebi.

»Bila si čista desetka!« je pripomnila Silva in ji ponudila roko. Polonca jo je udarila po dlani ter jo stisnila v objem.

»Kaj pa ve tukaj? Kako ste prišle noter?!« se je čudila Polonca.

»Klementina je šarmirala enega gimnazijca iz tretjega letnika,« je pojasnila Anja. »Pretihotapil nas je v dvorano.«

»Ja, zdaj bom pa morala z njim v kino,« se je namrdnila Klementina. »Ampak to je mala žrtev. Morale smo te videti v akciji!«

»Si nas vesela?« je hotela vedeti Silva.

»Še vprašaj?!« se je zasmejala Polonca. »Brez vas se na gimnaziji počutim kot vesoljec na tujem planetu.«

Klementina jo je dregnila s komolcem.

»Smo si kar mislile, da bo nekaj takega. Toda ali si videla, kako si jih osvojila?! Jedli so ti iz roke!«

Polonca je skomignila z rameni.

Po fijasku z Maretom je menila, da je njen ugled med gimnazijci za zmeraj uničen. Pa ne da bi ji to bilo kaj mar. Vendar je bil vseeno dober občutek, ko so ji stoje ploskali in izkazali navdušenje.

»Hej, mala, poglej, kdo gre!« je zašepetala Klementina.

Polonca se je ozrla.

Bil je on, Mare.

Stal je sredi hodnika.

Očitno je bil namenjen k njej, toda ko jo je zagledal, obkroženo s prijateljicami, je obstal.

Videlo se je, kako premišljuje, kaj naj naredi.

Nato se je odločil in stopil proti njim.

Oblečene je imel bele gedzbi hlače in tesno oprijeto majico, ki je poudarjala njegove prsne mišice in široka ramena. Svetle lase je imel postrizene čisto na kratko, po vojaško. Zgledal je kot maneken, ki je pravkar stopil iz modne revije.

»Kaj želiš, da mu naredimo?« je tiho vprašala Klementina. »Mu jih naložimo po riti ali ga naženemo?«

»Tinča!« jo je posvarila Polonca.

»Okej okej, kakor hočeš. Ampak če se premisliš, bomo v bližini.«

Dekleta so odšla in jo pustila samo.

»Zdravo,« je rekel Mare.

Plaho se je nasmehnil.

Polonca je samo pokimala.

»Videl sem tvoj nastop. Bila si čudovita!«

Ker je molčala, je nadaljeval.

»Rad bi ti čestital za medaljo na svetovnem prvenstvu.«

Segla je v ponujeno roko. Njegov stisk je bil nežen, vendar čvrst.

Zagledal se ji je v oči. Ustnice so mu zadrgetale. Hotel je nekaj reči, vendar so ga preplavila čustva. Nato se je le zbral.

»Polonca, oprosti, tako mi je žal.«

Povesil je pogled.

»Vse sem uničil. Moral bi ti zaupati, a sem se ustrašil.«

Ni vedela, kaj naj mu reče. Do tega trenutka si je goreče želela, da se srečata, pojasnita stvari. Mislila je, da ko se

bosta videla, si bosta padla v objem in vse bo po starem. Sedaj pa se je počutila čisto drugače. Med njima je zijal prepad bolečine, ki ju je ločeval.

»Veš, tik preden si šla v Jordanijo, sem naletel na Romana. Priznal mi je, da s tabo ni nič imel. Pravzaprav si mu bila všeč, celo zatreskan je bil vate. No, kakor koli že, Maja je uganila, kaj čuti do tebe. Rekla mu je, da si tudi ti nora nanj, da si Maji to priznala, vendar da si plaha in mu tega ne upaš povedati. Nagovorila ga je, da te poljubi pred gimnazijo. Mene je tistega dne zadržala, da sem vaju videl. Preden sta prišla, sem te klical po telefonu, vendar se mi nisi oglasila.«

»Baterija mi je crknila.«

»No, še to se je zarotilo proti nama. Ko sem potem prišel na dvorišče, te več ni bilo. Maja me je prepričala, da sta z Romanom par in da se mi že vsa šola smeji.«

Za trenutek je obmolknil.

»Polonca, ne vem, kako sem lahko bil tako nor, da ti nisem verjel, da nisem poslušal srca, ki mi je jasno in glasno govorilo nekaj čisto drugega od Majinih laži.«

Povesila je glavo, nakar je vprašala: »Kaj pa na vse skupaj pravi Maja?«

»Najprej je tajila, toda ko sem ji zagrozil, da jo bom soočil z Romanom, je priznala. Njen razlog je bil, da je hotela prizadeti tebe in imeti mene za vsako ceno.«

»Ne vem, zakaj me tako sovraži,« je dejala Polonca.

»Ker se te boji,« je odvrnil Mare. »Ker si ti vse tisto, kar ona ni. Si dobra, poštena, lepa, skromna ...«

»... revna, z vasi,« ga je dopolnila in se nasmehnila.

»Z Majo sem definitivno končal,« je rekel. »Najraje bi ji prisolil dve okoli ušes, vendar sem se zadržal.«

»Ne bi ti bilo potrebno.«

Spogledala sta se in glasno zasmejala.

»Prav imaš,« se je strinjal.

Prijel jo je za dlani.

»Polonca, vem da sem totalno zamočil. Izdal sem najino ljubezen, zatajil sem svoje srce, te globoko prizadel. Ampak vedi, da sem vsak trenutek, od dneva, ko sem te videl z Romanom, kako sta se poljubila, živel v peklu. Ni minila ena minuta, ne da bi pomislil nate in na to, kar sva imela. Strašno mi je žal za vse. Najbolj pa mi je žal, ker ničesar več ne morem popraviti. Najin čas je minil kot blisk, kot sanje in sedaj nimam ničesar. Samo bolečino, spomine, obžalovanje. Ne morem ne naprej ne nazaj. Ne vem, kaj naj naredim. Ne upam te prositi še za eno priložnost, ker vem, da si je ne zaslužim, čeprav si te silno želim. Vem samo, da te še vedno ljubim.«

Polonco je ganila Maretova iskrenost.

»Kaj pa ti čutiš?« je vprašal.

Hja, kaj je v resnici občutila? Vsekakor ni bilo tako kot si je predstavljala v svojih sanjah, željah, fantazijah. Hrepenela je po vsaki besedi, ki jo je slišala iz njegovih ust. Niti po vseh prestanih mukah ni občutila jeze ali zamere do njega. Prisotno je bilo samo grenko razočaranje nad njuno zgodbo, ki se ni izšla tako, kot bi se morala. Ali je po vseh neprespanih nočeh, bolečini, žalosti še imela moči, da z Maretom nadaljuje tam, kjer sta ostala?

Bojovník svetlobe verjame v drugo priložnost.

Mojster Stick je rekel Elektri v filmu, da je drugo življenje lahko celo boljše od prvega.

Toda bojovník svetlobe išče svojo pot. Ne pozablja na preteklost, vendar se ne boji novih izzivov.

Polonca do Mareta zagotovo ni bila ravnodušna. Ampak čas, ki je minil, jo je nepovratno spremenil. Sedaj je bila drugačna, bolj odločna, močnejša. V bolečini in samoti se je prekalila kot jeklo. Postala je bojovnica svetlobe, Bela tigrice. Aspekt njene duše je razprl svoja krila in jih široko pretegnil.

Polonca se je nasmehnila, v očeh so ji zasijale zvezde.

V njej se je porodil nov občutek, spoznanje, ki je zraslo iz dolge, težko prehojene poti.

Spomnila se je zenovske zgodbe, ki jo je slišala od sen-seja o zen redovnici Čijono. Redovnica je dolga leta zaman iskala razsvetljenje. Neke noči je nosila staro vedro, polno vode.

Med hojo je opazovala odsev polne lune v vedru.

Nenadoma so se vrvice iz bambusa strgale in vedro je razpadlo.

Voda je iztekla, lunin odsev je izginil.

Čijono se je v tistem trenutku razsvetlila in vzkliknila:

»*Ni vode, ni lune!*«

Polonca se je zazrla Maretu v oči.

Preplavila jo je misel, ki je prerasla v občutek.

Svobodna! Zdaj sem zares svobodna!

In zagorela je Luč Bojevnice svetlobe.

POLONCA ZORMAN

Glavna junakinja, ki je navdihnila roman o Slovenski Elektri, je resnična oseba. Polonca je mojstrica borilnih veščin, nosilka črnega pasu v golorokem bojevanju (karate – 3. DAN, aikido – 3. DAN) in samurajskem mečevanju (iaido – 2. DAN, kendžicu – 2. DAN in kendo – 1. DAN). Prav tako je ekspertka za rokovanje z noži sai.

Rodila se je na Ptuj, odraščala pa v majhni vasici Župetinci, občina Cerkvenjak. V Vitomarcih je obiskovala prvih pet razredov osnovne šole, nakar je nadaljevala šolanje na OŠ Mladika Ptuj. Srednjo ekonomsko - poslovno šolo je obiskovala na SŠC Ptuj, smer podjetniško poslovanje – poslovni tehnik. Študirala je na Visoki poslovni šoli Doba Fakultete v Mariboru, kjer si je pridobila naziv poslovna sekretarka.

Z borilnimi veščinami se je začela ukvarjati leta 2001 na Akademiji bojevnih veščin Ptuj. Najprej je vadila karate, potem pa so jo navdušile še ostale borilne veščine, ki jih je začela trenirati.

Večkrat je nastopila na tekmovanjih v karateju, iaidoju in kendo. V karateju je najboljši rezultat dosegla v borbah med članicami na 9. mednarodnem pokalu v Ljutomeru leta 2005, ko je osvojila zlato medaljo. V mečevanju je bila državna prvakinja Kendo zveze Slovenije med članicami v iaidoju in viceprvakinja v kendo leta 2003. Leta 2002 je bila prva v iaidoju na božično-novoletnem turnirju v iaidoju v Velenju in druga v kendo.

Pogosto je nastopala tudi na demonstracijah borilnih veščin (Mednarodno tekmovanje v karateju Slovenija open v Celju, Aaronove viteške igre v Ormožu, Mednarodni memorial Robija Rajha v džū-džicu v Mariboru, 10-letnica karate

kluba Lovrenc na Pohorju, ptujska policijska postaja, Gimnazija Ptuj itd.).

Kot asistentka trenerja je večkrat sodelovala pri izvedbi tečajev in seminarjev borilnih veščin (karate, aikido, samoobramba in mečevanje na Ptuju, samoobramba na Konjskem Vrhu pri Logarski dolini, karate in mečevanje Duh na Ostrem Vrhu pri Selnici, mečevanje v Murski Soboti itd.).

Od leta 2001 in vse do izdaje knjige je predsednica Akademije bojevnih veščin Ptuj. Za svoje dosežke je prejela naziv Bojevnica svetlobe in bojevniško ime Bela tigrice.

Bralci se bodo spraševali, kaj je v knjigi resnično in kaj izmišljeno, kajti ravno po tej formuli je zgrajen roman. Opisi otroštva glavne junakinje in odnosa z babico v romanu so avtentični. Nekateri športni dosežki so dodani zaradi večje zanimivosti, na primer nastop na svetovnem prvenstvu. Določene osebe, kot na primer junakinjine prijateljice, so prav tako resnične, spet druge osebe so plod avtorjeve domišljije. Tudi posamezni deli zgodbe so se zgodili tako, kot so opisani, medtem ko so nekateri dodani zaradi večje dramatičnosti.

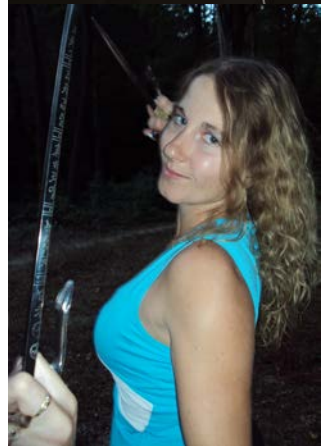
Vsi, ki želite izvedeti še več o Polonci, Slovenski Elektri, ali si ogledati njene videoposnetke o borilnih veščinah, lahko obiščete spletno stran na naslovu:

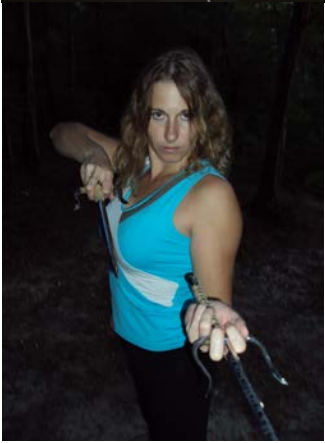
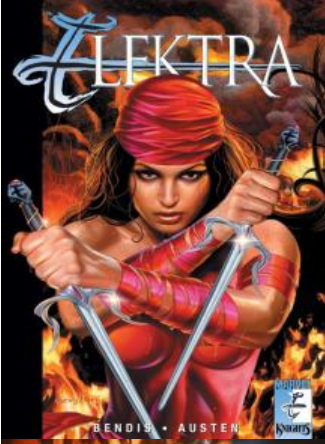
<https://sites.google.com/site/poloncazormanelektra/>

ali v google preprosto vtipkate njeno ime:

SLOVENSKA ELEKTRA

Silvester Vogrinec:
SLOVENSKA ELEKTRA:
BOJEVNICA SVETLOBE

Izdala:
AKADEMIJA BOJEVNIŠKIH VEŠČIN PTUJ

Naslovnica:
Robert Vogrinec

Lektorirala:
Darinka Rojko Pičerko

Tisk:
StudioDesign d. o. o., Maribor

1. izdaja

Naklada: 200 izvodov

Cena: 18,00 €

Ptuj, 2013

Polonca je vaško dekle, ki odrasča v idiličnem kmečkem okolju Vitomarcev. Ko začne hoditi v srednjo ekonomsko šolo na Ptuju, se ji življenje povsem spremeni. Pridobi si nov krog prijateljic, filmska junakinja Elektra pa jo navduši za borilne veščine. Začne vaditi karate na Akademiji bojevniških veščin. Toda starejše klubske članice je ne sprejmejo medse. Še posebej ji življenje greni državna prvakinja, šminkerica Maja. Odnos se zaostri, ko se pojavi mladi šampion karateja Mare, za katerim norijo vsa dekleta. Mare in Polonca postaneta par. Maja sklene, da bo na vsak način uničila njuno romanco. Sledi državno prvenstvo, mednarodne tekme, kvalifikacije in svetovno prvenstvo. Polonca spozna sijaj medalj in kakšno ceno je včasih potrebno plačati zanje.

